ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ε΄.

Αρ. 51/223

Dysmeno-Merzetten

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑΣ

ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

Γεν. άντ. Α.Ζ.Τρογλίπος Αρίωνος 6 ΑΘΗΝΑΙ

Ferrascal Merzetten

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΙΜΙΑΣ ΧΛΩΡΩΣΕΩΣ ΠΡΟΦΥΜΑΤ ΟΣΕΩΣ ΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΞΗΣΘΕΝΙΣΜΕ ΝΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ.—

Εν. άντ. Α.Ζ. Τρουμπόνος Αρίωνος 6 Αθήναι.

ΤΟ VIM ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ, ΤΑ ΠΑΤΩΜΑΤΑ!

Με τὸ VIM μπορεῖτε εὐκολα νὰ διατηρῆτε τὰ πατώματα ἀπαστράπτοντα.

Ῥίψετε ὀλίγον VIM ἐπάνω σὲ βρεγμένη πετσέτα καὶ τρίψετε. Θὰ ἴδητε σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μουσαμᾶ ἢ τοῦ ξύλου φρεσκαρισμένη καὶ νὰ ἀστράπτῃ ἀπὸ καθαριότητα.

Μεταχειρίζεσθε τὸ VIM διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ σας ἐν γένει.

Πωλεῖται μόνον εἰς συσκευὴν τοῦ ἐργοστασίου.

Τιμὴ ἑκάστου κυτίου ... Δρχ. 12.
Τιμὴ ἑκάστου πακέτου ... Δρχ. 4.

Ἀδελφοὶ Δάβερ Λιμιτέδ. Πόρτ Σάνλάϊτ, Ἀγγλία

~ 48-0221 GH

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

(ΤΥΠΟΥ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ)

ΜΟΥΡΤΑΔΕΛΛΑΙ-ΣΑΛΑΜΙΑ-ΦΙΛΕΤΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΤΡΟΦΗ

ΒΟΥΤΥΡΑ

ΑΓΝΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

(ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΧΑΣΙΩΝ)

ΤΥΡΙΑ

ΕΓΧΩΡΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ

(ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ)

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάστημα τροφίμων

ΑΙΟΛΟΥ 79 ΤΗΛ. 12-73

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Embrodanya

Η EMBRODANYA εἶνε τὸ ΜΟΝΟΝ ΑΒΛΑΒΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ, τὸ ὁποῖον ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ σώματος, ταχέως, ἀποτελεσματικῶς, χωρὶς δίαταν καὶ χωρὶς ἀσκήσεις. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ.

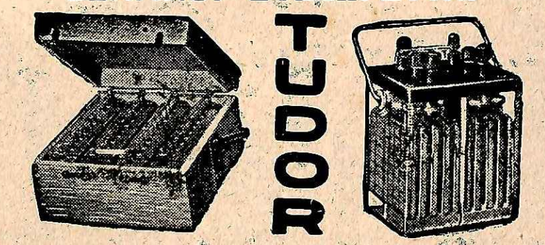
Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα εἰς φιάλας τῶν 100 κ. ἑ. LABORATOIRES DETECTA PARIS.

Ἀντιπροσωπεία — Παρακαταθήκη: ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ. Εὐαγγελιστρίας 7, ΑΘΗΝΑΙ. Διὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην: Χρ. Πέντζος, πλατεῖα Ἐμπορίου, Θεσσαλονίκη.

Ζητήσατε δδηγίας ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΒΕΛΓΙΚΟΙ ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΝ

Διὰ νὰ ἔχετε ἀπέδοσιν, μὲ τὴν μεγαλειτέραν διάρκειαν καὶ εἰς τὰς εὐθυνωτέρας τιμάς, ἀγοράζετε πάντοτε

ΒΕΛΓΙΚΟΥΣ ΣΥΣΣΩΡΕΥΤΑΣ ΤΟΥΔΩΡ

Συσσωρευταὶ ραδιοφώνων, αὐτοκινήτων, τηλεφώνων, φωτισμοῦ, κ.τ.λ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος καὶ παρακαταθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα ΜΙΧ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ, Χαλκοκονδύλη 11α Ἀθῆναι

Ζητοῦνται εἰδικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27 Ἀθῆναι, τηλ. 1-68

CAJASANK

ΕΑΝ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΗΤΕ ΤΟΠΙΚΩΣ

προμηθευθῆτε τὸ ἀποτελεσματικώτατον νέον Γερμανικὸν καλλυντικὸν CAJASANK, διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ περιττὸν λίπος οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματός σας, ἄνευ διαίτης καὶ γυμναστικῆς, ἁλλὰ δι' ἁπλῆς ἐξωτερικῆς ἐπαλείψεως. Τὸ CAJASANK εἶνε ἀρωματικωτάτη κρέμα ἐντὸς σωληναρίων, ἐβράβευθη δὲ διὰ Χρυσοῦ Μεταλλίου εἰς τὴν ἐφετεινὴν Ἔκθεσιν τοῦ CRYSTAL PALACE Λονδίνου. Ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ CAJASANK θὰ μείνετε κυριολεκτικῶς κατενθουσιασμένοι.

Ἀποκλειστικὴ λιανικὴ καὶ χονδρικὴ πώλησις παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπρ. ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ—Νισύρου—4 (Μικρὸν Ζάππειον) Ἀθῆναι. Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκτελοῦνται τάχιστα. Ἀντιπρόσωπος Βόλου Κ. Σ. ΜΑΡΔΕΛΗΣ καὶ Σία, Κενταύρων 4.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ, ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONE

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σᾶς προσφέρει κάθε εὐκολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ.

Κεφάλαια ἠσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δισεκατομμύρια δραχμαί.

Ἀσφαλιστήρια ἠγγυημένα παρὰ τοῦ Θησαυροφυλακείου τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:
Γωνία Σταδίου 47 - Γ. Σταύρου 2, (2ος ὄροφος).

ΕΤΟΣ Ε'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. —ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 51 (223) *ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00*

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ	150
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ	30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....»	30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1930.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Μ'r D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. *Χρ. Σαράφης* 12 Cheikh Soliman Pacha. Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. *Γ. Ἀντωνιάδης* B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
"Οπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

Ἀπὸ Ὅτι Βλέπω Καὶ Ἀκούω

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεπληρώθη μιὰ ὁλόκληρη τριακονταετία ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ περίφημος Ἄγγλος ποιητὴς Ὄσκαρ Οὐάϊλδ. Ὁ Οὐάϊλδ, ὡς γνωστόν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ζωὴ λαμπρή, θορυβώδη καὶ πολυτάραχη, πέθανε φτωχός, περιφρονημένος κι' ἐγκαταλελειμένος κι' ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς φίλους του. Ἐλάχιστοι τὸν συνώδευσαν στὴν τελευταία του κατοικία. Ὡστόσο οἱ ἐλάχιστοι αὐτοὶ φίλοι καὶ θαυμασταί του τοῦ ἔμειναν πιστοὶ καὶ μετὰ τὸ θάνατό του κι' ἐξακολουθοῦν ἀκόμα καὶ σήμερα νὰ τιμοῦν τὴ μνήμη τοῦ περιφήμου αἰσθητικοῦ.

Ἔτσι, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ ὁποῖος παραμένει ἄγνωστος, κάθε χρόνο, τακτικὰ καὶ ἀνελλειπῶς, κατὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ ποιητοῦ, πηγαίνει στὸ Παρισινὸ Νεκροταφεῖο τοῦ Πὲρ—Λασαίζ, ὅπου ἀναπαύεται ὁ Οὐάϊλδ καὶ ἀφίνει μερικὰ λουλούδια στὸν τάφο του... Ποτέ, σὔτε μιὰ φορά, ἐπὶ τριάντα χρόνια τώρα, ὁ θαυμαστὴς αὐτὸς τοῦ Οὐάϊλδ δὲν παρέλειψε νὰ πάῃ στὸν τάφο του τὰ λουλούδια του... Ὅπως δὲ ἀναγράφουν ἡ τελευταῖες Γαλλικὲς ἐφημερίδες, καὶ φέτος, ὅπως καὶ τὶς προηγούμενες χρονιές, βρέθηκαν στὸν τάφο τοῦ ποιητοῦ τὰ λουλούδια τοῦ ἀγνώστου....

Πόση εὐγένεια, ἀλήθεια, φανερώνει τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ πόση συγκίνησι προκαλεῖ!...

.....

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ὁ Δουφλῆς, εἴτε παράφρων εἶνε, εἴτε λογικὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς προκαλῇ καμμιὰ συμπάθεια. Μᾶς κινεῖ τὴν φρίκη. Πόσον ὅμως οἰκτρὸν καὶ συμπαθείας ἀξία εἶνε ἡ δυστυχισμένη καὶ τραγικὴ οἰκογένειά του! "Ολος ὁ κόσμος τὴν ἴδια ἀντίληψι ἔχει καὶ τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν συνεισέφερε τὸν ὀβολόν του γιὰ νὰ λιγοστέψῃ τὴν ὕλικὴ τουλάχιστον δυστυχία τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ἐκτὸς τοῦ ἔρανου τῶν Κουρέων, μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς συνεκέντρωσε μέχρι τῆς στιγμῆς περὶ τὰς 20.000 δραχμάς. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι οἱ ἔρανοι θὰ συνεχιστοῦν μὲ τὴν ἴδια θέρμη, οὕτως ὥστε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν φυματίωσιν τὸ μεγαλύτερο παιδὶ τοῦ συγχάση κι' αὐτὸ ἡ φτωχή του μητέρα, ἡ ὁποία κλαίει ἤδη τὰ τρία σκοτωμένα παιδιά της... Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη εὐτυχία της μέσα στὸ σπαραγμό της κατὰ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἡμερολόγια καλὰ ἐξεδίδοντο ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅμως ποὺ ἐξεδόθη τὸ πρῶτο Ἡμερολόγιο τοῦ «Μπουκέτου», δηλαδὴ πρὸ ἑξαετίας, ὅλοι οἱ φιλαναγνῶσται ὡμολόγησαν ὅτι ποτὲ δὲν ἐξεδόθη καλύτερο καὶ τελειότερο Ἡμερολόγιο, τόσο ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένων, ὅσο καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐφαρμογῆς. Μολαταῦτα, τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ «Μπουκέτου» κάθε χρόνο βελτιώνεται ἀκόμα περισσότερο. Ἔτσι τὸ ἐφετεινὸ Ἡμερολόγιο, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς χωρὶς διαταγμό, ὅτι ἀποτελεῖ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πραγματικὸ θαῦμα.

Ἐκτὸς τῆς πλουσιωτάτης του εἰκονογραφήσεως,—κάθε σελίδα του στολίζεται ἀπὸ τρεῖς καὶ τέσσερες εἰκόνες—ἡ ὕλη του, ὕλη ποικίλη καὶ ἐκλεκτή, εἶνε χωρὶς ὑπερβολὴ συναρπαστική. Λοιπουργτμικὰ διηγήματα καὶ ποιήματα, ἑλληνικὰ καὶ ξένα, ἀγνώστες καὶ ἐνδιαφέρουσες ἱστορικὲς σελίδες, περίεργες ἀκτουαλιτέ, ἀνέκδοτα διαλεχτά, αὐτὴ εἶνε ἡ ὕλη τοῦ ἐφετεινοῦ μας Ἡμερολογίου.

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ - ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟΣ

Θαυμάσιο πολύχρωμο ἐξώφυλλο, καλλιτεχνικὲς εἰκόνες καὶ στολίσματα, ὕλη συναρπαστικὴ καὶ ἐπικαιρος, διηγήματα Ἑλλήνων καὶ ξένων λογίων, ἱστορικὲς σελίδες ἑλληνικὲς καὶ ξένες, παγκόσμιο ρεπορτάζ, κομπάνιες, βιογραφίες, ἤθη καὶ ἔθιμα, ἀνέκδοτα, ἀστεία, ἱστορίες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐπίσης στὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλο

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

Ἀνατριχιαστικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία. Καὶ ὁ νέος

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μὲ πλούσια δῶρα

ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

Πεννιες

Ὅσοι περνοῦν ἀπὸ τὸ νεόχτιστο καὶ λαμπρὸ πράγματι μέγαρο τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν διαβάζουν ζαφνιασμένοι στὴν ἡμιτελῆ ἀκόμα πτέρυγά του: «Ἡ συμπλήρωσις τῆς οἰκοδομῆς παρεμποδίζεται».

—Ξέρετε τί συμβαίνει; Ἁπλούστατα, λέγω τοῦ Ἐνοικιοστασίου, ἡ Τράπεζα δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ ἰσόγεια τῆς πτέρυγος αὐτῆς τοὺς ἐνοικιαστάς της καὶ ἔτσι ἡ πλευρὰ αὐτὴ παραμένει ἡμιτελὴς καὶ παρουσιάζει μιὰ πολὺ περίεργη οἰκοδομικὴ ἐμφάνισι.

—Ἡ προθῆκες τῶν κεντρικῶν καταστημάτων πῆραν τὴ γιορτάσιμη ἐμφάνισί τους. Παντὸς εἴδους δῶρα, δῶρα γιὰ μεγάλους καὶ γιὰ μικρούς, ἐκτίθενται σ' αὐτές, πρᾶγμα ποὺ κάνει τὸν κόσμο νὰ σχηματίζῃ σὺρα χαζεύοντας μπροστά τους.

—Ὅλοι ὅμως σχεδὸν περισφίγγονται στὸ χάζεμα καὶ δὲν τολμοῦν νὰ προχωρήσουν καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν καταστημάτων, γιατὶ ἡ τιμὲς εἶνε ἀπρόσιτες.

—Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου τῆς «Οἰκογενείας» εἶνε ἔργο τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Λίνντεσμιθ καὶ φέρει τὸν τίτλο «Τὸ πρόγευμα».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Μιὰ ἐκλεκτὴ Ἀνθολογία.

Εὐκλοφόρησε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ νέα Ἀνθολογία τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως μὲ τὸν τίτλο «Ἐκλογὴ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἑλληνικὰ λυρικὰ ποιήματα». Ἡ νέα αὐτὴ Ἀνθολογία ἐφιλοτεχνήθη ἀπὸ τὸν συνεργάτην μας καὶ ἐκλεκτὸν χρτκὸν κ. Κλ. Παράσχον. Ἡ «Ἐκλογὴ» εἶνε ἕνας κομψότατος τόμος ὑπερτριακοσίων σελίδων, τυπωμένος σὲ ὡραῖο μάτ χαρτὶ καὶ περιέχει 260 ποιήματα 65 Ἑλλήνων ποιητῶν, τῶν καλυτέρων, ἀπὸ τοῦ Σολωμοῦ ὡς τοὺς σημερινοὺς νέους.

— «Κολχίδες».

Ὁ ποιητὴς κ. Σωτήρης Σκίπης ἐξέδωσε τὶς ἡμέρες αὐτὲς νέο τόμο ποιημάτων μὲ τὸν τίτλο «Κολχίδες». Ἡ νέα συλλογὴ τοῦ κ. Σκίπη ἀποτελεῖ σπουδαῖο σταθμὸ στὸ ποιητικό του ἔργο καὶ πρέπει νὰ διαβαστῇ ἀπὸ ὅλους ὅσους ἀγαποῦν τὴ Νεοελληνικὴ ποίησι.

Ὑπὸ τοῦ κ. Πότη Ψαλτήρα ἐξεδόθη νέος τόμος ποιημάτων μὲ τὸν τίτλο «Tecum Habita».

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ "ΣΑΤΑΝΑΣ,,

Πῶς ὁ Σατανᾶς «ξέκανε» τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν συμμάχων. Ἡ σχέσεις του μὲ ὅλα τὰ στρώματα τῆς Κοινωνίας. Τὰ ἀφάνταστα καὶ τρομερὰ κατορθώματά του.. Μιὰ περίεργη συμπτωσις. Παληὲς γνωριμίες. Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου. Τὸ μῖσος ἑνὸς Γερμανοῦ. Πῶς ὁ Κάϊζερ σκότωσε ἕναν ὑπασπιστή του. Ἡ ἀποκαλύψεις τοῦ νεαροῦ Γερμανοῦ. Ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Σατανᾶ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—"Ενας τρομερὸς Γερμανὸς κατάσκοπος, ὁ «Σατανᾶς» ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν, ἔχει καταταράξει μὲ τὰ ἀπίστευτα κατορθώματά του τὶς Συμμαχικὲς ὑπηρεσίες κατασκοπείας. Γι' αὐτὸ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς κατασκοπείας στὴν Ἑλβετία καλεῖ ἀπεπτισμένος τὸν ὑπάρχηγό της Ἀμερικανικῆς κατασκοπείας καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ συνεργασθοῦν γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ καταχθονίου αὐτοῦ κατασκόπου. Γιὰ νὰ τὸν διευκολύνη μάλιστα τοῦ διηγεῖται τὰ διάφορα κατορθώματά του Σατανᾶ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—"Ε λοιπόν, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, ἔξακολούθησε ὁ Γάλλος ἀρχικατάσκοπος, ποτέ σας δὲν θὰ συναντήσετε στὴν κατασκοπεία πιὸ πολύπλοκη ὑπόθεση. Καὶ ὅμως εἶνε τόσο ἁπλή. "Οταν ἐδιάβασα τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ τοῦ κατασκόπου μου, ἄρχισαν νὰ γεννιοῦνται μερικὲς παράξενες σκέψεις μέσα στὸ μυαλό μου. Μήπως, εἶπα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔπηξε κι' ἔκανε τὸν αἰφνιδιασμὸ στὸ γαλλικὸ ὑποπροξενεῖο τῆς μεθορίου, ἐνε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος μὲ τὸν ἄλλο, τὸν φίλο τοῦ ἀνωτέρου Ἑλβετοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ εἶδε ὁ ἄνθρωπός μου στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας Βέρνης; Καὶ μήπως καὶ οἱ δύο αὐτοὶ εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν λοχαγὸ φὸν "Αϊνεμ καὶ μὲ τὸν Χὲρ Μιχαέλσεν τοῦ γερμανικοῦ ὑποπροξενείου τῆς Ζυρίχης. Ἀρχίσαμε λοιπὸν νὰ παρακολουθοῦμε καὶ τὸν Χὲρ Μιχαέλσεν καὶ πολὺ γρήγορα εἴδαμε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πράγματι καταπληκτικός. Εἶχε στὴ διάθεσί του ἕνα ὁλόκληρο σπιρτόκουτο ἀπὸ ἀνθρώπους τῶν καταγωγῶν τῆς Ζυρίχης καὶ ἄλλους κακοποιούς, τοὺς ὁποίους πολλὲς φορὲς βάζει νὰ «ξεκάνουν» ὡρισμένους ἀξιωματικοὺς τῶν Συμμάχων, ἐπικινδύνους γιὰ τὴ Γερμανία. Εἶχε ἁπλωμένα τὰ δίκτυα του παντοῦ ὅπου μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανείς. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως πρᾶγμα ποὺ ἀνακαλύψαμε εἶνε ὅτι ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποὺ συνδέεται μὲ τὸν ἀνώτερο ἀξιωματικὸ τῆς ἑλβετικῆς ἀστυνομίας, ὁ λοχαγὸς φὸν "Αϊνεμ, ποὺ ταξειδεύει μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας καὶ ὁ Χὲρ Μιχαέλσεν τῆς Ζυρίχης, εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο! Καὶ ποιὸς ξέρει μὲ πόσες ἄλλες ταυτότητες ζῆ καὶ ὁρᾶ ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος; Τὴ μιὰ ὥρα κουβεντιάζει μὲ τὸν πρῶτο ἐπιτρόπικο ἀκόλουθο τῆς γερμανικῆ πρεσβείας τῆς Βέρνης, τὸν κ. Βάλτερ Ραπενάου, τὴν ἄλλη συναντᾶται μ κάποιον μαγκροβάλλη καὶ ἀργότερ μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένου Ἑλβετοὺς διπλωμάτες, ὁ ὁποῖος εἶν ἐπίσης δογανό του. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ τρομερὸς «Σατανᾶς» καὶ γιὰ ὅλο αὐτὸ τοῦ ἐδώσαμε τὸ ὄνομα αὐτό. Γιατὶ εἶνε πραγματικὸς «Μάστορας».

—Κάτι ἔχουμε ἀκούσει κι' ἐμεῖς στὴν Ἀμερικανικὴ Κατασκοπεία γι' αὐτόν! ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικός. Ἐμεῖς φάλιστα τὸν ἔχουμε ἐπωνομάσει «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ Στίμπερ».

—Ὁ Στίμπερ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γάλλος ἀρχικατάσκοπος, ἦταν βέβαια ὁ μεγαλείτερος κατάσκοπος τῆς ἐποχῆς του καὶ ἐδοήθησε τὸν Βίσμαρκ παραπολύ. Ἀλλά, ἂν ζοῦσε σήμερα καὶ συγκρινόταν μὲ τὸν «Σατανᾶ», δὲν θἄπιανε γαντσιὰ μποστά του... Πρέπει νὰ ξέρετε τὸν «Σατανᾶ» ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν καταθρονία δοᾶσι του. "Οπου πάει, παντοῦ χώνει τὴ μύτη του. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ αὐτὸ μόνον. "Οτι στὶς περισσότερες ἑλβετικὲς Τράπεζες, ἢ ὁπ ποίες διαιρείζονται χρήματα τῶν Συμμάχων, ὁ «Σατανᾶς» ἔχει ἀνθρώπους του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μαθαίνει σκόπους καὶ πράκτορες, εἶνε ἀπὸ τοὺς λεγομένους «διπλοὺς κατασκόπους» καὶ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους καὶ σ' ἐμᾶς καὶ στὸν «Σατανᾶ». Καὶ ὅπως εἶνε ἑπόμενο, τὶς πραγματικὲς ὑπηρεσίες τὶς προσφέρουν στὸν «Σατανᾶ», τὸν ὁποῖο φοβοῦνται.

—Εἶνε πράγματι σωστὸς Σατανᾶς! κατάλῆξε ὁ Γάλλος ἀρχικατάσκοπος. Κόντε στὴ Γαλλία καὶ σ' ὅλους τοὺς Συμμάχους περισσότερο καλὸ ἀπ' ὅσο κάνουν οἱ μισοὶ Γερμανοὶ στρατηγοὶ στὸ Μέτωπο. Μὲ τὰ φωτεινὰ σημεῖα ἀναγνωρίσεως τῶν ἀεροπλάνων ποὺ ἔκλεψε, κατέστρεψε πολὺ περισσότερα ἀεροδρόμια καὶ ἀεροπλάνα, ἀπ' ὅσα κατέστρεψε ὁ τρομερὸς καὶ ἀκαταλεπτῶς τί πισὰ διαβέτουν τὰ ὁμμαχα Κράτη στὴν Ἑλβετία καὶ ἐ ποιούς ἀκριβῶς στέλνονται τὰ ποὰ αὐτά. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔχει στὴν πηρεσία του ἕνα ὁλόκληρο στράτευα κατασκόπων Ἑλβετῶν, ἀπὸ τοὺς ποίους ἄλλοι ἐνε μηχανοδηγοὶ καὶ πράκτορες στοὺς σιδηροδρόμους. Ὅλοι καπνιστὲς στὰ μενάλα ξενοδοχεῖα καὶ στὶς πανσιὸν καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῶν ἑλβετικῶν τηλεγραφείων. Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ μαθαίνουν λεπτομερῶς κάθε τι ποὺ γίνεται στὴν Ἑλβετία. Ἐμαι ἀκόμα βέβαιος ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας κατα ξακουστοὺς γιὰ τὴν τόλμη καὶ τοὺς ἄλλους του Γερμανοὺς ἀεροπόρος Ριχτόφεν. Καθημερινῶς σκοτώνοντα χιλιάδες Γάλλων, Ἄγγλων, Ἰταλῶν καὶ Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν, χάρι στὸν «Σατανᾶ». Γι' αὐτό, πρέπει ὅ λοι μας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶ Συμμαχικῶν Κατασκοπειῶν, νὰ βά λουμε τὰ δυνατά μας γιὰ νὰ τὸν ξε σκεπάσουμε καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσουμε. Ἡ ὑπόθεσις «Σατανᾶ» εἶνε ὑπόθεσι ὅλων τῶν Συμμάχων κατασκόπων.

. . . . . .

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἀφάνταστα κα ταστρεπτικὴ γιὰ τοὺς Συμμάχους δρᾶσις τοῦ «Σατανᾶ» δὲν θὰ σταματοῦσε ποτέ, ἂν μερικὰ χρόνια πρὸ τοῦ πολέμου κάποιος Ἀμερικανὸς δὲν εἶνε ζήτει σὲ μιὰ μικρὴ γερμανικὴ πόλι.

Ἦταν τὰ ἤρεμα, εὐτυχισμένα χρόνια, ποὺ κανεὶς δὲν φανταζόταν ἀκόμα ὅτι θὰ γινόταν Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὡραῖες πόλεις τοῦ Ρήνου ἐσπούδαζε ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς καὶ εἶχε συνδεθῆ στενὰ μὲ κάποια οἰκογένεια Γερμανῶν εὐπατριδῶν. Ἡ οἰκογένεια ἐκείνη ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, δυὸ γιοὺς καὶ μιὰ κόρη, τὴ Μάργκρετ. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γιοὺς εἶχε καταταγθεῖ στὸν στρατὸ καί, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, τοποθετήθηκε στὴν προσωπικὴ φρουρὰ τοῦ Κάϊζερ, στὴν δημοιρία τῶν κατωτέρων ὑπασπιστῶν του. Ἡ εἴδησις αὐτὴ εἶχε χαροποιήσει ὑπερβολικὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια. Ὁ πατέρας μάλιστα ἀγκάλιασε μὲ καμάρι τὸν γιοῦ του καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ ποὺ σοῦ κάνει ὁ αὐτοκράτωρ. Εἶμαι τόσο εὐτυχής, ὅσο στὰ 1870, ὅταν μὲ ἐπαρασημοφόρησαν μὲ τὸν σιδηροῦν σταυρό.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀξιωματικοῦ γιὰ τὴ νέα του θέσι, στὸ παλάτι, ὁ νεαρὸς Ἀμερικανός, ποὺ εἶχε τελειώσει τὶς σπουδές του, ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν πατρίδα του. Ἐπέρασαν ἀρκετὰ χρόνια καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἀλληλογραφοῦσε κακτικὰ μὲ τὴ Μάργκρετ καὶ μὲ τὸν νεώτερο γιὸ τῆς οἰκογενείας. Ἔπειτα ἤλθε ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀλληλογραφία τους διεκόπη.

"Οταν μπῆκε ἡ Ἀμερικὴ στὸν πόλεμο, ὁ Ἀμερικανὸς αὐτός, ὅπως ὅλοι ὅσοι ἐγνώριζαν καλὰ τὴ Γερμανία, ἀπεσπάσθη στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀμερικανικῆς Κατασκοπείας κι' ἔτυχε νὰ σταλῆ στὴν Ἑλβετία. Τώρα δὲ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κέντρου τῆς Βέρνης, τοῦ ὁποίου τὴ συνδρομὴ εἶχε ζητήσει ὁ Γάλλος ἀρχικατάσκοπος γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴν ἐξόντωσι τοῦ «Σατανᾶ». Καθὼς λοιπὸν ἕνα ἀπόγευμα ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Κατασκοπείας ἐγύριζε σκεπτικὸς σ' ἕναν κεντρικὸ δρόμο, σπάζοντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ μὲ ποιὸν τρόπο νὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη τὸν «Σατανᾶ», εἶδε ἔξαφνα μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία τοῦ φάνηκε πολὺ γνώριμη. Ἀμέσως θυμήθηκε. "Ηταν ὁ νεώτερος γιὸς τῆς γερμανικῆς οἰκογενείας, μὲ τὴν ὁποία ἐχε γνωριστεῖ στὶς παληὲς, εὐτυχισμένες προπολεμικὲς ἡμέρες.

Ἀλλὰ πόσο ἀλλαγμένος φαινόταν τώρα ὁ νεαρὸς Γερμανός. Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε πειὰ τίποτε ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ φιλοτιμία ποὺ εἶχε ἄλλοτε. "Ηταν γλωμό, φυτιδωμένο, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀποκαρδιώσεως. Τὸ κορμί του φαινόταν καμπουριασμένο σὰν ἀπὸ τὸ βάρος κάποιας μεγάλης δυστυχίας.

Βλέποντάς τον ἔτσι, ὁ Ἀμερικανὸς συγκινήθηκε. Ἀναπόλησε τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ εἶχε περάσει μαζύ του καὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξέχασε τὶς δικές του ἔννοιες, τὴν κατασκοπεία, τὸν «Σατανᾶ» καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κι' ἐπλησίασε τὸν παληό του φίλο.

Τὸν φώναξε μὲ τὸ ὄνομά του γερμανιστί. Ἐκεῖνος γύρισε τότε, τον εἶδε, καὶ μόλις τὸν ἀνεγνώρισε, ἔτρεξε κοντά του κι' ἔσφιξε μὲ τὰ δυὸ χέρια του τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε ὁ Ἀμερικανός.

—Εἴμαστε πάντα φίλοι, τοῦ εἶπε, ἔστω κι' ἂν τὰ Κράτη μας βρίσκονται σ' ἐμπόλεμο κατάσταση. Δὲν εἶνε ἔτσι; Ὁ δικός σας ὁ Οὐίλσων εἶπε ὅτι μόνον ἡ Κυβερνήσεις τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν εἶνε ἐχθρὲς καὶ ὄχι καὶ οἱ λαοί τους.

—Ἔτσι εἶνε, ἀπάντησε μὲ συμπάθεια ὁ Ἀμερικανός.

Ἐμίλησαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ διάφορα πράγματα. Ὁ Γερμανὸς ὅμως φαινόταν ὅτι μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὴ στενοχώρια του. Μιλοῦσε ἀφηρημένα. Επε ὅτι εἶχε ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸν στρατὸ λόγῳ τῆς κακῆς κατασπάσεως τῆς ὑγείας του καὶ ρώτησε κατόπιν τὸν φίλο του ἂν οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν πράγματι σκοπὸ νὰ ἐκθρονίσουν τὴ δυναστεία τῶν Χοεντζόλερν. Τὴν τελευταία ἐρώτησι τὴν ἔκανε μὲ κάποιον φανατισμὸ στὴ φωνή του καὶ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, σκέφθηκε ὁ Ἀμερικανός, φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ κάποια ἔμμονη ἰδέα ἐπικίνδυνη, κάποια ἔμμονη ἰδέα ποὺ τὸν κάνει ἀρρωστο». Ἀποφάσισε λοιπὸν ν' ἀλλάξη θέμα ὁμιλίας καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Καὶ τί κάνεις ἐδῶ στὴν Ἑλβετία;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ πῆρε τότε μιὰ ἔκφρασι λύπης καὶ πόνου.

—Κάποια κυβερνητικὴ ἐργασία, εἶπε τέλος, μιὰ ἐργασία ποὺ τὴ συχαίνομαι καὶ τὴ μισῶ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸν Ἀμερικανὸ νὰ τεντώσῃ τὰ μάτια του. Τοῦ ἐκίνησαν τὶς ὑποψίες. Ἐπῆρε τὸν «ἥλο του, δείπνησαν μαζύ, τοῦ μίλησε μ' ἐνδιαφέρον καὶ μὲ στοργή, τοῦ θύμισε πὶς παληὲς εὐτυχισμένες ἡμέρες καὶ τέλος τὸν συγκίνησε τόσο, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ μιλήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποκαλύψουμε καὶ τὸν ὁποῖο θ' ἀναφέρουμε τὸν ἀριθμὸ «Μηδέν». ἀρίνονται νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ τοξικυμία ποὺ δονοῦσε τὴν ψυχή του, εἶπε:

—Δὲν μπορῶ ν" ἀνθέξω περισσότερο. Δὲν ενε ἡ ὑγεία μου ποὺ μ ἔχει ἀλλάξει ἔτσι, ἀλλὰ κάτι πολὺ μεγαλείτερο καὶ ἰσχυρότερο. Εἶνε ἕνα μῖσος καὶ μιὰ μανησιακία ποὺ κυριαρχεῖ στὴν ψυχή μου. Παρ' ὅλον ὅτι εἶμαι Γερμανὸς καὶ μάλιστα εὐπατρίδης, μισῶ τὸ γερμανικὸ Κράτος, ὅπως εἶνε σήμερα. Μισῶ τοὺς Χοεντζόλερν καὶ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς Γερμανίας. Ἀκοῦστε.

»Μιλήσατε πρὶν γιὰ τὶς παληὲς εὐτυχισμένες μέρες, ὅταν εἴσαστε καὶ σεῖς μαζύ μας, κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου. Θὰ θυμᾶσθε βέβαια ὅτι ὁ τότε ἀδελφὸς μου εἶχε προσληφθεῖ στὴν προσωπικὴ ὑπηρεσία τοῦ Κάϊζερ. Καὶ θὰ θυμᾶσθε ἀκόμα πόσο χαρούμενοι εἴμαστε ὅλοι μας, ὅταν ἐπῆγαμε νὰ τὸν συνοδεύσουμε στὸ σταθμό. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου. Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἔτυχε νὰ γίνῃ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Κάϊζερ, μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ ἔγιναν κατὰ καιρούς. Ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Ἀλλ' ὁ Κάϊζερ, ἐκνευρισμένος, ἀπεσύρθη τότε σ' ἕνα κυνηγετικὸ περίπτερο, γιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάμποσον καιρό, ὡς ὅτου νὰ συνέλθῃ. Ἐγκαπεστάθηκε ἐκεῖ μαζὺ μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους κατωτέρους ὑπασπιστάς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν κι' ὁ ἀδελφός μου.

»Τὴ νύχτα ὁ Κάϊζερ κοιμόταν σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρη ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ κυνηγετικοῦ περιπτέρου. Γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ὡς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἕναν εὐρύχωρο ἀντιθάλαμο. Στὸν ἀντιθάλαμο αὐτὸ διενυκτέρευαν ἐκ περιτροπῆς ἀπὸ δύο κατώτεροι ὑπασπισταί.

»Μιὰ νύχτα λοιπὸν ἦταν τῆς ὑπηρεσίας ὁ ἀδελφός μου. "Οταν ἐχάραξε ἡ αὐγή, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ξεκούμπωσε τὸ ἀμπέχωνό του κι' ἐκάθησε ἀναπαυτικώτερα γιὰ νὰ ξεκουραστῆ. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἔτυχε νὰ μπῆ μέσα στὸν ἀντιθάλαμο ὁ Κάϊζερ, ὁ ὁποῖος φαινόταν ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ αὐπνία. Καταραγμένος ὁ ἀδελφός μου, γιατὶ ὁ αὐτοκράτωρ τὸν εὕρισκε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, πιάχτηκε ὀρθιος, στάθηκε σὲ προσοχὴ καὶ ἔφερε τὸ χέρι στὸ ἀμπέχωνό του γιὰ νὰ τὸ κουμπώσῃ. Ἀλλ' ὁ Κάϊζερ, ποὺ ἦταν ἐπηρεασμένος ἀκόμα ἀπὸ τὴ δολοφονικὴ ἀπόπειρα, παρεξηγήσε τὴν κίνησι αὐτὴ καὶ νόμισε ὅτι εἶχε φέρει τὸ χέρι στὸ ἀμπέχωνό του γιὰ νὰ βγάλῃ περίστροφο καὶ νὰ τὸν πυροβολήσῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
Ἡ συνέχεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ καλωσύνη τοῦ Δουμᾶ πατρός. Ὁ φτωχὸς καὶ πεινασμένος φίλος του. Πῶς τὸν ἐμάζεψε στὸ σπιτι του. Μιὰ πρωτότυπη ἐργασία. Ὁ Σοπὲν καὶ ὁ πλούσιος τραπεζίτης. Ἕνα καλὸ μάθημα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ καλωσύνη τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρὸς ἦταν ἀπέραντη καὶ ἀνεξάντλητη. Ἡ καρδιά του, μὰ καὶ τὸ σπίτι του καὶ τὸ πορτοφόλι του ἦσαν ἀνοιχτὰ γιὰ ὅλους τοὺς φίλους του καὶ πρὸ πάντων γι' αὐτοὺς ποὺ ὑπέφεραν.

"Ενα ἀπόγευμα, καθὼς ὁ Δουμᾶς ἔκανε τὸν περίπατό του σ' ἕνα πάρκο τοῦ Παρισιοῦ, εἶδε ἔξαφνα νὰ κάθεται σ' ἕναν πάγκο, σὲ ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοθρήνητη κατάστασι, κάποιος παληὸς φίλος του καὶ συμμαθητής του.

Ἀμέσως ὁ Δουμᾶς τὸν ἐπλησίασε, τον χαιρέτησε ἐγκάρδια καὶ, μὲ πόνο στὴν καρδιά του, τοῦ εἶπε:

—Πᾶμε στὸ σπίτι μοῦ νὰ φᾶμε μαζύ...

Ὁ φίλος του δέχτηκε πρόθυμα καὶ στὸ δρόμο διηγήθηκε στὸν Δουμᾶ ὅλα του τὰ βάσανα.

"Οταν τέλος ἔφαγαν πλουσιοπάροχα καὶ ὁ φτωχὸς φίλος ἐτοιμάστηκε νὰ σηγῆ, ὁ Δουμᾶς τοῦ εἶπε:

—"Ακουσε. θἀρθῆς καὶ αὔριο... Θὰ σὲ περιμένω τὴν ἴδια ὥρα νὰ φᾶμε μαζύ.

Ὁ φίλος του, βρισκόταν σὲ τέτοια ἀνέρεια, ὥστε δέχτηκε τὴν πρόσκλησί του καὶ ξαναπῆγε τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ ἴδιο ἐπαναλήφθη καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ καὶ ἔτσι κάθε μέρα ὁ φίλος τοῦ Δουμᾶ πήγαινε στὸ σπίτι του καὶ ἔτρωγε μαζύ του...

"Οταν ὅμως τὸ πρᾶγμα ἐπαναλήφθη πέντε ἢ ἕξη φορές, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ ντρέπεται καὶ ἐπε ἀπροφασιστικὰ στὸ Δουμᾶ:

—Δὲν μπορῶ πειὰ, ἀγαπητέ μου φίλε, νὰ ξαναρθῶ στὸ σπίτι σου... Τὸ πρᾶγμα παραπάθηξε. Σ' εὐχαριστῶ πολύ...

—Γιατὶ δὲν θὰ ξανάρθῃς, φίλε μου; τὸν ρώτησε ὁ Δουμᾶς.

—Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ... ἐπανέλαβε ἐκεῖνος. Τὸ μόνο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ κάνω εἶνε νὰ μοῦ ἀναθέσῃς κάμμιὰ ἐργασία γιὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὼς κερδίζω τὸ φαΐ μου μὲ τὸν κόπο μου.

Τότε ὁ Δουμᾶς χαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ τοῦ εἶπε:

—Καλά... Δέχομαι. Λοιπόν, ἀπὸ αὔριο. Θὰ πηγαίνῃς κάθε πρωὶ ἐδῶ κοντὰ στὴν Καινούργια Γέφυρα, θὰ βλέπῃς τί βαθμὸ θερμοκρασίας δείχνει τὸ θερμόμετρο ποὺ εἶνε κρεμασμένο σ' αὐτὴ καὶ θὰ μοῦ τὸ φέρνῃς τὸ ἀράδυ...

Ὁ φίλος του, ἀκούγοντας τὰ λόγια του αὐτά, τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία... Μὰ ἦταν τόσο σοβαρὸς ὁ τόνος τοῦ Δουμᾶ, ὥστε κατάλαβε πὼς δὲν ἀστειεύεται καί... δέχτηκε.

"Ετσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κάθε βράδυ, ποὺ πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Δουμᾶ μ' ἕνα χαρτάκι, στὸ ὁποῖο εἶχε γραμμένη τὴ θερμοκρασία, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔλεγε:

—"Α! Ὡραία! Σ' εὐχαριστῶ! Κάτσε τώρα νὰ φᾶμε... Δὲν ξέρεις, ἀλήθεια, φίλε μου, τί μεγάλη ἐκδούλευσι μοῦ προσφέρεις μ' αὐτὸ τὸ χαρτάκι τῆς θερμοκρασίας...

* * *

Κάποτε κάποιος πλούσιος, ἀλλὰ φιλάργυρος Γερμανός, θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ποσοκελτμένους του, κάλεσε ἕνα βράδυ στὸ τραπέζι του καὶ τὸ διάσημο μουσουργὸ Σοπέν.

Ὁ Σοπὲν πραγματικὰ ἐπῆγε καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, τὸ ὁποῖο ἦταν ὄχι καὶ τόσο πλούσιο, παρεκλήθη νὰ παίξῃ κάτι χάρη των ξένων.

Ὁ μουσουργὸς ὅμως ἀρνήθηκε λέγοντας πὼς αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἀδιάθετο. Τέλος, βλέποντας τὴν ἐπιμονή του, σηκώθηκε, κάθησε μπρὸς στὸ πιάνο καὶ μὲ φωνὴ ἀδυνατισμένη, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ:

—"Αχ!... "Ε... φα... γκα... τό... σο... λί... γο!...

ΤΟΜΟΣ ΝΟΣ

Ἡ σύνταξις τοῦ διαζυγίου τοῦ Μ. Ναπολέοντος καὶ τῆς Ἰωσηφίνας.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Γιατί δὲν ἀπαντᾶς στὶς ἐρωτήσεις μου, ἀδελφέ; Σοῦ κάνουν κακό;

Στάθηκε τώρα κι' ὁ μοναχός. Σήκωσε ἀπάνω της τὰ φλογερά μάτια του, τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ τῆ εἶπε μιὰ μονάχα λέξη:

— Ναί!

Ἡ Μελανία σάστισε. Δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἀπάντηση.

— Σὲ στενοχωρῶ;... τραύλισε.

Ὁ μοναχὸς ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι του, ὅπως καὶ πρίν, «ναί».

Ἐρεθισμένη πειὰ ἡ Μελανία, γεμάτη πείσμα καὶ θυμό, ἦταν ἕτοιμη νὰ τοῦ μιλήση ἄσχημα, ὅταν τὰ μάτια τοῦ μοναχοῦ καρφώθηκαν πάλι ἀπάνω της κι' ἀκούστηκε βαρειὰ καὶ ὑπόκωφη ἡ φωνή του:

— Δὲν μὲ γνωρίζεις;

Ἡ Μελανία πάγωσε.

Ἔνοιωσε μιὰ ξαφνικὴ ἀνησυχία, ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά.

Κύτταξε τώρα τὸ μοναχὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ...

Ποιὸς ἦταν λοιπόν;

Μὲ ποιὸν ἔμοιαζε;

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ μορφή του δὲν τῆς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη.

Τῆς θύμιζε τὴν παληά της ζωή, τὶς ἀγάπες της, τὶς τρέλλες της, τὴν πρώτη περίοδο τῆς νεότητός της, μὰ πότε ἄλλο πέρα ἀπὸ αὐτό...

Μὴ μπορῶντας τέλος νὰ κρατήση τὴν ἀγωνία της, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρη τὸ βλέμμα τοῦ μοναχοῦ ποὺ ἦταν καρφωμένο ἀπάνω της, ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμη θαρρετή:

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ, ἀδελφέ. Ποιὸς εἶστε λοιπόν;

— Δέστε ψέμματα! εἶπε αὐστηρὰ ὁ μοναχός.

— Ὄχι, σᾶς ὁρκίζουμαι. Δὲν θυμοῦμαι...

— Εἶχα ἄλλοτε μιὰ ἀδελφή, εἶπε ὁ μοναχός.

Ἡ Μελανία τὸν ἄκουγε μὲ καρδιὰ ψφιγμένη.

— Καὶ τὴν ἀδελφή μου αὐτή, ποὺ ταν ὡραία καὶ δροσερὴ σὰν τὰ τριαντάφυλλα, συνέχισε μὲ φωνὴ συγκινημένη, μὲ φωνὴ ποὺ τοῦ τὴν ἔπνιγε ὁ πόνος, τὴν ἀδελφή μου αὐτή...

— Τὴν ἀδελφή σας αὐτή;

— Μοῦ τὴ σκότωσες!...

Ἡ Μελανία ἄφησε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ σωριάστηκε κάτω λιποθυμη.

Εἶχε θυμηθῆ...

Μέσα στὸ ψυαλό της ἄστραψε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀλήθεια. Ἡ μνήμη της ξύπνησε...

Βρισκόταν μπροστὰ στὸν ἀδελφό ἐκείνης ποὺ δολοφόνησε μαζὶ μὲ τὸν νέο ποὺ ἀγαποῦσε, ἀπὸ ζήλεια...

Τί τρομερή, τί φρικτὴ συνάντησις!

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία της ἡ Μελανία, εἶδε πὼς ἦταν ὁλομόναχη. Ὁ μοναχὸς εἶχε φύγει.

Σηκώθηκε ἀργὰ καὶ κουρασμένα καὶ συνέχισε τὸ δρόμο της.

Ἡ καρδιά της ἦταν βαρεια, βαρειὰ σὰν μολύβι.

Ἔνοιωθε ἕναν ἀπερίγραπτο φόβο νὰ τὴ βαραίνη, σὰν νὰ ἐπίεζε τὴν ψυχή της τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ...

Ὅταν ἔφτασε στὸ μοναστῆρι ποὺ ἦταν πρώτα ἡγούμενος ὁ Εὐγένιος, ἡ Μελανία, τὴ δέχτηκαν μὲ καλωσύνη. Κανεὶς δὲν ὑποψιαζόταν ποῦ πήγαινε καὶ τί εἶχε σκοπὸ νὰ κάνη.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μείνη τὴ νύχτα σ' ἕνα ἀνδρικὸ μοναστῆρι, γυναίκα αὐτή, τὴν ἔστειλαν σ' ἕναν ξενῶνα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, τὴν πλησίασαν ὁ Ὑάκινθος κι' ὁ Πρωτᾶς, οἱ ἀφοσιωμένοι φίλοι τοῦ Εὐγενίου, καὶ τῆς ζήτησαν πληροφορίες γιὰ τὸν ἡγούμενο.

Ἡ Μελανία θέλησε νὰ ξεφύγη καὶ ἀπάντησε μὲ λίγα λόγια.

Οἱ δυὸ μοναχοὶ τὴν ὑποψιάστηκαν. Τὴ ρώτησαν ποῦ πηγαίνει. Τοὺς ἀπάντησε πὼς τὴν εἶχε στείλει ὁ ἴδιος ὁ Εὐγένιος στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Ὑάκινθος καὶ ὁ Πρωτᾶς δὲν ἐπέμειναν περισσότερο. Τὴ χαιρέτησαν καὶ τὴν ἄφησαν νὰ φύγη. Ἤσαν ὡστόσο ἀνήσυχοι.

Κατάλαβαν πὼς ἡ Μελανία ἔλεγε ψέμματα. Ἂν ὁ Εὐγένιος ἤθελε νὰ τηρέλλη κάποιον στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸν θὰ διάλεγε ἀσφαλῶς αὐτή, τὴν πιὸ νέα καὶ πιὸ ὡραία ἀπὸ τὶς μοναχές.

Ἄρα, ἡ εἶχε φύγει κρυφὰ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, ἢ κάτι τὸ ἔκτακτο θἄχε συμβεῖ ἐκεῖ.

— Τὸ πρωῒ θὰ πάω ὡς τὸν ξενῶνα καὶ θὰ πιάσω πάλι κουβέντα μαζύ της, εἶπε ὁ Ὑάκινθος στὸν Πρωτᾶ. Ἐλπίζω νὰ τὴν κάμω νὰ μιλήση.

Ὁ Πρωτᾶς κούνησε μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του.

— Κι' ἂν δὲν μιλήση, συνέχισε ὁ Ὑάκινθος, θὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὸ μοναστῆρι.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο, ἀδελφέ μου, ἐτόνισε ὁ Πρωτᾶς.

Μόλις ἔφταση στὸν ξενῶνα ἡ Μελανία, πλάγιασε ἀμέσως στὸ κρεββάτι της καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Εἶχε τόσα νὰ σκεφθῆ!...

Τῆς συνέβησαν τόσα παράξενα, μέσα σὲ λίγες ὧρες!

Καὶ ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν τόσα καὶ τόσα ἀκόμα...

Σκέφτηκε τὰ λόγια τοῦ ἀσκητῆ, κοντὰ στὸ πηγάδι, τὴ συνάντησι ποὺ ἔχε στὸ δρόμο, τὶς ὕποπτες κουβέντες τοῦ Ὑακίνθου καὶ τοῦ Πρωτᾶ.

Τὴν ὑποψιάζόντουσαν λοιπόν.

Καὶ συγχρόνως τῆς συνέβαιναν πράγματα ἀνεξήγητα καὶ μυστηριώδη, σὰν νὰ ὑπῆρχε σ' ὅλα αὐτὰ ὁ δάχτυλος τοῦ Παντοδυνάμου.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μετανοιώση γιὰ ὅτι ἔκανε, γιὰ ὅ,τι σκέφτηκε κι' ἀποφάσισε καὶ νὰ τελειώση τὶς ἡμέρες της μέσα στὴν ἔρημο, ἀσκητεύοντας, ζώντας σὰν κτήνος, χάνοντας τὰ νειάτα της καὶ τὴ δροσιά της ;

Ὄχι, ὄχι... Θἄφτανε ὥς τὸ τέλος.

Τί εἶχε ἄλλωστε νὰ φοβηθῆ;

Κι' ἂν ὁ Εὐγένιος γλύτωνε ἀπὸ τὶς κατηγορίες της, δὲν θὰ τὴν καλοῦσαν βέβαια νὰ δώση λόγο, οὔτε θὰ τὴν τιμωροῦσαν. Οἱ εἰδωλολάτρες ἄρχοντες τῆς Ἀλεξανδρείας μισοῦσαν τοὺς χριστιανοὺς κι' αὐτὸ τὴν ἀσφάλιζε ἀπὸ κάθε κίνδυνο...

Ἠσυχία πειὰ ἔφαγε κάτι, ἔπιε λίγο νερὸ κι' ἀποκοιμήθηκε.

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγη ἀπὸ τὸν ξενῶνα πολὺ πρωΐ, χωρὶς νὰ ξαναπεράση ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, γιὰ νὰ ξεφύγη τοὺς δυὸ ἀφοσιωμένους στὸν Εὐγένιο μοναχούς.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Πρὶν πάρη νὰ γλυκοχαράξη, ἐνῶ τ' ἀστέρια λαμπύριζαν ἀκόμα στὸν οὐρανὸ καὶ βαθὺ σκοτάδι σκέπαζε τὴν πλάση, σηκώθηκε, ντύθηκε, κατέβηκε στὴν αὐλὴ τοῦ ξενῶνος, γέμισε μὲ νερὸ ἕνα δοχεῖο ποὺ γι' αὐτὸ πάσει μαζύ της καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὁ δρόμος ἁπλωνόταν τώρα μπροστά της ἔοτιμος μέσα στὸ σκοτάδι. Κύτταξε ψηλὰ σ' ἀστέρια γιὰ νὰ μαντέψη τὴν ὥρα καὶ ξεκίνησε.

Βάδιζε πειὰ γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Θἄφτανε ἐκεῖ τὸ βράδυ, γιατὶ ἔπρεπε νὰ σταθῆ κάπου, μόλις θἄπιανε τὸ λιοπύρι τῆς ἡμέρας.

Στὴν Ἀλεξάνδρεια...

Στὴν πόλι ποὺδε τὸ φῶς, ποὺ μεγάλωσε, ποὺ ἀγάπησε κι' ἀγαπήθηκε.

Στὴν πόλι τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς κραπάλης...

Ἡ καρδιά της ἦταν ἀλαφρυά.

Δὲν αἰσθανόταν πειὰ κανένα φόβο, καμμιὰ μεταμέλεια... (Ἀκολουθεῖ).

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ □ □ □

Ὁ Λόρδος Βύρων.

Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Ἡ κόρη τοῦ φύλακος τῶν θηριοτροφείων καὶ τῆς θηριοδαμαστρίας. Πράσινοι καὶ Βένετοι. Ἡ ἐμφάνισις τῆς χήρας καὶ τῶν τριῶν κοριτσιῶν της στὸν Ἱππόδρομο. Πῶς μεγάλωσε ἡ Θεοδώρα. Μέσ' στὴν διαφθορὰ καὶ τὴν ἀκολασία. Ἡ ὡμορφιὰ τῆς Θεοδώρας. Πῶς εἶχε γοητεύσει ὁλόκληρο τὸ Βυζάντιο. Τί ἔκανε γιὰ νὰ σαγηνεύη τοὺς θεατάς. Ἡ κακή της φήμη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

Θὰ σᾶς εἶνε γνωστὸ βέβαια ἀπὸ τὴν Ἱστορία ὅτι ἡ περίφημη Θεοδώρα, ἡ γυναίκα τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἰουστινιανοῦ, ἦταν, πρὶν γίνη αὐτοκράτειρα, μιὰ ἁπλὴ χορεύτρια τοῦ Ἱπποδρόμου. Ἡ ζωὴ ὅμως τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναίκας περιλαμβάνει τόσες καὶ τόσες ἐνδιαφέρουσες, καταπληκτικὲς καὶ σκανδαλώδεις λεπτομέρειες, ὥστε θὰ τὶς ἀφηγηθοῦμε ἐδῶ, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι σᾶς προσφέρουμε ἕνα ὡραιότατο ἀνάγνωσμα.

Ἓν πρῶτοις, κανεὶς ἱστορικὸς δὲν μᾶς βεβαιώνει θετικὰ γιὰ τὴν καταγωγή της. Ἄλλοι λένε πὼς εἶχε γεννηθεῖ στὴν Κύπρο, τὴ φλογερὴ πατρίδα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἄλλοι πάλι ὑποστηρίζουν ὅτι πατρίδα της ἦταν ἡ Συρία. Ὅπως κι' ἂν εἶνε, ἡ ὡραία Θεοδώρα εἶχε πάει στὸ Βυζάντιο ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι.

Ἐπίσης δὲν ξέρουμε σήμερα οὔτε ποιὰ ἀκριβῶς ἦταν ἡ οἰκογένειά της. Μερικοὶ ἱστορικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματούχους τῆς αὐτοκρατορίας, μὰ ἐντελῶς διαφορετικὰ παρουσιάζει τὰ πράγματα ὁ χρονικογράφος Προκόπιος. Σύμφωνα μ' αὐτόν, πατέρας τῆς Θεοδώρας ἦταν ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος λεγόταν Ἀκάκιος καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν φύλακας τοῦ Θηριοτροφείου τοῦ Ἀμφιθεάτρου. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα της, αὐτὴ ἦταν μιὰ ὡραία θηριοδαμάστρια, ἡ ὁποία στὰ νειάτα της εἶχε σημειώσει ἀρκετοὺς ἐρωτικοὺς ἄθλους. Φρονίμεψε ὅμως ἀργότερα, ὅταν παντρεύτηκε τὸν Ἀκάκιο καὶ τοῦ χάρισε τρεῖς κόρες. Ἡ δεύτερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἡ μέλλουσα αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου!

Ὁ Ἀκάκιος ὅμως πέθανε πολὺ νωρὶς καὶ ἄφησε στὴ μεγαλείτερη φτώχεια τὴ χήρα του καὶ τὶς τρεῖς κόρες του. Ἡ μητέρα τῆς Θεοδώρας σκέφτηκε τότε νὰ ξαναπαντρευτῆ γιὰ νὰ ζήση τὰ παιδιά της. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ παντρευόταν, θὰ ἔπαιρνε τὴ θέσι τοῦ πρώτου συζύγου της στὸν Ἱππόδρομο καὶ θὰ φρόντιζε γιὰ τὰ παιδιά της. Μὰ ὁ διορισμὸς αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ γίνη χωρὶς τὴ συγκατάθεσι καὶ τοῦ Ἀστερίου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Πρασίνων. Εἶνε γνωστὸν ὅτι στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ Ἱπποδρόμου χωριζόνταν σὲ δυὸ μεγάλες φατρίες, τοὺς Πράσινους καὶ τοὺς Βενέτους.

Στὰ τελευταῖα ἐκεῖνα χρόνια, οἱ Πράσινοι ἐπικρατοῦσαν καὶ ὁ ἀρχηγός τους ὁ Ἀστέριος εὐνοοῦσε ἕναν ἄλλον ὑποψήφιο γιὰ τὴ θέσι τοῦ φύλακος τοῦ Θηριοτροφείου.

Μὰ ἡ μητέρα τῆς Θεοδώρας ἦταν πολὺ ἀπαραστατικὴ γυναίκα. Γιὰ νὰ ὑπερνικήση τὰ ἐμπόδια, σκέφτηκε νὰ κινήση γιὰ τὸ ζήτημά της τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ. Καὶ ἔτσι, μιὰ μέρα—ὡ ὁ λαὸς ἦταν συγκεντρωμένος στὸν Ἱππόδρομο, παρουσιάστηκε στὸ στῖβο μαζὺ μὲ τὰ τρία κορίτσια της, τὰ ὁποῖα ἦσαν στεφανωμένα μὲ λουλούδια καὶ ἅπλωναν τὰ χέρια τους ἱκετευτικὰ πρὸς τὸ πλῆθος.

Οἱ Πράσινοι γέλασαν ὅταν εἶδαν αὐτὸ τὸ θέαμα. Μὰ ὁ λαὸς ἐνθουσιάστηκε καὶ οἱ Βενέτοι λυπήθηκαν τὴ χήρα καὶ τὰ ὀρφανά. Ἐξημιουργήθη τότε μεγάλος θόρυβος καὶ στὸ τέλος ἔδωσαν στὴ μητέρα τῆς Θεοδώρας τὴ χάρι ποὺ ζητοῦσε. Πάντως, ποτὲ ἀπὸ τότε ἡ Θεοδώρα δὲν ξέχασε τὴ συμπεριφορὰ ποὺ εἶχαν δείξει οἱ Πράσινοι ἀπέναντί της καὶ ἕνα ἀκατάσχετο μῖσος ἐκυρίευσε τὴν καρδιά της ἐναντίον τους. Οἱ ἀναγνῶσται μας ξέρουν ἀπὸ τὴν Ἱστορία ὅτι, ὅταν ἀργότερα ἔγινε αὐτοκράτειρα καὶ ὁ Πράσινοι ἐστασίασαν, βρῆκε τὸν τρόπο γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ.

Ἡ Θεοδώρα μεγάλωσε λοιπὸν ἀνάμεσα στὸν ἐλαφρὸ κόσμο τῶν παρασκηνίων τοῦ Ἀμφιθεάτρου, καὶ τὸ περιβάλλον αὐτό, μέσα στὸ ὁποῖο ἀνετράφη, καλώρισε τὴν καταπονὴ της ζωή. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ἡ μεγαλείτερη ἀδελφή της διεκρίθη στὸ θέατρο καὶ ἡ Θεοδώρα τὴν ἀκολούθησε.

Ἔτσι, σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρόνων ἀκόμα, ἡ κατόπιν αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου παρουσιαζόταν στὸ παλκοσένικο μαζὺ μὲ τὴν ἀδελφή της καὶ ἔπαιζε κοντὰ της διαφόρους δευτερεύοντας ρόλους. Μὰ ἂν ἡ τέχνη δὲν εἶχε ἀνθίσει ἀκόμα, ἡ ὡμορφιά της εἶχε κινήσει τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρον. Ἡ χορεύτριες καὶ ἡ θεατρίνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν ὅλες γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου. Οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ στρατοῦ, οἱ μονομάχοι, οἱ εὐγενεῖς ἀκόμα, τὶς τριγύριζαν καὶ ἀποτελοῦσαν τὸν ματαιόδοξο ἐκεῖνο κύκλο τῶν θαυμαστῶν, ποὺ δὲν ἄφινε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔξω ἀπὸ τὴ διαφθορά. Ἔτσι, ἀπὸ μικρὴ ἀκόμα, ἡ Θεοδώρα συνώδευε τὴν ἀδελφή της στὶς δημόσιες συγκεντρώσεις καὶ στοὺς ἀντιθαλάμους τῶν ἀρχοντικῶν, καὶ ἐκεῖ συνῆψε τὶς πρῶτες κακὲς γνωριμίες τῆς ζωῆς της. Μέσα στὴν τρέλλα τῆς νεότητός της δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτῆ νὰ διατηρήση τὴν ἀγνότητά της.

Λίγο ἀργότερα, βρῆκε πειὰ ὥριμο τὸν ἑαυτό της νὰ δημιουργήση μιὰ δική της, ἀνεξάρτητη ζωή. Χωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἀδελφή της καὶ ἀνέβηκε μόνη της στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀμφιθεάτρου. Μὰ δὲν θέλησε, ὅπως ἡ περισσότερες τοῦ εἴδους της, νὰ παίξη γλαυκὸ ἢ νὰ γίνη τραγουδίστρια. Προτιμοῦσε νὰ ἐμφανίζεται περισσότερο σὲ ζωντανὲς εἰκόνες καὶ ἀναπαραστάσεις, γιατὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἐπιδεικνύη ἀκόλυτη τὴν ὡμορφιά της, γιὰ τὴν ὁποία ἦταν ὑπερήφανη. Προτιμοῦσε ἐπίσης τὶς παντομῖμες, στὶς ὁποῖες τὸ κωμικό της τάλαντο μποροῦσε νὰ ἐκδηλώνεται ἐλεύθερα καὶ νὰ προκαλῆ ἀκράτητα γέλια καὶ παιζουφλισμὸ στὸν ὄχλο τοῦ Ἀμφιθεάτρου.

Ἦταν πράγματι ὡραία, ὡραιοτάτη ἡ Θεοδώρα. Ἦταν μικόσωμη, μὰ εἶχε σπάνια γόφοι. Τὸ κάπως γλυκὺ πρόσωπό της ἐφώτιζαν δυὸ μενάλα μάτια, γεμάτα ἔκφασι. Ζωηρότατα καὶ φλόγα. Ἕνα ἀκατανίκητο θέλγητρο, μιὰ ἀπροσμίλλη γοητεία ξέφευγε ἀπ' ὅλο τὸ εἶναι της.

Προικισμένη λοιπὸν μ' ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα, ἐγοήτευσε, ἀλλὰ καὶ ἐσκανδάλισε τὴν Κωνσταντινούπολι.

Οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς της μᾶς παρέχουν ἕνα-σωρὸ λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν τοελλὴ ζωή της. Στὸ Ἀμφιθέατρο ἦταν ἡ πιὸ πρωτότυπη καλλιτέχνις τοῦ καιροῦ της. Πάντοτε ἐφεύρισκε καινούργιους τρόπους γιὰ νὰ σαγηνεύη τοὺς θεατάς. Συχνὰ ὅμως ἡ πρωτοτυπίες της αὐτὲς ἦταν ἡ πιὸ ἄσεμνες καὶ ἡ πιὸ σκανδαλώδεις ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὡς τότε τὸ Βυζάντιο. Στὴν Πόλη, ἔγινε ἀμέσως διάσημη γιὰ τὶς ἐκκεντρικότητές της, γιὰ τὴν πολυτέλειά της, γιὰ τὰ τρελλὰ συμπόσια ποὺ παρέθετε στοὺς νεαροὺς εὐγενεῖς ποὺ τὴν περιστοίχιζαν. Ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν θαυμασταὶ καὶ φίλοι της.

«Δὲν πέρασε πολὺς καιρός, γράφει ὁ χρονικογράφος Προκόπιος, καὶ ἡ Θεοδώρα εἶχε ἐκτεθεῖ τόσο πολύ, ὥστε οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ὅταν τὴ συναντοῦσαν στὸ δρόμο, μισοξεπλωμένη ἐπάνω στὸ πολυτελέστατο φορεῖο της, περιστοιχισμένη ἀπὸ ἕνα πλῆθος θεραπαινίδων σὰν μιὰ μεγάλη ἀρχόντισσα, ἔσπευδαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ κοντά της! Οἱ ἀφελεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐνόμιζαν ὅτι μόνον ἡ θέα της ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μολύνη τὴν ἀρετή τους! Πολλοὶ θεωροῦσαν ὡς κακὸ προμήνυμα νὰ συναντηθοῦν μαζύ της. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ τέλος τὴν θεωροῦσαν σὰν ἐνσάρκωσι τοῦ πειρασμοῦ καὶ τοῦ Σατανᾶ, οἱ δὲ ἱερωμένοι σταυροκοπιόντουσαν στὸ πέρασμά της! Καὶ ὅμως στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Θεοδώρα δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν!»

Δὲν μποροῦμε ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ ὅλους τοὺς ἐρωτικοὺς ἄθλους καὶ ὅλες τὶς καταπληκτικὲς περιπέτειες τῆς διάσημης αὐτῆς γυναίκας. Γι' αὐτό, θὰ συνεχίσουμε τὴν ἱστορία μας στὸ προσεχὲς φύλλο.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα μὲ τὴν ἀκολουθία της.
(Μωσαϊκὸ τῆς Ραβέννας)

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ μαρκήσιος Τζοβάννι, μοναχογυιὸς τοῦ πανισχύρου ἄρχοντος τῆς Νεαπόλεως Κυπριάνι, σώζεται μιὰ μέρα ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ψαροπούλα Ἕλενα, τὴν ὁποία καὶ ἐρωτεύεται μὲ πάθος. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸν παντρέψῃ μὲ τὴν ἐξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις τὸ μαθαίνει αὐτό, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ ἐπειδὴ ὁ Τζοβάννι ἐπιμένει νὰ παντρευτῇ τὴν Ἕλενα, τὸν ἀποκηρύσσει. Συγχρόνως δέ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσβεβλημένη Μαλφιέρα, τῆς δηλώνει ὅτι θὰ τὴν παντρευτῇ ὁ ἴδιος. Μὰ τὴν ἴδια μέρα, προσβάλλεται ἀπὸ συμφόρησι καὶ πεθαίνει καὶ ἔτσι ὁ Τζοβάννι τὸν κληρονομεῖ, γιατὶ δὲν ἄφησε διαθήκη.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν τὴν Ἕλενα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ γεννιέται ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἡ Σπεράτα, ποὺ συμπληρώνει τὴν εὐτυχία τους. Ἕξη χρόνια κατόπιν, μιὰ νύχτα ἑορτῆς, ἡ Σπεράτα ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου Οὐμβέρτος ὑποψιάζεται τότε ὅτι τὴν ἔκλεψαν, κατὰ διαταγὴ τῆς Μαλφιέρας, μερικοὶ ἀστοίγγανοι. Παίρνει λοιπὸν τὸν κύριό του καὶ μερικοὺς ἀκολούθους καὶ ὁρμοῦν πρὸς καταδίωξι τῶν ἀστοιγγάνων. Μὰ ἐνῶ τοὺς κυνηγοῦν παρουσιάζεται ἔξαφνα ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία τραβῶντας τὸ πιστόλι της τραυματίζει θανάσιμα τὸ μαρκήσιο. Οἱ ἀκόλουθοί του, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό, τρέχουν ἐπὶ τόπου. Ἐκεῖ ἡ Μαλφιέρα τοὺς λέει ὅτι ὁ κύριός τους ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ὁ Τζοβάννι παλεύει ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἀναίσθητος μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Γίνεται τέλος καλά, μὰ εἶνε πειὰ τρελλός. Τότε ὁ πρίγκηψ Ρομάνι, ὁ κυβερνήτης τῆς Νεαπόλεως, διατάσσει τὴ σύλληψι τοῦ Οὐμβέρτου, ἐπειδὴ δῆθεν συκοφάντησε τὴ Μαλφιέρα, ὅτι ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν κύριό του. Συγχρόνως ὅμως ἡ σατανικὴ δούκισσα, ἡ ὁποία κατόρθωσε ἐντωμεταξὺ νὰ γοητεύσῃ τὸν πρίγκηπα Ρομάνι μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν κάνῃ σύζυγό του, τοῦ ὑποβάλλει μὲ τρόπο τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ Ἕλενα εἶνε μιὰ τρομερὴ μάγισσα καὶ τὸν πείθει νὰ ἐνεργήσῃ ἐναντίον της μυστικὲς ἀνακρίσεις. Ἐξαφνα καὶ ὁ τρελλὸς Τζοβάννι ἐξαφανίζεται ἀπ' τὸ μέγαρό του, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ πουθενά...

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες συλλαμβάνεται καὶ ἡ Ἕλενα καὶ φυλακίζεται στὸ μοναστήρι τῆς Ἀνουνσιάτας. Μὰ ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως ἐπαναστατεῖ, ἀπελευθερώνει τὴν Ἕλενα καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ ἀνακτόρου τοῦ κυβερνήτου.

Ἡ Μαλφιέρα καὶ ὁ Πρίγκηψ Ρομάνι, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς καθαιρεῖ ἀπὸ τὴ θέσι του ὡς ἀνίκανο, δραπετεύουν ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ καταφεύγουν στὸ Μιλάνο. Συγχρόνως ἡ ἐπανάστασις καταστέλλεται καὶ ἡ μὲν Ἕλενα συλλαμβάνεται καὶ καταδικάζεται σὲ ἰσόβια δεσμά, ἐνῶ ὁ Οὐμβέρτος βαρειὰ τραυματισμένος φεύγει μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πρώτερούς της ἐπαναστάσεως γιὰ τὴ Γαλλία μὲ τὴ θαλαμηγὸ τῆς Ἕλενας. Ἡ Μαλφιέρα, ἐντωμεταξύ, ἡ ὁποία ἀπεχθάνεται τώρα τὸ σύζυγό της, ἐπαναγυρίζει στὴ Νεάπολι μὲ τὴν πρόθεσι νὰ γοητεύσῃ τὸ βασιλέα καὶ νὰ γίνῃ εὐνουμένη του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—Ἡ σύγη μου, ἀπάντησε ἡ ντὲ Μαλφιέρα, εἶνε δυστυχῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν τύχη τοῦ πρώην κυβερνήτου τῆς Νεαπόλεως... Στὴν πραγματικότητα ὅμως, Μεγαλειότατε, εἶμαι ἡ πιὸ πιστή σας ὑπήκοος, εἶμαι μιὰ σκλάβα τῆς θελήσεώς σας... Ἂν δὲ ἱκέτευσα τὸν πρωθυπουργό σας Δὸν Ντιέγκο νὰ μὲ εἰσαγάγῃ κοντά σας, τὸ ἔκαμα αὐτὸ γιατὶ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη... Σκέφτηκα πολύ, ὦ βασιλεῦ, γιατὶ ἡ θέσις μου ἦταν πολὺ κρίσιμη... Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ διαπράξω μιὰ προδοσία...

—Μιὰ προδοσία! φώναξε ὁ Φερδινάνδος.

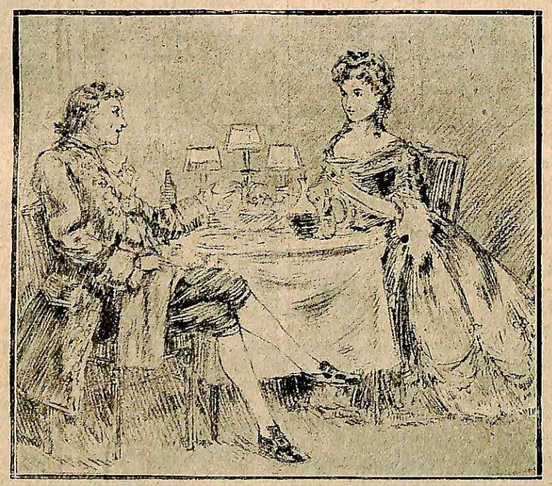
Ἡ ντὲ Μαλφιέρα ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια προσποιητὴ συγκίνησι στὴ φωνή της :

—Ἀλλοίμονο, ναί!... Ἔπρεπε νὰ προδώσω ἢ τὸν βασιλέα μου ἢ τὸν σύζυγό μου...

—Καὶ τί ἀποφασίσατε, πριγκήπισσα; ρώτησε ζωηρὰ ὁ βασιλεὺς τῶν Δύο Σικελιῶν.

—Ἡ παρουσία μου ἐδῶ σᾶς λέει τὴν ἀπάντησί μου πιὸ εὔγλωττα ἀπ' ὅλα τὰ λόγια, Μεγαλειότατε...

—Αὐτὸ δηλαδὴ σημαίνει ὅτι ἀποδοκιμάζετε τὴν ἐγκληματικὴ ἐπανάστασι τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι καὶ ὅτι ἤρθατε νὰ μοῦ προσφέρετε τὴ συνδρομή σας γιὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις στὴ χώρα μου...

Κάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν...

—Ἡ Μεγαλειότης σας τὸ βρῆκε.

—Ναί, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ Ρομάνι θὰ δεχθῇ νὰ ὑποταχθῇ ἄνευ ὅρων;

—Ποτέ, Μεγαλειότατε... εἶπε ἡ ντὲ Μαλφιέρα. Συγκεντρώνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ στρατεύματά του καὶ φαίνει νὰ βρῇ ἰσχυροὺς συμμάχους... Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῆς Νεαπόλεως...

—Θὰ γίνῃ δεκτὸς ὅπως τοῦ ἀξίζει! φώναξε ὁ βασιλεύς, χτυπῶντας τὸ πόδι του ὀργισμένος. Θὰ τὸν ἐπικηρύξω...

Ἡ ἀθλία ντὲ Μαλφιέρα σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ ὑψώνοντας τὰ μάτια της πρὸς τὸ βασιλέα τολμηρά, εἶπε ἀργὰ σ' ἕναν τόνο μὲ σημασία:

—Καί... ποιὰ θὰ εἶνε... ἡ τιμὴ τῆς ἐπικηρύξεώς του;

Ὁ Φερδινάνδος; ἀνασήρτησε... Ἤθελε τὸν θάνατό του, ἐπειδὴ ἦταν τόσο ἄτιμα καὶ ἀπρόοπτα τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ντὲ Μαλφιέρα, ὥστε ἀναρωτιόταν ἂν τὰ εἶχε καταλάβει καλά.

—Πῶς;... ἔκανε. Μπορῶ νὰ ὑπολογίζω σὲ σᾶς μέχρι τοῦ σημείου νά...

Μὰ δὲν τόλμησε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Ὡστόσο, ἡ καταχθόνια γυναίκα εἶπε συμπληρώνοντάς τον :

—Μέχρι τοῦ σημείου νὰ θυσιάσω τὸ σύζυγό μου στὸ βασιλέα μου!

Ἦταν πειὰ φανερὸ γιὰ τὸ Φερδινάνδο... Ἡ παλαιὰ Μαύρη Δούκισσα ἐρχόταν νὰ τοῦ προτείνῃ ἕνα ἔγκλημα, τὴ δολοσονία τοῦ πρίγκηπος Ρομάνι... Σὲ ἄλλη περίπτωσι, μιὰ τέτοια πρόταση οὔτε θὰ τὸν ἐτρόμαζε, οὔτε θὰ τὸν ἐτάραζε ὑπερβολικά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἡγεμόνες μὲ δηλητηριάσεις καὶ δολοφονίες ξεφορτωνόντουσαν τοὺς ἐπικινδύνους ἐχθρούς των... Μὰ ὁ φόνος τοῦ πρώην κυβερνήτου τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ γυναίκα, αὐτὸ δὲν φαινόταν καθόλου κοινὸ πρᾶγμα στὸ βασίλειο τῆς Νεαπόλεως.

Ὅταν συνῆλθε λίγο ἀπὸ τὴν πρώτη του κατάπληξι, ὁ βασιλεὺς εἶπε:

—Τὴν τιμὴ τῆς θυσίας αὐτῆς θὰ τὴν ὁρίσετε σεῖς ἡ ἰδία, σινιορίτα. Θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ὑπηρεσία σας καὶ ἔτσι θὰ παρηγορηθῆτε, ἐλπίζω, γιὰ τὴ δεύτερή σας χήρεια, ἂν ἡ ἀνάγκη ἀπαιτήσῃ νὰ ὑποστῆτε τὴ δυστυχία αὐτή...

—Δὲν ζητάω παρὰ τὴν ἐλε... νὰ ζήσω μέσ' στὴ Νεάπολι, εἶπε ἡ ντὲ Μαλφιέρα.

—Ζητᾶτε δηλαδὴ τὸ τέλος τῆς ἐξορίας σας; εἶπε ὁ βασιλεύς. Ἔστω! Μὰ ποιὸ εἶνε τὸ σχέδιό σας, ὡραία πριγκήπισσα;

—Νὰ ὑπακούσω σὲ ὅτι κι' ἂν μὲ διατάξῃ ὁ βασιλεύς μου...

—Ὡραία! Θὰ μιλήσω σχετικῶς στὸν Δὸν Ντιέγκο. Αὐτὸς θὰ μοῦ δώσῃ φρόνιμες συμβουλές... Τώρα θὰ ρθῆτε νὰ πάρουμε μαζὶ τὸ σουπέ μας καὶ ἂς μιλήσουμε γιὰ πράγματα πιὸ εὔθυμα, γοητευτικά... χήρα...

Καί, λέγοντας αὐτὰ ὁ βασιλεύς, πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ ντὲ Μαλφιέρα καὶ τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διπλανὰ διαμερίσματα τοῦ ἀνακτόρου, ὅπου τοὺς περίμενε ἕνα τραπέζι στρωμένο.

Κάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν μάλλον παρὰ νὰ τρῶνε.

—Ἔτσι λοιπόν, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ βασιλεύς, ἡ διαμονή σας στὴ Νεάπολι εἶνε ἡ μεγαλειότερη εὐτυχία γιὰ σᾶς, σινιορίτα;

—Ναί, Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα ἀναστενάζοντας καὶ φέρνοντας τὸ χέρι της στὴν καρδιά της. Ἔτσι θὰ βρίσκομαι κοντὰ στὸ εἰδωλό μου...

—Καί, ἂν ἐπιτρέπεται, ρώτησε ὁ βασιλεὺς καταγοητευμένος, ποιὸ εἶνε τὸ εἰδωλό σας αὐτό;

Τότε ἡ ντὲ Μαλφιέρα εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη λαγνεία:

—Τὸ εἰδωλό μου εἶνε ὁ βασιλεύς!

. . . . . .

Ἡ Νεάπολις ἔχει ἀποκοιμηθεῖ πειά... Σ' αὐτὴ τὴν περασμένη ὥρα τῆς νυχτὸς μόνο μιὰ γυναίκα ἀγρυπνάει ἴσως... Ἀνάμεσα ἀπ'τὰ γοντρὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου της κυτάζει τὴν ἥσυχη ἀκρογιαλιά. Εἶνε ἡ Ἕλενα Φάντσια, ἡ φυλακισμένη, αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄλλοτε μαρκησία ντὲ Κυπριάνι... Τὸ βλέμμα της πέφτει σὲ μιὰ γκοπωμένη βίλλα τῆς ἀκτῆς, στὴ «Βίλλα Ρόζα»! Ἕνα ποτάμι ἀθυμα νεκίζει ἔξαφνα τὴν καρδιά της... Μιὰ συγκίνησις τὴν κυριεύει. Ἡ σιλουέττα μιᾶς γυναίκας μὲ μαῦρα φαίνεται σ' ἕναν ἐξώστη τῆς «Βίλλας Ρόζας». Ἕνας κομβὸς ἱππότης τὴν πλησιάζει ἔξαφνα καὶ τυλίγει τὰ γέρια του γύρω ἀπ' τοὺς γυμνοὺ τηνοὺς... Ἦταν ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος, ὁ ὁποῖος δὲν πεσίμενε νὰ ξημερώσῃ γιὰ ν' ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψί του στὴν πριγκήπισσα Ρομάνι...

Ἡ δυστυχισμένη Ἕλενα προκαθθάνεται τώρα καινούργιες δυστυχίες...

XXVI

ΟΠΩΣ ΞΑΝΑΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Η ΒΑΡΒΑΡΑ

Ὁ γέρο Οὐμβέρτος εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴ μπόρρα γιὰ νὰ ξαναπέσῃ στὴν καταιγίδα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ταξείδευε ἐλεύθερος, σωσμένος χάρις στὴν Ἕλενα, πρὸς τὴ Γαλλία... Τέλος τὸ γιὸτ τῆς μαρκησίας ἔφτασε στὴν Τουλών.

Ὁ Οὐμβέρτος δὲν κυβερνοῦσε τὸ πλήρωμα τῆς θαλαμηγοῦ, γιατὶ ἂν συνέβαινε αὐτό, δὲν θὰ ἐγκατέλειπε ποτὲ τὴ Νεάπολι. Ἀπεναντίας τὸν ἐπέβλεπαν αὐστηρὰ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ἐπάνω στὸν πυρσέτο του στὴ θάλασσα.

Ἡ θεραπεία του βάσταξε πολὺν καιρό. Ὅταν, τέλος, ἄρχισε νὰ συνέρχεται κάπως μέσα στὸ νοσοκομεῖο τῆς Τουλών, ἔμαθε ὅσα εἶχαν διαδραματισθεῖ στὴ Νεάπολι, μετὰ τὴν ἀναχώρησί του. Τὸν πληροφόρησαν ὅτι ἡ ἐπανάστασις εἶχε καταστελεῖ καὶ ὅτι ἡ Ἕλενα εἶχε καταδικαστεῖ σὲ ἰσόβια δεσμά.

Ὡστόσο μιὰ ἐλπίδα διέσχισε τὸν πόνο του ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ νεαρὴ του κυρία ἦταν φυλακισμένη στὸν πύργο τοῦ Μώλου. Θὰ πήγαινε μὲ τὸ πλοῖο του νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ...

Αὐτὴ ἡ σκέψις τοῦ ξαναἔδωσε τὶς δυνάμεις καὶ ἐμψύχωσε τὸ θάρρος του. Ἀνακοίνωσε τὸ τολμηρό του σχέδιο στοὺς συντρόφους του, μὰ αὐτοὶ δείχτηκαν ἐπιφυλακτικοί... Οἱ περισσότεροι μάλιστα τὸ χαρακτήρισαν ὡς καθαρὴ τρέλλα, ἡ ὁποία θὰ τοὺς στοίχιζε τὴ ζωή, χωρὶς νὰ φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα. Ὡστόσο οἱ ναῦτες τῆς θαλαμηγοῦ, ἀφοσιωμένοι πάντοτε στὴν κυρία τους, τὸ ἐπεδοκίμασαν ὁλόψυχα.

Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι μεταξὺ τῶν Ναπολιτάνων φυγάδων βρισκόντουσαν καὶ μερικοὶ ἀληθινοὶ λῃσταί. Αὐτοὶ εἶχαν ἐπωφεληθῆ τῶν ταραχῶν γιὰ νὰ ληστέψουν καὶ νὰ κλέψουν καὶ εἶχαν καταφύγει κατόπιν στὸ γιὸτ μαζὶ μὲ τὴ λεία τους... Οἱ κακοποιοὶ αὐτοί, μόλις ἔφτασαν στὴν Τουλών, συνέλαβαν τὸ τολμηρὸ σχέδιο νὰ κυριεύσουν τὴ θαλαμηγὸ τῆς Ἕλενας καὶ νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ κάνουν δουλειπόριο. Τὸ μόνο ἐμπόδιο στὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἦσαν οἱ γενναῖοι ναῦτες τοῦ πλοίου, οἱ ὁποῖοι ὑπάκουαν τυφλὰ στὸν Οὐμβέρτο...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Οὐμβέρτος, ἀκλόντος στὸ δικό του σχέδιο, προετοιμαζόταν γιὰ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγματοποίησί του... Γιὰ νὰ εἶνε ἀσφαλής, θὰ ἄλλαζε ὄνομα στὸ πλοῖο του, θὰ τοῦ ἄλλαζε καὶ χρῶμα καὶ θὰ τοῦ ὕψωνε ἀγγλικὴ σημαία... Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Νεάπολι χωρὶς νὰ προκαλέσῃ καμμιὰ ὑποψία. Καὶ τότε, μιὰ ὡραία νύχτα, θ' ἀπελευθέρωνε τὴν Ἕλενα...

Ἕνα πρωί, καθὼς ὁ Οὐμβέρτος ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, περπατῶντας στὸ λιμάνι τῆς Τουλών, στάθηκε ἔξαφνα κατάπληκτος, βλέποντας μπροστά του μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα.

—Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γελιέμαι! ψιθύρισε. Εἶνε ἡ Βαρβάρα!

Καὶ ἀμέσως ρίχτηκε ἐναντίον της μαινόμενος καὶ φωνάζοντας:

—Ἄτιμη γυναίκα, σὲ ξαναβρίσκω ἐπὶ τέλους!

Ἡ Βαρβάρα — γιατὶ ἦταν αὐτὴ πράγματι — ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ χτυπιέται, προσπαθῶντας νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ Οὐμβέρτος τὴν κρατοῦσε γερά.

Κόσμος ἄρχισε νὰ συγκεντρώνεται γύρω τους, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε ἐχθρικὲς διαθέσεις ἐναντίον τῆς ἐγκληματικῆς γκουβερνάντας τῆς Σπεράτας.

—Στὴ θάλασσα, ἡ κλέφτρα τῶν παιδιῶν! οὐρλιαζαν ὅλοι.

Σὲ λίγο ἔτρεξαν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ λιμανιοῦ, οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν τὴ Βαρβάρα στὸ σταθμό τους.

—Θὰ μάθουμε ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε ὁ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης τῶν Κυπριάνι...

Καὶ ἐξήγησε στὸν ἀστυνόμο τὴν ὑπόθεσί του:

—Αὐτὴ ἡ γρηὰ κακοῦργα, τοῦ εἶπε μὲ πεισιτικότητα, παράδωσε στοὺς ἀστοιγγάνους ἕνα παιδάκι, τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν ἐπίβλεψι... Ὑπῆρξε ἡ συνένοχος μιᾶς φρουρᾶς γυναίκας, τῆς Ἰσαβέλλας ντὲ Μαλφιέρα, τῆς ὁποίας ἐξυπηρετοῦσε τὴν ἐκδίκησι...

Ὅταν ὁ Οὐμβέρτος τελείωσε τὴν κατάθεσί του, ὁ ἀστυνόμος ρώτησε αὐστηρὰ τὴ Βαρβάρα:

—Τί ἀπαντᾶς σ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες;

Ἡ Βαρβάρα τότε, ξεσπάζοντας σὲ λυγμούς, ἄρχισε νὰ λέῃ τραυλίζοντας:

—Ρωτῆστε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μὲ κατηγορεῖ, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;... Ἔλαβα ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Νεάπολι... Ἔμαθα ὅτι ὁ ἄθλιος αὐτὸς συκοφάντης μου, ἀκριβῶς γιὰ τὶς συκοφαντίες του αὐτές, εἶχε ριχτεῖ στὴ φυλακή, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ θάνατος. Μὰ κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ μὲ καταδιώκει ὡς ἐδῶ μὲ τὰ ψέματά του καὶ τὶς συκοφαντίες του...

. . . . . .

Ὁ ἀστυνόμος, πληροφορημένος καλύτερα ἀπὸ τὴ Βαρβάρα, ἤξερε ὅτι εἶχε στάσει στὴν Τουλὼν ἕνα πλοῖο μὲ Ναπολιτάνους ἐπαναστάτες. Δὲν εἶχε λάβει βέβαια ἀκόμα κανένα μέτρον ἐναντίον τους, γιατὶ ὁ βασιλεὺς ἀπὸν ὁποῖο εἶχε ἀναφέρει τὴν ἔρευξί τους, δὲν τὸν εἶχε διατάξει εἴπρτε σχετικῶς... Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ συμπαθῇ τοὺς ἐπαναστάτες, τοὺς ὁποίους ἀπεχθανόταν καὶ τοὺς ὁποίους εὐχαρίστως θὰ ἔριχνε στὰ κάτεργα. Ἔτσι ἡ κατηγορία τοῦ Οὐμβέρτου δὲν τοῦ φάνηκε καὶ τόσο ἀξιόπιστη..

—Φτάνουν ἡ συζητήσεις! εἶπε. Σᾶς κρατάω καὶ τοὺς δυὸ στὴ διάθεσί μου. Θὰ δοῦμε ποιὸς ἔχει δίκηο...

Ὁ Οὐμβέρτος, τρομαγμένος ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης ἐναντίον του, προσπάθησε νὰ λυγίσῃ τὸν ἀστυνόμο.

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΦΡΕΓΙΑΣ

Χάθηκε ἡ Φρέγια, χάθηκε ἡ θεά.
Ἡ Φρέγια ἤρθε στὸν κόσμο μιὰν αὐγὴ ἀνοιξιάτικη.
Ἡ ὡμορφιὲς τοῦ κόσμου μαζευτήκανε κι' ἡ ὡμορφιὲς τοῦ κόσμου τὴν ἐπλάσανε.
Τὸ θλιβερὸ χρυσάφι τοῦ φθινόπωρου ὕφανε τὰ μαλλιά της, τὰ μαλλάκια της.
Τὰ μάτια της γαλάζια εἶνε καὶ πράσινα, σὰν τὰ νερὰ τοῦ φιόρντ γαλαζοπράσινα.
Πιὸ ἄσπρο εἶνε τὸ κορμί της ἀπ' τὰ κάτασπρα τὰ χιόνια, μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, πάνω στὰ κορφοβούνια.
Ἡ φλέβες τοῦ κορμιοῦ της ποταμοὶ καὶ παραπόταμοι.
Μὲ τῶν κυμάτων τὸ ρυθμὸ τὸ φόρεμά της ἀνεμίζει.
Ἡ ὡμορφιὲς τοῦ κόσμου τὴν ἐπλάσανε.
Ἡ Φρέγια ἤρθε στὸν κόσμο μιὰν αὐγὴ ἀνοιξιάτικη.
Κίνησε κι' ἤρθε ἀπὸ τὴ θάλασσα τὴ μακουνή.
Ἕνα κοπάδι γλάροι κάτασπροι τῆς ἄνοιγαν τὸ δρόμο.
Κι' ὁ ἄνεμος τοῦ πελάγου τὴν ἀκολουθοῦσε.
Τὰ σύννεφα τὴν εἶδανε ποὺ πέρασε.
Δαμποκοπήσανε τὰ σύννεφα, τὰ σύννεφα νευθήκαν στὰ χρυσάφια τους, στολίστηκαν μὲ ρόδα.
Τὴν εἶδαν τὰ βουνὰ ποὺ πέρασε.
Καὶ τὰ βουνὰ στολίστηκαν μ' ἀγράμπελες, μὲ βάτα, στολίστηκαν μ' ἀγιοκλήματα.
Τὴν εἶδανε τὰ δέντρα σὰν ἐπέρασε.
Καὶ φόρεσαν εὐθὺς τὶς πρασινάδες: των καὶ γέμισαν λουλούδια, ὡμορφολουλούδια.
Τὴν εἶδαν τὰ πουλάκια σὰν ἐπέρασε.
Κι' ἄρχισαν τὰ πουλάκια τὸ κελαϊδισμα, μέσα στὸν ἥλιο ἄρχισαν τὸ τραγούδι τους.
Μὰ ἡ Φρέγια ἡ ἀθάνατη ἐχάθηκε.

Χάθηκε, χάθηκε, μέσα στὰ μουχρωματα.
Ἤρθε στὸν κόσμο πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα.
Κι' ἔφυγε πάλι πέρα πρὸς τὴ θάλασσα.
Πίσω της τὰ θαλασσοπούλια τὴν προβόδισαν.

Χάθηκε ἡ Φρέγια, χάθηκε.
Κι' ὅταν ξανάθθη ἡ ἄνοιξις, ἡ Φρέγια θὰ ξανάθθη.
Καὶ σὰν κινήση νάθθη, ἡ γῆ πάλι θὰ λαχταρήση ἀπὸ χαρά, κουφὴ χαρά.
Καὶ σὰν γαμογελάσουν τὰ χειλάκια της, θὰ βρῇ παρηγοριὰ κάθε ψυχή.
Τὴν Εὐτυχία, τὸ ἀπαστρό μας ὄνειρο, μαζύ της θὰ τὸ φέρῃ.
Θὰ φέρῃ τὴ Δικαιοσύνη, τὴν Εὐτυχία, τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Εἰρήνη.

Χάθηκε ἡ Φρέγια, χάθηκε ἡ θεά.
Ἀμετρητες ἡμέρες τὴν προσμένουνε μὲ δακρυσμένα μάτια...
Μὲ στεναγμοὺς τὴν καρτεροῦνε κι' ἀναμαλλιᾶτά...
Μὲ προσευχὲς τὴν καρτεροῦνε καὶ παραπονοῦνε... Καὶ τὴν παρακαλοῦνε νάθθη μὲ χαμόγελα...
Κάθε ψυχὴ νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία της...
Κάθε ψυχὴ νὰ βρῇ παρηγοριά...

Μετ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΗΩΣ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ!

Στὸ Φρενοκομεῖο :

Ὁ ἐπισκέπτης. — Ἀπὸ τί τρελλάθηκε τὸ νούμερο 9;

Ὁ γιατρός. — Ἀγαποῦσε κάποιά νέα, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ τὸν παντρευτῇ.

Ὁ ἐπισκέπτης. — Καὶ τὸ νούμερο 10 ἀπὸ τί ἔπαθε;

Ὁ γιατρός. — Παντρεύτηκε ὁ φουκαρᾶς τὴ νέα ποὺ δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τὸν 9!...

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Τὸ τρομερὸ μίσος τῆς Ἐλισσάβετ. Ἀντὶ προστασίας, ἡ φυλακή. Εἴκοσι χρόνια φυλακισμένη! Ἡ θανατικὴ καταδίκη. Οἱ ἀγγελιοφόροι τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας. Τὸ διάβασμα τῆς ἀποφάσεως. Ἡ ψυχραιμία τῆς ἑτοιμοθάνατης βασίλισσας. Τὸ γεῦμα τοῦ θανάτου. Τὰ τελευταῖα δῶρα. Ἡ Μετάληψις. Ἐπάνω στὸ ἱκρίωμα. Ὅπου καὶ ὁ δήμιος συγκινεῖται. Τὰ τραγικὰ χτυπήματα τοῦ τσεκουριοῦ, κ.τ.λ.

Ἡ Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας

Εἶνε γνωστὸ ἀπὸ τὴν Ἱστορία τὸ τρομερὸ μίσος, τὸ ὁποῖο ἔτρεφε ἡ περίφημη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ ἐναντίον τῆς ἀδελφῆς της καὶ βασιλίσσης τῆς Σκωτίας Μαρίας Στοὺαρτ. Δὲν θὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ τὶς σατανικὲς σκευωρίες καὶ τὶς καταχθόνιες μηχανορραφίες, τὶς ὁποῖες χρησιμοποιοῦσε ἡ σκληρὴ αὐτὴ βασίλισσα, γιὰ νὰ ἐκθρονίσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀγαθὴ Μαρία Στοὺαρτ. Ὅλα αὐτὰ σᾶς εἶνε πολὺ γνωστά. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε σήμερα, σύμφωνα μὲ μερικὲς ἱστορικὲς λεπτομέρειες, ἡ ὁποῖες τελευταῖα ἤλθαν στὸ φῶς, τὸν τραγικὸ καὶ σπαραχτικὸ θάνατο τῆς εὐγενικῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας.

Ἡ Ἐλισσάβετ εἶχε καταρθώσει, ὅπως εἴπαμε, νὰ ἐκθρονίσῃ τὴ Μαρία Στοὺαρτ. Ὅταν δὲ τὸ ἐπέτυχε αὐτό, παρουσιάστηκε σατανικώτατα ὡς προστάτρια τῆς ἀδελφῆς της καὶ δέχτηκε νὰ φιλοξενήσῃ στὸ βασίλειό της τὴν ἔκπτωτη Μαρία. Τότε ὅμως πέταξε ἀμέσως τὸ προσωπεῖο καὶ τὴ φυλάκισε σὲ ἕναν ἐρημικὸ πύργο.

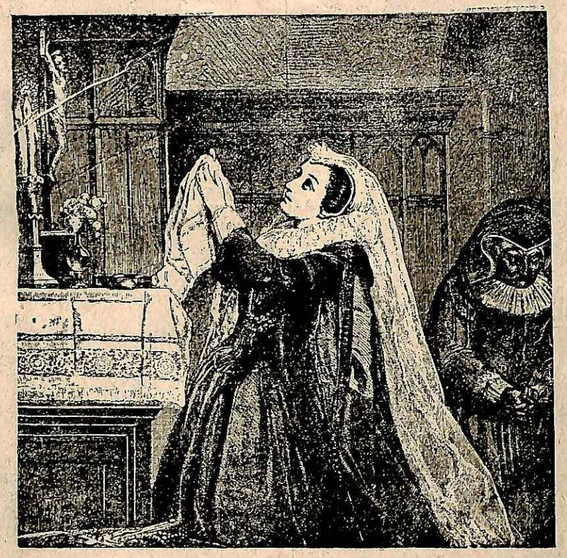
Εἶνε ἀνεκδιήγητα τὰ μαρτύρια, στὰ ὁποῖα ἡ Μαρία Στοὺαρτ ὑπεβλήθη στὴ φυλακή της ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔμεινε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα. Μὰ ἡ Ἐλισσάβετ καὶ πάλι δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένη. Μισοῦσε τόσο τρομερὰ τὴν ἀδελφή της, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἂν δὲν τὴν θανάτωνε. Κι' ἔτσι, στὸ τέλος, ὑπέγραψε μιὰ μέρα τὴν εἰς θάνατον καταδίκη της καὶ ἔστειλε στὸν πύργο δυὸ ἐμπίστους της, τὸν κόμητα τοῦ Σθεστμπουρὺ καὶ τὸν κόμητα τοῦ Κέντ, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή της. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζουν οἱ σπαραγτικὲς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας Στοὺαρτ.

Στὶς 17 Φεβρουαρίου τοῦ 1587, οἱ δυὸ κόμητες παρουσιάστηκαν στὸν πύργο ὅπου ἦταν φυλακισμένη ἡ Μαρία, καὶ τὴν εἰδοποίησαν ὅτι ἐπιθυμοῦσαν νὰ τῆς μιλήσουν. Ἡ Μαρία Στοὺαρτ ἔστειλε ἕναν ὑπηρέτη νὰ τοὺς πῇ ὅτι ἦταν ἄρρωστη καὶ πεσμένη στὸ κρεββάτι, μὰ ὅτι, ἂν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδοῦν ἀμέσως, θὰ σηκωνόταν γιὰ νὰ τοὺς δεχτῇ, ἀφοῦ νὰ περίμεναν λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ ρίξῃ πρόχειρα ἕνα φόρεμα ἐπάνω της.

Οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπάντησαν ὅτι πράγματι ἔπρεπε νὰ τὴν ἰδοῦν ἀμέσως, καὶ τότε ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα σηκώθηκε, ντύθηκε ὅπως-ὅπως καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου ἄνοιξαν τὶς πόρτες τῶν διαμερισμάτων της.

Οἱ δυὸ κόμητες μὲ τὴν ἀκολουθία της μπῆκαν τότε μέσα καὶ ὁ κόμης τοῦ Κέντ, πλησιάζοντας τὴ Μαρία Στοὺαρτ, διάβασε μπροστά της τὴν ἀπόφαση τῆς καταδίκης της.

Ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα ἄκουσε τὴν τρομερὴ ἀπόφαση μὲ τὴ μεγαλύτερη ἡρεμία, χωρὶς ἡ παραμικρὴ σύσπαση νὰ ταράξῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ γυναῖκες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολουθία τῆς βασίλισσης, δὲν μποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν περισσότερο καὶ ξέσπασαν σὲ λυγμούς.

Ἡ τελευταία προσευχὴ τῆς Μαρίας Στοὺαρτ.

Ἡ Μαρία τὶς παρακάλεσε τότε ν' ἀποσυρθοῦν ἢ νὰ προσπαθήσουν νὰ μείνουν σιωπηλές. Ἔπειτα, γύρισε πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Ἐλισσάβετ καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ πότε εἶχε ὁρισθεῖ ἡ ὥρα τῆς θανατικῆς της ἐκτελέσεως. Καὶ ὅταν τῆς ἀπάντησαν ὅτι ἡ ἐκτέλεσίς της θὰ γινόταν τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, σηκώθηκε, καί, μὲ μιὰ χειρονομία γεμάτη ἀπὸ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια, τοὺς ὑπέδειξε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνῃ μόνη. Οἱ ἀπεσταλμένοι τὴν ἐχαιρέτισαν τότε μὲ σεβασμὸ καὶ βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισε νὰ διαδραματίζεται μιὰ σπαραχτικὴ σκηνὴ στὰ διαμερίσματα τῆς μελλοθάνατης βασίλισσης. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη καὶ νεκρικὴ σιωπή, ἡ Μαρία Στοὺαρτ σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι της καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν κόμησσα τοῦ Κέννεδυ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες της ἀνάμεσα στὶς γύναικες τῆς ἀκολουθίας της, ἔτσι εἶπε:

— Λοιπόν, Ἰωάννα, δὲν εἶχα προβλέψει καλὰ ὅτι ὅλες ἡ μηχανορραφίες τῶν Ἀγγλων δὲν εἶχαν κανένα ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸν ἄδικο θάνατό μου; Ναί, ναί, τοὺς ἤμουν πολὺ μεγάλο ἐμπόδιο, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ μ' ἀφήσουν μέχρι τέλους νὰ ζήσω!

Ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ, κυρίες τῆς τιμῆς, θεραπαινίδες, ἀκόλουθοι καὶ ὑπηρέτες, μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ συγκρατοῦν τοὺς λυγμούς των.

— Ἂς εἶνε, παιδιά μου, ἐξακολούθησε ἡ τραγικὴ βασίλισσα, βλέπετε ὅτι πολὺ λίγος καιρὸς μοῦ μένει ἀκόμα. Βάλτε λοιπὸν γρήγορα νὰ φᾶμε ὥστε νὰ μοῦ μείνουν ἐπειτα καὶ μερικὲς ὧρες γιὰ νὰ τακτοποιήσω τὶς κοσμικές μου ὑποθέσεις.

Οἱ ὑπηρέτες ὑπάκουσαν κλαίγοντας. Σὲ λίγο, ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀποτραβήχτηκαν, καὶ ἡ Μαρία Στοὺαρτ ἔμεινε μὲ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της. Ὅλες μαζὶ τότε γονάτισαν κι' ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται. Ἔπειτα ἡ μελλοθάνατη βασίλισσα ἄνοιξε τὰ κιβώτιά της καὶ μοίρασε σ' ὅλες τὰ κοσμήματά της, ὡς τὰ τελευταῖα της δῶρα. Ἔπειτα κάθησαν στὸ τραπέζι.

Ἡ Μαρία Στοὺαρτ ἦταν ἡ ψυχραιμότερη καὶ ἔφαγε καλύτερα ἀπ' ὅλες, μολονότι ἔβλεπε τὶς ἐμπιστές της θανάσιμα θλιμμένες καὶ μολονότι οἱ λυγμοὶ ποὺ ἀντηχοῦσαν κάθε τόσο ὁλόγυρά της, τὴν ἔκαναν ξαφνικὰ νὰ ἀνατριχιάζῃ, σὰν νὰ τῆς ἐνθυμίζαν κάτι ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει. Ὅταν τὸ ὀλιβερὸ αὐτὸ δεῖπνο τελείωσε, ἡ μελλοθάνατη βασίλισσα ζήτησε νὰ μείνῃ μόνη. Κάθησε τότε καὶ συνέταξε τὴ διαθήκη της καὶ ἔπειτα χαμήλωσε τὸ φῶς. Ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ νύχτα, ἡ δυστυχισμένη ἡγεμονὶς τὴν πέρασε μὲ προσευχές...

Ἡ Μαρία Στοὺαρτ σηκώθηκε πολὺ πρωῒ κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Ἔπειτα γονάτισε ἐμπρὸς στὶς ἅγιες εἰκόνες, προσευχήθηκε πάλι μὲ εὐλάβεια καὶ παίρνοντας μέσα ἀπὸ ἕνα συρτάρι μιὰ ὀστία, τὴν ὁποία τῆς εἶχε χαρίσει ἄλλοτε ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, μετάλαβε. Πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ἐδῶ ὅτι ἡ Μαρία Στοὺαρτ ἦταν φανατικὴ καθολική καὶ δὲν θὰ δεχόταν μὲ κανέναν τρόπο νὰ πάρῃ στὶς τελευταῖές της στιγμὲς τὴ Θεία Μετάληψη ἀπὸ χέρι διαφαρτυρομένου ἱερέως.

Τὴν ἴδια στιγμή, χτύπησαν στὴν πόρτα. Ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὴ βασίλισσα ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς της εἶχε φτάσει. Τότε ἡ δυστυχισμένη παρακάλεσε δυὸ ἀκολούθους της νὰ τὴν στηρίξουν γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, γιατὶ τὰ πόδια της εἶχαν παραλύσει ἀπὸ τὸ μακρὸ διάστημα ποὺ ἔχε μείνει φυλακισμένη μέσα στὸν πύργο. Καὶ ἔτσι ἡ Μαρία Στοὺαρτ ὡδηγήθηκε στὸ ἱκρίωμα.

Οἱ δυὸ κόμητες, ἀπεσταλμένοι τῆς Ἐλισσάβετ, στάθηκαν τότε ὁ ἕνας δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά της. Οἱ δήμιοι στεκόντουσαν ἀντίκρυ της. Μερικοὶ εὐπατρίδαι τῆς ἀκολουθίας της στάθηκαν κάτω.

Ὁ κόμης τοῦ Σθεστμπουρὺ διάβασε μὲ ἐπίσημη φωνὴ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση καὶ φώναξε, ὅταν τελείωσε:

— Ὁ Θεὸς νὰ σώζῃ τὴ βασίλισσα Ἐλισσάβετ!

Μὰ κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κόμητα τοῦ Κέντ δὲν ἀπάντησε στὴν ἀναφώνησή του αὐτή.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Μαρία Στοὺαρτ στεκόταν ἀμίλητη, μὲ ψυχραιμία, περισσότερο χαρούμενη παρὰ θλιμμένη. Ὅταν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀποφάσεως τελείωσε, ἡ βασίλισσα ἔγνεψε κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ τὴν τελευταία προσευχή της. Γιὰ κάμποση ὥρα, τὰ χείλη της ἐσάλευαν, προφέροντας σιωπηλὰ τὶς τελευταίες ἐκφράσεις τῆς ἀπογόνου τῶν Στοὺαρτ πρὸς τὸ Θεό. Ἔπειτα, ἡ Μαρία εἶπε μὲ δυνατώτερη φωνή, ἐνῶ κρατοῦσε στὰ χέρια της τὸ σταυρό:

— Θεέ μου, τὰ χέρια σου ποὺ ἁπλώθηκαν ἄλλοτε ἐπάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου σου, ἂς ἀνοίξουν τώρα γιὰ νὰ δεχτοῦν τὴν ταπεινή σου δούλη!...

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ δήμιος συγκινήθηκε τότε.

— Κυρία, τῆς εἶπε παρακλητικά, θυμηθῆτε κι' ἐμένα στὴν προσευχή σας. Ὅ,τι κάνω, τὸ κάνω γιατὶ ἄλλοι μὲ διατάσσουν.

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρία Στοὺαρτ, σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Γιατὶ γιὰ μένα εἶσαι περισσότερο ἕνας σωτήρ, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα ποὺ ὑπέφερα. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς σοῦ λέγω τὴν ἀλήθεια, ἰδοὺ τὸ χέρι μου, φίλησέ το!

Τότε ὁ δήμιος φίλησε τὸ χέρι, τὸ ὁποῖο τόσοι καὶ τόσοι βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες εἶχαν ἐπιθυμήσει ἄλλοτε καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ φιλήσουν!

Οἱ φίλοι τῆς δυστυχισμένης βασιλίσσης μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατοῦσαν ἐν τῷ μεταξὺ τοὺς λυγμούς των.

— Χαίρετε, φίλοι μου, τοὺς εἶπε τότε, γυρίζοντας πρὸς αὐτοὺς ἡ Μαρία, προσεύχεσθε γιὰ μένα!...

Ἔπειτα σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ δήμιος πλησίασε καὶ τῆς ἔβγαλε τὰ μάτια, ἔπειτα τοποθέτησε τὸ λαιμὸ της ἐπάνω στὸ μεγάλο κούσσουρο ποὺ ἀκουμποῦσαν τὸ κεφάλι τους οἱ κατάδικοι. Ἡ βασίλισσα εἶχε ἀρχίσει νὰ προφέρῃ μιὰ προσευχή, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ δήμιος ἔχε σηκώσει κιόλας τὸ τσεκοῦρι του.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ συνεχίσῃ. Τὸ τσεκοῦρι ἔπεσε βαρύ. Ἔπεσε ὅμως ἄσχημα καί, χωρὶς ν' ἀποκόψῃ τὸ κεφάλι, μπήχτηκε στὸ κάτω μέρος τοῦ κρανίου τῆς Μαρίας. Ὡστόσο, τὸ χτύπημα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ θανατώσῃ τὴν ἄμοιρη βασίλισσα. Ὁ δήμιος κατέβασε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ τσεκοῦρι του. Μὰ καὶ πάλι δὲν κατώρθωσε ν' ἀποκόψῃ τελείως τὸ κεφάλι καὶ ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ τὸ μαχαῖρι του, γιὰ ν' ἀποκόψῃ τὴν τελευταία λωρίδα τοῦ κρέατος, ποὺ τὸ συγκρατοῦσε ἀκόμα ἑνωμένο μὲ τὸ λαιμό!

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὴ φρίκη. Πολλοὶ εἶχαν κλείσει τὰ μάτια τους, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν, ἄλλοι ἔκλαιγαν μὲ λυγμούς. Κι' ὅταν ὁ δήμιος σήκωσε ψηλὰ κι' ἔδειξε σ' ὅλους τὸ κεφάλι τῆς καρατομημένης Μαρίας Στοὺαρτ, μονάχα ὁ κόμης τοῦ Κέντ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ μουρμουρίσῃ:

— Ἔτσι νὰ χαθοῦν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς βασίλισσης τῆς Ἀγγλίας!

Καὶ μιὰ ἄλλη σπαραχτικὴ λεπτομέρεια: Τὴν ὥρα ποὺ ὁ δήμιος σήκωσε τὸ κομμένο κεφάλι, ἔπεσε ἀπ' ἐπάνω του ἡ περρούκα ποὺ φοροῦσε. Καὶ τότε οἱ παριστάμενοι εἶδαν μὲ κατάπληξι κάτι: Τὰ πραγματικὰ μαλλιὰ τῆς βασίλισσης ἦσαν κατάλευκα σὰν τὸ χιόνι. Καὶ ὅμως ἡ Μαρία Στοὺαρτ ἦταν μονάχα σαράντα δυὸ χρόνων!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ικανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέλτα 7 - Ἀθήνας.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ:

—Τὰ σμαράγδια παίρνουν ζωηρότερο χρῶμα, ὅταν ἐκτεθοῦν σὲ φῶς.

—Τὰ μαργαριτάρια ἀντιθέτως χάνουν τὴ λάμψι τους στὸ σκοτάδι. Τὴν ξαναποκτοῦν ὅμως ὅταν ἐκτεθοῦν στὸν ἥλιο.

—Πολλοὶ ὀφθαλμολόγοι παραλέγονται πὼς ἡ μυωπία προέρχεται κυρίως ἀπὸ τά... στενὰ κολλάρα!

—Κι' αὐτό, καθὼς λένε, ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ στενὰ κολλάρα ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ κεφάλι.

—Τὰ αὐγὰ ἔχουν τὴν περίεργη ἰδιότητα ν' ἀπορροφοῦν τὴ μυρωδιὰ τῶν πραγμάτων ποὺ βρίσκονται κοντά τους.

—Ἂν βρίσκωνται, π. χ., κοντὰ σὲ κρεμμύδια ἢ σὲ σκόρδα, σὲ λίγο θὰ πάρουν τὴ μυρωδιά τους.

—Ὁ ἀετὸς μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ εἴκοσι μέρες χωρὶς τροφή.

—Στὸ Βέργκεν τῆς Νορβηγίας ὑπάρχει μιὰ ἐκκλησία κατασκευασμένη ἀπὸ πεπιεσμένο χαρτί.

—Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ χωρεῖ χίλια πρόσωπα.

—Ἡ βουλγαρικὴ γλῶσσα περιέχει 2,450 ξένες λέξεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ περισσότερες εἶνε ἑλληνικές.

—Τὸ ἐθνικὸ φαγητὸ τῶν Βουλγάρων εἶνε κρέας βραστό. Σ' ὅλα τοὺς δὲ τὰ πανηγύρια οἱ Βούλγαροι σφάζουν ταύρους τοὺς ὁποίους βράζουν σὲ καζάνια.

—Στὴν κορυφὴ τοῦ περιφήμου ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου προσευχήθηκε ὁ Χριστὸς πρὸ τοῦ Πάθους, ὑπάρχει σήμερα ἕνα ξενοδοχεῖο γιὰ τοὺς προσκυνητὰς καὶ τοὺς περιηγητὰς ποὺ χωρεῖ 600 ἀνθρώπους.

—Τὸ λουλάκι εἰσήχθη στὴν Εὐρώπη στὰ 1570.

—Μιὰ μυῖγα ζῇ δέκα μέρες.

—Πάνω ἀπὸ 250 εἴδων τυριὰ παράγονται στὴ Γαλλία.

—Ἡ Ὁλλανδία παράγει 40 εἴδη τυριῶν, ἡ Ἑλβετία 45, ἡ Ἰταλία 200 καὶ ἡ Δανία 60.

—Ἕνας Ἀράπης γιατρὸς ἰσχυρίζεται πὼς τό... φῶς τοῦ φεγγαριοῦ γιατρεύει τή... φαλάκρα.

—Οἱ Ἰαπωνέζοι εἶνε ἀπὸ τοὺς κοντύτερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Ἕνα μέτρο ὕψος θεωρεῖται πολὺ στὴν Ἰαπωνία.

—Οἱ Ἰαπωνέζοι εἶνε πολὺ τρυφεραὶ γονεῖς. Δὲν κακομεταχειρίζονται ποτὲ τὰ παιδιά τους.

—Τὰ δέρνουν συνήθως μ' ἕνα μπαστοῦνι: ἀπό... χαρτόνι.

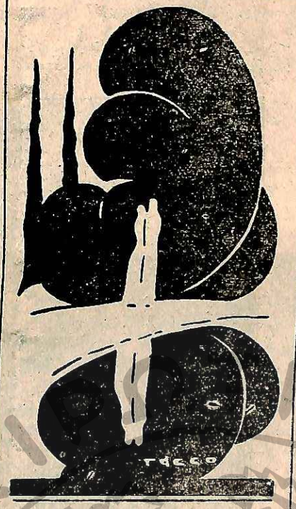
—Κατὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸ πόλεμο, εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴ Ρωσσία ἕνας Γάλλος ταχυδακτύλου, ὁ ὁποῖος πουλοῦσε στοὺς στρατιῶτες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγουν γιὰ τὸ Μέτωπο... εἰσιτήριο τοῦ Παραδείσου.

—Ἀναλόγως δὲ τῶν ρουβλίων ποὺ ἔπαιρνε τοὺς ἔδινε πρώτης, δευτέρας ἢ τρίτης θέσεως!

—Τὰ εἰσιτήρια αὐτὰ ἦσαν... ἀριθμημένα καὶ ἔστω ὁ τυχοδιώκτης ἐμάζεψε ἀμέτρητα ρούβλια.

—Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ δὲν ἔχουν χέρια, μποροῦν καὶ φτιάχνουν πραγματικὰ ἀριστουργήματα.

—Ἔτσι, μιὰ Ἑλβετὶς καλλιτέχνις,

ἡ δεσποινὶς Ραππέν, μολονότι δὲν ἔχει καθόλου χέρια, κατώρθωσε νὰ ἀντιγράψῃ ὁλόκληρα ἔργα τοῦ διασήμου ζωγράφου Βὰν Ντάϊκ, κρατώντας τὸ πινέλλο μὲ τὰ δόντια της!

—Ἡ μὶς Μπέρεν, ἐπίσης, σύνοικος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου Γ', κατώρθωσε νὰ πλάσῃ μὲ τὰ πόδια... ὅμως της διάφορα πήλινα ἀνθρωπάκια!

—Ἡ πολυθρόνα, τέλος, τοῦ διασήμου περιηγητοῦ Λίβιγκτον ἔχε κατασκευαστεῖ ἀπὸ κάποιον Κίγκστιν, τὸ ὁποῖο ἐπίσης δὲν εἶχε χέρια.

—Ὁ Κίγκστιν αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα εὐφορώτατο ἀγρό, μονάχος του ἐσέλωνε τὸ ἄλογό του, ἄρμεγε τὶς ἀγελάδες του καὶ κουρευόταν.

—Οἱ Ἰαπωνέζοι ἀνεβαίνουν σ' ἄλογά τους ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος, τραβοῦν δὲ τὶς βάρκες στὴν ξηρὰ μὲ τὴ πρύμνη μπροστά.

—Στὴν Ἰαπωνία οἱ νεκροὶ καίγονται. Κάθε πόλις ἔχει καὶ τὸ ἀποτεφρωτήριό της, τὸ ὁποῖο διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς Κυβερνήσεως.

—Μόνον ὅταν ἡ Ἰαπωνέζα φορέσῃ τὰ καλά της καὶ βγῇ περίπατο τὴ σέβεται ὁ ἄντρας της καὶ τὴ θαυμάζει ἴση του. Στὸ σπίτι εἶνε σκλάβα του.

—Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ μνημεῖα ποὺ ἔστησαν οἱ Ἰαπωνέζοι γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ νίκη τους ἐναντίον τῶν Κινέζων, εἶνε κι' ἕνα μνημεῖο περιεργότατο. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ ἠγέρθη πρὸς τιμὴν τῶν ἀλόγων ποὺ σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο.

—Σ' αὐτό, οἱ Ἰαπωνέζοι μιμήθηκαν τὸ βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖο, ὁ ὁποῖος εἶχε στήσει ἀνδριάντα στὸ ἄλογό του, γιατὶ τοῦ εἶχε δώσει τὸν θρόνο τῆς Περσίας.

—Ἡ κουκουβάγια λατρεύεται ὡς Θεὸς σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἰαπωνίας.

—Ἡ Ἰαπωνέζες συνήθιζαν ἄλλοτε νὰ βάφουν τὰ δόντια τους μαῦρα τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους καὶ νὰ ζουρίζουν τὰ φρύδια τους, ὅταν ἔκαναν τὸ πρῶτο τους παιδί.

—Οἱ Ἰαπωνέζοι ποτὲ δὲν κοιμοῦνται μὲ τὸ κεφάλι πρὸς βορρᾶν.

—Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ πεθαμένοι στὴν πατρίδα τους θάβονται μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ ὁρίζοντος.

Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Κάποιος ἀπόστρατος πολεμιστὴς ἀπὸ τὴ Ρώμη, ὁ ὁποῖος ἐχε περιπλανεῖ σὲ μιὰ δίκη, πῆγε καὶ παρακάλεσε τὸν αὐτοκράτορα Αὔγουστο νὰ τὸν ὑπερασπιστῇ στὴν ὑπόθεσί του.

Ὁ Αὔγουστος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὴ γενναιότητά του καὶ τὴ φιλοπατρία του, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἐβρισκε ἕναν καλὸ δικηγόρο γιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

— Ἐγὼ ὅμως, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης, δὲν ἤθελα ἄλλον στὴ θέσι μου, ὅταν παρέστη ἀνάγκη νὰ πολεμήσω γιὰ χάρι σου στὸ Ἄκτιο κατὰ τοῦ Ἀντωνίου. Πῆγα μόνος μου κι' ἐκεῖ ἔλαβα τὶς πληγὲς αὐτὲς ποὺ βλέπεις.

Ὁ Αὔγουστος, συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ ἀπομάχου, πῆγε καὶ τὸν ὑπερασπίστηκε ὁ ἴδιος στὸ δικαστήριο καὶ κατώρθωσε ἔτσι νὰ κερδίσῃ τὴν ὑπόθεσί του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Η ΑΜΟΙΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Συνέχεια και τέλος τῆς δραματικῆς ἱστορίας τῆς αὐτοκρατείρας Κωστάντσας. Πῶς ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ βρόχια τοῦ ἐρωτοχτυπημένου Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Ἡ εἰσβολὴ τῶν Γάλλων καὶ ἡ νέες περιπέτειές της. Στὸ «Κάστρο τῶν εἰδωλολατρῶν». Ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ της Μαμφρέδου. Ἡ Κωστάντσα πρόσφυξ στὴν Ἰσπανία. Πῶς ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴ λέπρα. Τὸ θαῦμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἡ ζωή της στὴ Βαλέντσια., κτλ. κτλ.

Β΄.

Συνεχίζουμε καὶ τελειώνουμε σήμερα τὴ δραματικὴ ἱστορία τῆς ἄμοιρης Κωστάντσας, τῆς νεαρᾶς χήρας τοῦ βασιλέως τῆς Νικαίας Βατάτση. Εἴπαμε ὅτι τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ἀνέβηκε στὸ Θρόνο, ἡ Κωστάντσα ἦταν 32 ἐτῶν, στὸ μεσουράνημα τῆς ὡμορφιᾶς της.

Ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος τὴν ὡμορφη χήρα. Ἂν καὶ ἦταν παντρεμμένος, ἔννοιωσε μέσα στὴν καρδιά του νὰ τὸν ἀλυσσοδένουν ἡ μαγικὲς χάρες τῆς ξένης βασιλοπούλας.

Ὁ Βυζαντινὸς χρονογράφος Παχυμέρης μᾶς ἐξιστορεῖ λεπτομερῶς τὸ δράμα. Ὁ Παλαιολόγος, φρενιασμένος ἀπὸ τὴν ἀντίστασι τῆς ἐνάρετης χήρας, ἐπροσπάθησε νὰ τὴ σαγηνέψη μὲ ὅλα τὰ μέσα. Ἐπειδὴ φοβόταν μὴν τοῦ φύγη στὴν Ἰταλία καὶ πάη κοντὰ στὸν ἀδελφό της Μαμφρέδο, δὲν τὴν ἄφινε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του κι' ἔβαζε ἀνθρώπους νὰ τὴν παρακολουθοῦν παντοῦ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ὅμως τὴν περιστοίχιζε μὲ πολλὲς τιμὲς καὶ τῆς προξενοῦσε κάθε τέρψι γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Τοῦ κάκου ὅμως. Ἡ βασίλισσα Κωστάντσα, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἐκτιμοῦσε γιὰ τ' ἀγνά της ἤθη καὶ τοὺς περήφανους τρόπους της, δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ σὲ ὅλα αὐτά. Τὴν ἀγανακτοῦσε μάλιστα ἡ σκέψις πὼς ἕνας παληὸς τῆς ὑπήκοος τολμοῦσε σήμερα νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν τιμὴ μιᾶς γυναίκας, μιᾶς χήρας βασιλίσσης. Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν θὰ τῆς ἦταν δυνατὸν ν' ἀντισταθῇ ὡς τὸ τέλος στὰ βρόχια ποὺ τῆς εἶχε στήσει γύρω ὁ τολμηρὸς καὶ παντοδύναμος ἐρωτευμένος, ἐπροσπάθησε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κάθε βία, νὰ συγκατατεθῇ στὴν κανονικὴ ἕνωσί τους, φτάνει νὰ χώριζε ἀπὸ τὴ νόμιμη γυναίκα του, τὴ βασίλισσα Θεοδώρα.

Ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ ἀφορμὴ γιὰ διαζύγιο οὔτε στὴν καταγωγὴ τῆς Θεοδώρας, οὔτε στὴ διαγωγή της, οὔτε στὴν ἀτεκνία της, ἐνόμισε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ προβάλλοντας λόγους πολιτικούς.

Ἀλλὰ γιὰ κάκὴ τύχη τοῦ ἐρωτοχτυπημένου βασιληᾶ, οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ἐφάνηκαν ἀρκετὰ ἰσχυροὶ στὴ βασίλισσα Θεοδώρα, μητέρα ἑφτὰ παιδιῶν καὶ γυναίκα χωρὶς ψεγάδι. Στὴν ἀπελπισία της, ἡ Θεοδώρα πῆγε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Πατριάρχη. Ὁ Πατριάρχης βρῆκε ἀσυγχώρητο τὸ σκάνδαλο ποὺ μελετοῦσε ὁ βασιλεὺς καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισι τῆς Θεοδώρας. Ἐφοβέρισε τὸ βασιληᾶ μὲ τὴ θεϊκὴ τιμωρία.

Ὁ Παλαιολόγος, ὅσο δυνατὸς κι' ἂν ἦταν ὁ ἔρωτάς του, μὴ θέλοντας νὰ τὰ βάλη μὲ τὸν Πατριάρχη, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἐπιφυλακτικώτερος. Ἐξακολούθησε ὅμως νὰ ἐπιτηρῇ τὴ δύστυχη φυλακισμένη, τώρα μάλιστα ποὺ ὁ ἀδελφός της Μαμφρέδος, (ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴν κόρη τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου Μιχαὴλ Β΄, τὴν ὡραία πριγκηπέσσα Ἑλένη), εἶχε γίνει περισσότερο ἐπίφοβος γιὰ τὸ κράτος του. Τοῦ κάκου πῆγαν κι' ἦρθαν πρέσβεις μὲ σκοπὸ νὰ κλείσουν συμφωνίες γιὰ τὸ λυτρωμὸ τῆς δυστυχισμένης Κωστάντσας.

***

Τέλος, ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ἦρθε κάπως στὰ λογικά του καὶ ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ νὰ γιατρέψῃ τὴν ψυχή του, ἀφίνοντας τὴ λατρεμένη του νὰ φύγῃ μακρυά.

Περνοῦσε τὶς ἡμέρες της μὲ προσευχὲς καὶ δεήσεις.

Παρουσιαζόταν μιὰ ἐξαίρετη εὐκαιρία. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἠπείρου—πεθερὸς καὶ σύμμαχος τοῦ βασιληᾶ Μαμφρέδου—σὲ κάποιο πόλεμο μὲ τὸν Παλαιολόγο, εἶχε πιάσει αἰχμάλωτο ἕναν ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους στρατηγοὺς του, τὸν Ἀλέξη Στρατηγόπουλο, τὸν ὁποῖο ἔστειλε... πεσκέσι στὸ γαμπρό του Μαμφρέδο. Ἔτσι λοιπόν, ὁ Μαμφρέδος κατώρθωσε ν' ἀνταλλάξῃ τὸ στρατηγό μὲ τὴ φυλακισμένη ἀδελφή του Κωστάντσα, ποὺ τόσον καιρὸ παρακαλοῦσε μάταια γιὰ τὸ γυρισμό της. Ἔτσι, στὰ 1263, ξαναγύρισε στὰ πατρικά της χώματα ἡ ἄμοιρη βασιλοπούλα, ποὺ ἡ κακή της τύχη τὴν εἶχε κάνει νὰ παραδέρνη τόσον καιρό.

Ὅμως, ἀλλοίμονο! Ἡ πολυπλάνητη βασιλοπούλα δὲν εἶχε οὔτε καὶ τώρα γλυτώσει ἀπὸ τοὺς καταπατρεμοὺς τῆς Μοίρας. Πρὶν ἀκόμα κλείσει ὁ δεύτερος χρόνος κοντὰ στὸν ἀδελφό της, τῆς ἦταν γραφτὸ νὰ πάρῃ νέους δρόμους. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ φύγῃ ὁ στρατὸς τῶν Γάλλων ποὺ εἶχε ἐκστρατεύσει ἐναντίον τῆς χώρας τοῦ Μαμφρέδου.

Πρὶν ἀκόμα πλησιάσουν οἱ Γάλλοι, καὶ ἐνῶ ὁ βασιλεὺς Μαμφρέδος ἑτοιμαζόταν νὰ τοὺς χτυπήσῃ, ἡ γυναίκα του—ἡ θεοφοβούμενη βασίλισσα Ἑλένη, μορφὴ γλυκειὰ καὶ συγκινητική—συντροφευμένη ἀπὸ τὰ παιδιά της καὶ τὴν κουνιάδα της βασίλισσα Κωστάντσα, βρῆκε καταφύγιο μέσα στὸν περίφημο «Πύργο τῶν Εἰδωλολατρῶν», ὁ ὁποῖος φημιζόταν ὡς ἄπαρτος. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀθῶες ψυχὲς ἄρχιζε τότε μιὰ φοβερὴ ἀγωνία. Οἱ Γάλλοι, νέοι σταυροφόροι ἀπὸ τὴ Δύσι, χύθηκαν μὲ ἀκράτητο θρησκευτικὸ φανατισμό...

Μέσα στὸ σκοτεινὸ κάστρο, ἡ βασίλισσα Ἑλένη πέρασε ἀγωνιώδεις ἡμέρες. Ἐκεῖ ἔμαθε τὴν τρομερὴ εἴδησι τῆς καταστροφῆς τοῦ βασιληᾶ Μαμφρέδου, στὴ μάχη τοῦ Μπενεβέντο τῆς 26 Φεβρουαρίου 1266. Ἐκεῖ βρῆκαν ἄσυλο τῆς πρώτης στιγμῆς, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νικημένους φυγάδες...

Ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς βασίλισσας, ὁ φόβος γιὰ τὰ παιδιά της τῆς ἔκανε νὰ σκεφθῇ πῶς ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἰσπανία. Ὁ ἀντρας τῆς ἀνεψιᾶς της αὐτῆς, ὁ Ἰνφάντης Δον Πέτρος τῆς Ἀραγωνίας, τὴν ἐδέχτηκε μ' ἐγκαρδιότητα, συμπονώντας την γιὰ τὰ παθήματά της. Τῆ ἔδωσε μάλιστα ξεχωριστὴ θέσι στὴ Βασίλειο τῆς Βαλέντσιας, ὅπου ὅλοι τὴν προσαγόρευαν ὡς «Αὐτοκράτειρα Κωστάντσα».

Ἀλλ' ἡ τραγικὴ βασίλισσα δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ ὡς στὸ τέλος στὰ Παλάτι. Δαρμένη ἀπὸ τόσες τρικυμίες, ἐπόθησε ἕνα ἥσυχο λιμάνι. Πῆγε λοιπὸν καὶ κλείστηκε καλόγρια στὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας στὴ Βαλέντσια...

Στὴ νέα αὐτὴ ζωὴ πέρασε χρόνια ὁλόκληρα κι' ἔμεινε ἔτσι ὡς τὰ 1313 ποὺ πέθανε. Ὁ Ἱσπανὸς ἱστορικὸς Σουρίτας στὸ βιβλίο του «Χρονικὰ τῆς Ἀραγωνίας» γράφει ὅτι τὴν ἔθαψαν μέσα στὴν ἐκκλησία τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Νοσοκομείου τῆς Ἱερουσαλὴμ τῆς Βαλέντσιας... Μέσα στὴν ξύλινη κάσσα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Βαρβάρας βρίσκονται τώρα τὰ κόκκαλά της... Πόσες φορὲς ἡ ἄμοιρη γυναῖκα, κλεισμένη στὸ σκοτεινὸ καὶ κρύο κελλὶ τῆς Ἱσπανίας, καθὼς θὰ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ λογισμό της ἡ μαύρη της μοῖρα, δὲν θὰ ὀνειρεύτηκε τὰ ἡλιόχαρα ἀκρογιάλια τῆς Νίκαιας, τοὺς λαμπροὺς θόλους τῆς μακρυνῆς πρωτευούσης, ἐκεῖ ποὺ τόσο συχνά, θλιμμένη ἀπὸ τότε καὶ γεμάτη περισυλλογή, εἶχε παρασταθεῖ στὶς ἐπίσημες τελετὲς μὲ περίλαμπρο φόρεμα Βυζαντινῆς βασίλισσας!

Ἀλλὰ πῶς πέθανε ἡ ἄμοιρη βατιλοπούλα; Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπάρχουν διάφορες ἐκδόσεις. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στὴν ἀφήγησι τοῦ μαρκησίου ντὲ Γκροιθ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἱστορικοὺς τῆς Βαλέντσιας καὶ περνοῦσε τὶς ἡμέρες της μὲ προσευχὲς καὶ δεήσεις.

«Ἡ Αὐτοκράτειρα Κωστάντσα εἶχε πάει ἀπὸ λέπρα. Καὶ λένε πὼς ἡ Ἁγία Βαρβάρα, (στὴν ὁποία ἡ Βασίλισσα ἔτρεφε ξεχωριστὴ λατρεία ἀπὸ τότε ποὺ ἔμενε στὴν Ἀσία), ***ἔξαφνα, μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε μπροστά της γιὰ νὰ τὴ γιατρέψῃ. Τὴν ἴδια ὥρα, καθὼς ὁ ἱπποκόμος της περνοῦσε καβάλλα κάποιο γειτονικὸ δρόμο, εἶδε ξάφνου νὰ σταματᾶ τ' ἄλογό του ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι, σὰν νἄθελε νὰ δείξῃ μὲ τὸ πόδι του κάποιο μέρος τοῦ δρόμου. Ἔσκαψαν τότε ἐκεῖ καὶ βρήκανε τὸ εἰκόνισμα τῆς Ἁγίας. Δένε ἀκόμα γιὰ βέβαιο πὼς βούτηξαν τὴν εἰκόνα μέσα σὲ τρεῖς λεκάνες νερό, καὶ πὼς ἀφοῦ ἡ Βασίλισσα πλύθηκε μέσα κεῖ, βρέθηκε ξέφαρνα γιατρεμένη. Θέλοντας λοιπὸν νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της, ἔχτισε τὸ παρεκκλῆσι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε βρεθεῖ τὸ θαυματουργικὸ εἰκόνισμα...*

»Ἡ τελευταία θέλησί της ἦταν νὰ τὴ θάψουν ἐκεῖ, καὶ ἡ ἐπιθυμία της ἔγινε. Κι' ἔτσι, ἡ ὡραία καὶ μελαγχολικὴ βασιλοπούλα εἶνε σήμερα μιὰ κάσσα κόκκαλα, ποὺ ἡ ἐπιγραφή της μᾶς λέει ὅτι :

«Ἐνθάδε κεῖται
ἡ Αὐγούστα Κωστάντσα
Αὐτοκράτειρα τῆς Ἑλλάδος».

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πολλὲς γυναῖκες θεωροῦν ὡς ἐχθροὺς καὶ μισοῦν τοὺς ἄντρες τοὺ... δὲν τοὺς κάνουν ἐπιδεικτικὰ κάτσε.

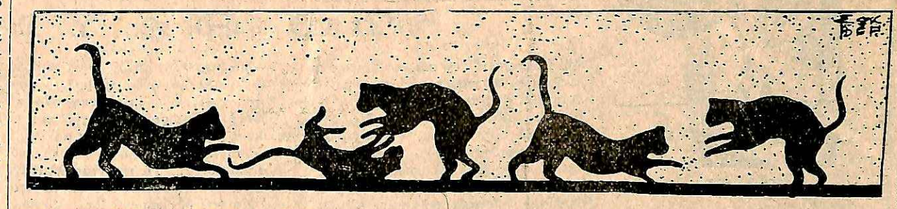
Σὰρλ Ρεζισμανέ.

"Οταν βρίσκεται κανεὶς σὲ μιὰ συντροφιὰ ἠλιθίων, ἡ πραγματικὴ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ τοὺς πείτη ὅτι εἶνε κι' αὐτὸς ἠλίθιος!

Λ. Μπριντιέ.

"Αν αὐτὸς ποὺ πρωτοεῖπε τὴ φράσι: «Μοῦ ἔτυχε κάποια σπουδαία ὑπόθεσι», εἶχε πάρει δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας, θὰ ἦταν σήμερα δισεκατομμυριοῦχος.

Α. Δουμᾶς (υἱός).

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΓΑΣΚΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Ἀπὸ μιὰ τελευταία συλλογή).

Ὁ Ζέπ, ἕνας Γασκῶνος ἀπὸ τὸ Μονκασέν, φιλάργυρος ξακουστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἔχασε πρὸ ἑνὸς ἔτους τὴ γυναίκα του.

Μιὰ μέρα, καθὼς εἶχε πάει νὰ κάνη ἕναν γύρο στὸ Νεκροταφεῖο, εἶδε τὸ στεφάνι ποὺ εἶχε βάλει στὸν τάφο τῆς συζύγου του μαραμένο καὶ σὲ κακὰ χάλια.

—Κρῖμα! εἶπε ἀναστενάζοντας. Ὡστόσο δὲν μπορῶ νὰ τῆς ἀφήσω αὐτὸ τὸ στεφάνι ἐδῶ... Πρέπει νὰ τῆς πάρω ἕνα ἄλλο.

Καὶ ἀμέσως διευθύνθηκε πρὸς ἕναν ἀνθοπώλη τῆς πλατείας Ἁγίας Μαρίας, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδειξε διαφόρων εἰδῶν στεφάνους.

Ὁ Ζὲπ ἑτοιμαζόταν ν' ἀγοράση ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔφερε τὴν ἐπιγραφή: «Εἰς αἰωνίαν ἀνάμνησιν», μὰ ὁ ἀνθοπώλης τὸν πληροφόρησε ὅτι ἦταν ὁ ἀκριβώτερος ἀπ' ὅλους ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιγραφῆς, ἡ ὁποία θὰ πληρωνόταν χωριστά.

—Βγάλτε τα τότε τὰ γράμματα, εἶπε ὁ Ζέπ. Ἐξ ἄλλου εἶνε ἄχρηστα. Ἡ γυναίκα μου δὲν ἤξερε νὰ διαβάζῃ!

***

Ὁ γελωτοποιὸς τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας Ἐλισάβετ ἦταν Γασκῶνος. Διακρινόταν δὲ γιὰ τὴ μεγάλη ἀθυροστομία του καὶ πρὸς αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὑψηλή του κυρία.

Κάποτε, ἐπειδὴ εἶχε μιλήσει τολμηρὰ γιὰ τὰ ἐρωτικὰ σκάνδαλα τῆς βασιλίσσης, ἔκανε πολλὲς ἡμέρες νὰ παρουσιαστῇ μπροστά της, φοβούμενος μήπως τὸν τιμωρήσῃ.

Τέλος, ὅταν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τὸν ἐκάλεσε στὰ διαμερίσματά της, τοῦ εἶπε:

—Ἔ, λοιπόν... Θὰ ξαναμιλήσῃς στὸ ἑξῆς γιὰ τοὺς ἔρωτάς μου;...

—Ὄχι, Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ γελωτοποιός. Ἐγὼ μίλησα πρῶτος... Σήμερα δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ ν' ἀνακατευθῶ σὲ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλάει ὅλος ὁ κόσμος.

***

Ὁ πρόσληψις τοῦ γελωτοποιοῦ αὐτοῦ στὸ Παλάτι, ἔγινε κατὰ ἕνα ἀρκετὰ περίεργο τρόπο:

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μόλις εἶχε φτάσει στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Ἦταν φτωχός, ἀπένταρος καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειά.

Μιὰ μέρα λοιπόν, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου, στάθηκε μιὰ στιγμὴ, τὰ κύτταξε κάπως περιφρονητικὰ καὶ εἶπε:

—Ἔ... καλούτσικο εἶνε αὐτὸ τό... σπιτάκι! Βλέποντας μάλιστα τὴν πρόσοψί του νομίζω πὼς βλέπω τὸ πίσω μέρος τῶν σταύλων τοῦ πατέρα μου...

Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔφταναν ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος γέλασε πολὺ καὶ προσέλαβε ἀμέσως στὴν ὑπηρεσία του ὡς γελωτοποιὸ τὸν ξύπνο Γασκῶνο...

***

Ἡ ἐλευθεροστομία τοῦ Γασκώνου αὐτοῦ γελωτοποιοῦ εἶχε γίνει ἀφορμὴ ὥστε ν' ἀποκτήσῃ πολλοὺς ἐχθρούς.

Μιὰ μέρα λοιπὸν πῆγε καὶ εἶπε στὸ βασιλέα:

—"Ενας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς σας μὲ ἀπειλεῖ πὼς θὰ μὲ σκοτώσῃ...

—Καλά, καλά... τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, ἂν σὲ σκοτώσῃ, θὰ τὸν σκοτώσω κι' ἐγώ...

—Εἶνε περιττὸν νὰ τὸ κάνετε αὐτό! εἶπε ὁ γελωτοποιός. Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τὸν σκοτώσετε πρὶν μὲ σκοτώσῃ...

***

Οἱ κάτοικοι τοῦ Περσὰν ἑνὸς Γασκωνικοῦ χωριοῦ, ἀποφάσισαν νὰ στήσουν ἕναν πέτρινο Ἐσταυρωμένο μπρὸς στὴν πλατεία τῆς ἐκκλησίας του.

Γι' αὐτὸ μάλιστα κάλεσαν ἕναν γλύπτη ἀπὸ τὴν Τουλούζη, γιὰ νὰ τοὺς φτιάξῃ ἕναν Χριστὸ ἀντάξιο τῆ ἐνορίας των.

"Οταν συμφώνησαν τὴν τιμή, ὁ γλύπτης φώτησε τοὺς πελάτας του:

—Πῶς θέλετε νὰ παραστήσω τὸν Ἐσταυρωμένο;... Ζωντανό, στὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας του ἢ νεκρό;

—Ἐ, ἔκαναν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τῶν χωρικῶν. Αὐτὸ ἀφοᾶ σᾶς. Κάνετέ τον, κύριε, ὅπως σᾶς ἀρέσει.

—Καθόλου, εἶπε ὁ καλλιτέχνης. Ἐσεῖς πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσετε αὐτό. Γιατί, ὅταν ἑτοιμαστῇ τὸ ἀγάλμα, δὲν θὰ μπορῶ πειὰ νὰ τοῦ ἀλλάξω στάσι...

—Δὲν τὸ συλλογιστήκαμε καθόλου αὐτό... εἶπαν οἱ χωρικοί. Μά, μπᾶ! κάνετε τὸν Ἐσταυρωμένο στὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας του. Ἔτσι, ἂν οἱ ἐνορῖτες δὲν εὐχαριστηθοῦν, θὰ μπορέσουν τουλάχιστον νὰ τοῦ κατφέρουν τὸ χαριστικὸ χτύπημα...

***

Ὁ νεαρὸς Ἄθως εἶνε ἕνας μικρὸς Γασκῶνος μὲ καταπληκτικὴ ἀντίληψι.

Μιὰ μέρα κάποιος ἡλικιωμένος οἰκογενειακὸς φίλος λέει στοὺς γονεῖς του γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

—Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν πολὺ πνεῦμα γίνονται ἠλίθια ὅμα μεγαλώσουν.

—Ἔ, κύριε, τὸν διακόπτει ὁ Ἄθως, ἐσεῖς, φαίνεται ὅτι θὰ εἴχατε πολὺ πνεῦμα, ὅταν εἴσαστε μικρός!

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Εἴμαστε δύο μέσα στὴν κάμαρά μου, ὁ σκύλος μου κι' ἐγώ. Ἔξω βροῦζει ἡ μπόρα. Ὁ σκύλος μου κάθεται ἀντίκρυ μου καὶ μὲ κυττάζει μέσ' στὰ μάτια... Κι' ἐγὼ πάλι τὸν κυττάζω στὰ μάτια...

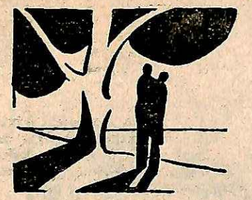
Φαίνεται πὼς κάτι θέλει νὰ μοῦ πῇ. Εἶν' ἄφωνος κι' ἀμίλητος. Δὲν καταλαβαίνει οὔτε τὸν ἑαυτό του, μὰ ἐγὼ τὸν καταλαβαίνω...

Καταλαβαίνω πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸ ἴδιο αἴσθημα μέσ' μένα, πὼς δὲν μᾶς χωρίζει καμμιὰ διαφορά. Εἴμαστε ὅμοιοι κι' ἀπαράλλαχτοι... Μέσα στὸν καθένα μας τρεμολάμπει ἡ ἴδια μικροὐτσικη φλόγα...

Σὲ λίγο θἄρθῃ ὁ θάνατος νὰ μᾶς ἀγγίξῃ μὲ τὴν ἄκρη τῆς θεόρατης καὶ παγωμένης φτερούγας του. Ποιός θὰ μπορέσῃ ἔπειτα νὰ διακρίνῃ ποιὰ διαφορὰ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὶς δυὸ φλόγες;

"Οχι, δὲν ὑπάρχει μέσ' στὴν κάμαρά μου ἕνα ζῶο κι' ἕνας ἄνθρωπος. Ὑπάρχουν μόνο δυὸ ζευγάρια μάτια ἀπαράλλαχτα, καρφωμένα τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο. Καὶ σὲ κάθε ζευγάρι κρύβεται ἡ ἴδια ζωὴ μὲ τὸν ἴδιο παλμό...

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ, 25 ἐτῶν.
ΠΕΤΡΟΣ, πατέρας της, 60 ἐτῶν.
ΕΡΡΙΚΟΣ, ἀρραβωνιαστικός της, 30 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα περιβόλι γεμᾶτο τριαντάφυλλα. Ἡ Μαρία κάθεται ἀσάλευτη σ' ἕνα πάγκο. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἐρρῖκος στέκονται ἀνήσυχοι κοντά της).

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν γνωρίζει κανένα. Δὲν καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται. Πίστεψέ με...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Μαρία !... Δὲν μὲ γνωρίζεις ; Εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἐρρῖκός.

(Ἡ Μαρία ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ).

ΠΕΤΡΟΣ— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, Ἐρρῖκε ; Δὲν γνωρίζει κανένα. Δὲν καταλαβαίνει. Δὲν αἰσθάνεται !

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Εἶνε τρομερό ! *(Χαϊδεύει τὰ μαλλιά της).*— Φτωχή μου Μαρία... Καὶ τί ὡραία ποὺ εἶνε πάντα.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἀλλοίμονο !... Εἶνε ὡραία πάντα, ἀλλὰ εἶνε τρελλή...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Ὤ, πατέρα, μὴ λὲς αὐτὴ τὴν τρομερὴ λέξι...

ΠΕΤΡΟΣ.— Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότης, παιδί μου. Τί θέλεις νὰ πῶ ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη καλά ; Τί λένε οἱ γιατροί ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Τί λένε οἱ γιατροί ; Ἀλλοίμονο ! Λένε ὅτι ἡ θεραπεία της εἶνε προβληματική. Μόνο μιὰ δυνατὴ καὶ ξαφνικὴ συγκίνησις μπορεῖ νὰ τῆς ξαναδώση τὸ λογικό της.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Ὁ ἐρχομός μου δὲν ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ τὴν συγκινήση τόσο, ὥστε νὰ τὴν κάνη νὰ συνέλθη ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Δυστυχῶς δὲν σὲ ἀνεγνώρισε...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Θεέ μου ! Τί δυστυχὴς ποὺ εἶμαι !

ΠΕΤΡΟΣ.— Κι' ἐγώ !... Γιὰ σκέψου τί φρικτὸ ποὺ εἶνε αὐτὸ καὶ γιὰ μένα ! Νὰ βλέπω σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι χρόνια τώρα τὴν ἀγαπημένη μου κόρη !...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Βρίσκεται λοιπὸν πολλὰ χρόνια στὴν κατάστασι αὐτή ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα ; Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔμαθε ὅτι σκοτώθηκες στὸν πόλεμο...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Πῶς διαδόθηκε αὐτό ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Μὰ παρ' ὀλίγο νὰ ἦταν ἀληθινό...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Ναί, πληγώθηκα ἐπικίνδυνα καὶ ὑπέφερα πολὺν καιρό. Ἔπειτα μὲ συνέλαβαν αἰχμάλωτο. Τί τράβηξα στὸ διάστημα τῆς αἰχμαλωσίας μου... Καὶ δὲν μοῦ ἀπέδωκαν τὴν ἐλευθερία μου οὔτε μετὰ τὴν εἰρήνη... Ἄ, ἔχω μαρτυρήσει τόσον καιρό !... Ἐπὶ τέλους ὅμως κατώρθωσα νὰ σωθῶ καὶ νὰ ἔλθω πάλι ἐδῶ. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος ; Καλύτερα νὰ εἶχα πεθάνει ! *(Κλαίει).*

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἡσύχασε, παιδί μου. Ἴσως γίνει κανένα θαῦμα.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Τί θαῦμα, πατέρα, τί θαῦμα ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἴσως ἡ Μαρία συνέλθει ἔξαφνα.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Μαρία ! Μαρία. Δὲν ἀκοῦς ; Μαρία, εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ἀγαπημένος σου ἀρραβωνιαστικός. Δὲν σκοτώθηκα στὸν πόλεμο, ὅπως σοῦ εἶπαν. Γύρισα πάλι στὸ ἀγαπημένο μας χωριό. Μαρία, ξύπνησε !... Ἐγὼ ζῶ, καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα. Εἶμαι κοντά σου. Σοῦ μιλῶ. Δὲν μ' ἀκοῦς;

(Ἡ Μαρία παραμένει ἀσάλευτη).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Μαρία, κύτταξέ με μὲ τὰ ὡραῖα σου μάτια !... Κύτταξέ με !... Μιλησέ μου !... Μὰ δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις λοιτόν; Δὲν μὲ θυμᾶσαι; Δὲν θυμᾶσαι τίποτε ; Τὰ ξέχασες ὅλα ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Ἄχ, δὲν θυμᾶται τίποτα.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Μαρία, γιὰ θυμήσου τὸ περιβόλι μὲ τὶς τριανταφυλλιές... Τί ὡραῖες στιγμὲς περάσαμε σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι... Ἐδῶ... Μαρία... Τὰ τριαντάφυλλα δὲν σοῦ θυμίζουν τίποτα ; *(Πηγαίνει καὶ μαζεύει τριαντάφυλλα, πολλὰ τριαντάφυλλα, καὶ τὰ προσφέρει στὴ Μαρία).*— Κύτταξε, ἀγάπη μου, τὰ τριαντάφυλλα... Θυμᾶσαι ποὺ σοῦ στόλιζα τὰ μαλλιά σου μὲ τὰ τριαντάφυλλα; Στάσου νὰ σοῦ τὰ στολίσω πάλι μὲ ρόδα τὰ μαλλιά σου. *(Τῆς στολίζει μὲ τριαντάφυλλα τὰ μαλλιά).*— Τί ὡραία ποὺ πηγαίνουν τὰ κόκκινα ρόδα στὰ μαῦρα σου μαλλιά !.. Θυμᾶσαι, Μαρία... Ἔτσι σοῦ τὰ στόλιζα καὶ τότε... Τὰ τριαντάφυλλα εἶνε κόκκινα καὶ τὰ μαλλιά σου πάντα μαῦρα. Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ ἴδια, Μαρία... Δὲν θυμᾶσαι τίποτε...

ΠΕΤΡΟΣ.— Θεέ μου !... Θεέ μου !

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Θέλω, θέλω νὰ τὴν κάνω νὰ θυμηθῆ. Θὰ τῆς λέω, θὰ τῆς λέω ὅλο γιὰ τὰ περασμένα...

ΠΕΤΡΟΣ.— Δὲν σ' ἀκούει, ὅ,τι κι' ἂν τῆς πῆς, παιδί μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Θὰ μ' ἀκούσῃ ἐπὶ τέλους, θὰ μ' ἀκούσῃ... Θὰ πεθάνω ἐδῶ σιμά της, ἂν δὲν κατορθώσω νὰ ξυπνήσω τὸ λογικό της. *(Γονατίζοντας μπροστά της).*— Μαρία, ἀγάτη μου... Θυμήσου τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφευγα γιὰ τὸν πόλεμο πόσο ἔκλαιγες... Καὶ μοῦ ὡρκίστηκες ὅτι καὶ ἂν σκοτωθῶ ἀκόμα, δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς ποτέ. Γιατί λοιτὸν μὲ ξέχασες ; Γιατί δὲν μὲ θυμᾶσαι καθόλου ; Καὶ τὸ βιολί μου τὸ ξέχασες ; Ξέχασες πόσο σοῦ ἄρεσε ὅ,τι σοῦ ἔπαιζα στὸ βιολί μου ; Κι' ἐκεῖνο τὸ παθητικὸ κομμάτι ποὺ εἶχα συνθέσει γιὰ σένα ; Δὲν τὸ θυμᾶσαι καθόλου, Μαρία ; Δὲν θυμᾶσαι πὼς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφευγα σοῦ τὸ ἔπαιξα γιὰ τελευταία φορά. *("Ἐξαφνα, σὰν νὰ τοῦ ἤλθε μιὰ οὐράνια ἔμπνευσις).*— Πατέρα ! Ποῦ εἶνε τὸ βιολί μου ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Εἶνε στὸ δωμάτιο τῆς Μαρίας. Νὰ σοῦ τὸ φέρω ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Ὄχι, θὰ πάω νὰ τὸ φέρω ἐγώ... *(Φεύγει).*

ΠΕΤΡΟΣ.— Τίποτα, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξυπνήσῃ... Τί ἐλπίζει ἀκόμα ὁ Ἐρρῖκος ; Τί ἐλπίζει ; Μόνο ἕνα θαῦμα... Ἕνα θαῦμα τοῦ Θεοῦ.... Ἀλλὰ πότε ; Πότε ;

(Ὁ Ἐρρῖκος ξαναγυρίζει μὲ τὸ βιολί).

ΠΕΤΡΟΣ.—Τί ἐλπίζεις, Ἐρρῖκε, τί ἐλπίζεις ;

(Ὁ Ἐρρῖκος στέκεται ἀντίκρυ στὴ Μαρία καὶ ἀρχίζει νὰ παίζῃ ἕνα παθητικὸ κομμάτι στὸ βιολί του. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀκόμα ἡ Μαρία ταράζεται, ἀρχίζει νὰ κυττάζῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν νὰ νοιώθῃ ὅτι κάποιος τὴν φωνάζει. Ὁ Ἐρρῖκος ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ).

ΜΑΡΙΑ, *(φέρνοντας τὰ χέρια στὸ μέτωπό της).*— Θεέ μου !... Θεέ μου !

(Ὁ Ἐρρῖκος ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ. Ὁ Πέτρος παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία κάθε κίνησι τῆς Μαρίας).

ΜΑΡΙΑ, *(σηκώνεται ἐξαφνα. Μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὸν Ἐρρῖκο).*— Ἐρρῖκε ! Ἐρρῖκε !... Εἶσαι ἐδῶ, Ἐρρῖκε !... Εἶσαι ἐδῶ, ἀγάπη μου ! Ζῆς !... Παίζεις στὸ βιολί σου, τὸ ἀγαπημένο μου κομμάτι.. Ἐρρῖκε !...

(Ὁ Ἐρρῖκος ἀφίνει τὸ βιολὶ σ' ἕνα πάγκο καὶ τρέχει κοντὰ στὴ Μαρία).

ΜΑΡΙΑ, *(βλέπει ἕνα τριαντάφυλλο ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὰ μαλλιά της).*— Ἄ, τριαντάφυλλα ! Μοῦ στόλισες πάλι τὰ μαλλιά μου μὲ τριαντάφυλλα, Ἐρρῖκε !

(Ὁ Ἐρρῖκος τὴν ἀγκαλιάζει).

ΜΑΡΙΑ.— Μὰ ποῦ ἤσουν τόσο καιρό, Ἐρρῖκε; Ποῦ ἤσουν; Κι' ἐγὼ ποῦ ἤμουν ; *(Βλέποντας τὸν πατέρα της).*— Πατέρα ! Εἶσαι κι' ἐσὺ ἐδῶ ! Σᾶς ξαναβρῆκα, ἀγαπημένοι μου... Ὤ, μὴ μ' ἀφήσετε πειά !... Μὴ φύγετε, πειά...

ΠΕΤΡΟΣ.— Τὸ θαῦμα ! Θεέ μου ! Ἔγινε τὸ θαῦμα !...

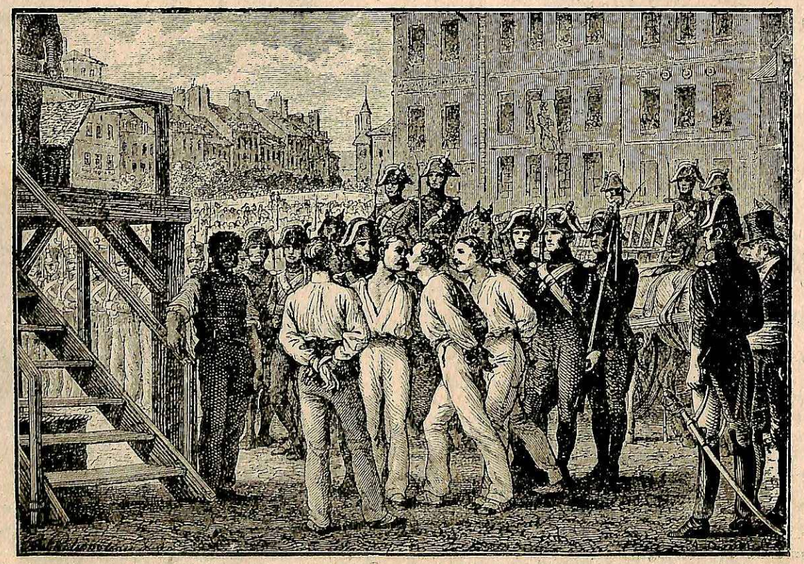
ΜΑΡΙΑ.— Δὲν θὰ φύγῃς ποτὲ πειά, Ἐρρῖκε μου. Ἄ, ναί, θυμᾶμαι... Εἶχες φύγει γιὰ τὸν πόλεμο... Καὶ ὕστερα μοῦ εἶπαν ὅτι σκοτώθηκες... Ἄχ, Θεέ μου ! Δὲν ἦταν ἀλήθεια λοιπόν ;... Εἶσαι ἐδῶ κοντά μου, ἀγάπη μου. Τί εὐτυχία ! Τί ἀνέλπιστη εὐτυχία !... Μὴ φύγῃς πειά.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Εἶμαι ἐδῶ κοντά σου, ἀγάπη μου. Καὶ δὲν θὰ φύγω ποτὲ πειά.

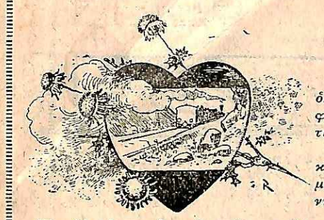
ΜΑΡΙΑ.— Μὰ ποῦ ἤμουν ; Ποῦ ἤμουν κι' ἐγὼ τόσον καιρό ; Κοιμόμουνα ; Ὤ, ναὶ ἔτσι μοῦ φαίνεται... Κοιμόμουνα καὶ μὲ ξύπνησε ἡ γλυκειά σου μελωδία.

ΠΕΤΡΟΣ, *(κλαίγοντας ἀπὸ χαρά).*— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου !... Εἶδα τὸ θαῦμα. Εἶδα τὴν νεκρανάστασι τοῦ παιδιοῦ μου... Σ' εὐχαριστῶ !...

□□□□ ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ □□□□

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν τεσσάρων λοχιῶν τῆς Ροχέλης, οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν ἀδίκως εἰς θάνατον, ὡς ἐπαναστάται. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ συνετάραξε ἄλλοτε ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐπειδὴ τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ χωριοῦ θἀμεταφερόταν σὲ καινούργιο οἴκημα, ὁ γέρο-Γκομπέν, ὁ μαραγκὸς τοῦ χωριοῦ, ξεκάρφωνε τὸ παληὸ γραμματοκιβώτιο γιὰ νὰ τὸ μεταφέρη κι' αὐτὸ στὸ νέο ταχυδρομικὸ κατάστημα.

Μὲ τὰ χοντρὰ ματογυάλια στὴ μύτη του καὶ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα του, χτυποῦσε μὲ τὸ ἐργαλεῖο του κι' ἔβγαζε τὰ σανίδια.

Ἄξαφνα σταμάτησε καὶ φώναξε παραξενεμμένος :

— Μωρέ, ἕνα γράμμα...

Καὶ πραγματικὰ εἶχε δεῖ ἕνα φάκελλο ποὺ εἶχε σφηνωθεῖ στὸν πάτο τοῦ κουτιοῦ, ἀνάμεσα στὰ σανίδια.

Θὰ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, γιατὶ φαινόταν κίτρινο καὶ λερωμένο ἀπὸ τὴ σκόνη κι' ἀπὸ τὶς ἀράχνες.

Ὁ Γκομπὲν πῆρε τὸ γράμμα καὶ τὸ σκούπισε γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιγραφή του.

Μόλις ὅμως εἶδε τὴ διεύθυνσι, ἀναπήδησε γεμᾶτος ταραχή.

— Ὤ ! φώναξε. Μονάχα αὐτὸ δὲν περίμενα...

Ἡ ἐπιγραφή, ποὺ εἶχε διαβάσει, ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Κύριον Πέτρον Γκομπὲν στρατιώτην 60οῦ συντάγματος πυροβολικοῦ εἰς Μασσαλίαν».

Τὸ γράμμα αὐτὸ λοιτὸν ἀπευθυνότανε στὸ γυιό του, στὸ μακαρίτη τὸν Πέτρο, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἰρλανδία.

Ποιὸς λοιπὸν τοῦ τὸ εἶχε στείλει ; Τὸ γράψιμο δὲν ἦταν οὔτε δικό του, οὔτε τῆς γυναίκας του.

Τρέμοντας σχεδὸν ἀπὸ τὴ συγκίνησί του, ἄνοιξε τὴν ἐπιστολὴ καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπητέ μου Πέτρο,

«Συγχώρησέ με γι' αὐτὸ ποὺ σοῦκανα. Δὲν πρέπει νὰ τελειώσῃ ἔτσι ἡ φιλονεικία ποὺ ἄρχισε μαζύ μας.

»Λοιπὸν ναί, τὸ παραδέχομαι. Εἶχα ἄδικο νὰ σοῦ μιλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ νὰ σοῦ πῶ λόγια ποὺ σὲ πείραξαν.

»Τώρα ὅμως ποῦσαι μακρυά μου, μπορῶ νὰ σοῦ φανερώσω τὴν ἀλήθεια. Ἤμουν ζηλιάρα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὴ ζήλεια μου.

»Στὸ χορὸ—θυμᾶσαι ;—ἀντὶ νὰ χορεύῃς ὁλοένα μὲ μένα, χόρεψες ἀρκετὲς φορὲς καὶ μὲ τὴ Φρισέ, ποὺ εἶνε μιὰ τιποτένια, μιὰ... πῶς νὰ τὴν πῶ ;

»Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν ποὺ θύμωσα καὶ μ' ἔκανε νὰ σοῦ μιλήσω ἄσχημα. Ἐχτὲς τὸ βράδυ ἤμουν ὁρκισμένη καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ...

»Ἀφοῦ ἦταν ἡ τελευταία μέρα τῆς ἀδείας σου καὶ δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ γιὰ πολλοὺς μῆνες, σὲ ἤθελα ὅλον δικό μου, δὲν ἤθελα ν' ἀνακατευτῇ καμμιὰ ἄλλη στὴ μέση.

»Ὁμολογῶ ὅτι σοῦ φέρθηκα ἄδικα κι' ἄσχημα. Μὰ δὲν ξέρεις πόσο ὑπόφερα βλέποντάς σε νὰ χορεύῃς μαζὺ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα...

»Ἔτσι λοιτὸν παραφέρθηκα κι' ἀπάνω στὸ θυμό μου σοῦ εἶπα πὼς ἐπροτιμοῦσα νὰ διαλύσω τὸν ἀρραβῶνα καὶ νὰ μὴ σὲ παντρευτῶ!...

»Ἐσὺ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ πιστέψῃς... Ἔπρεπε νὰ καταλάβῃς πὼς τὰ λόγια μου ἦσαν λόγια τῆς στιγμῆς. Ἀπάντησέ μου λοιπὸν γρήγορα καὶ πές μου πὼς δὲν εἶσαι θυμωμένος μαζύ μου. Γράψε μου ἀκόμα πὼς δὲν θὰ πᾶς στὴν Ἰνδοκίνα, ὅπως μὲ φοβέρισες.

»Σὰν συλλογίζομαι πὼς ἔφυγες ἀπὸ τὸ χωριὸ σήμερα τὸ πρωὶ χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετίσῃς, μοῦχρεται νὰ τρελλαθῶ ! Οὔτε ἐγὼ ἡ ἴδια μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἔφυγες κακιωμένος μαζύ μου...

»Εἶχαμε συμφωνήσει ἀπὸ πρὶν νὰ παντρευτοῦμε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὅταν θὰ τελείωνε ἡ θητεία σου. Θὰ μιλοῦσες στοὺς γονεῖς σου καὶ ἔλπιζες νὰ τελειώσουν ὅλα καλά.

»Πῶς εἶνε τώρα δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ σχέδιά σου αὐτὰ γιὰ μιὰ κουταμάρα μου καὶ νὰ χαλάσῃς ὅλα ὅσα τόσον καιρὸ λογαριάζαμε ;

»Εἶμαι βέβαιη πειὰ πὼς θὰ ξέχασες κιόλας τὶς ἀνοησίες μου καὶ πὼς θὰ ξεθύμωσες μαζύ μου.

»Βλέπεις ὅτι ἐγὼ ὑποχωρῶ κι' ὁμολογῶ πρώτη τὸ φταίξιμό μου, γιατὶ ἀναπῶ πολὺ τὸν Πέτρο μου καὶ θέλω κι' ὁ Πέτρος νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

»Σ' ἀγαπῶ πολύ, Πέτρο μου. Δὲν ἔχω παρὰ μόνον ἐσένα στὸν κόσμο.

»Γράψε μου γρήγορα λοιτὸν ὅτι δὲν θὰ ξαναπᾶς στὸ στρατό, ὅτι δὲν θὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα, καὶ ὅτι θὰ γυρίσῃς ἐδῶ. Μὲ χίλια φιλιά

ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΒΡΙΕ».

Ὁ μαραγκός, μόλις ἐτελείωσε τὸ διάβασμα, ζαλίστηκε καὶ ἄφησε τὸ γράμμα νὰ πέσῃ καταγῆς.

Ὥστε ὁ μακαρίτης ὁ γυιός του εἶχε ξαναχαταταχτεῖ στὸ στρατὸ ἀπὸ μιὰ κακοκεφαλιὰ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του.

Κι' αὐτὸς ὁ φτωχὸς πατέρας του, νόμιζε πὼς εἶχε πάει ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἰνδοκίνα, γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω μὲ γαλόνια καὶ τιμές, καὶ περηφανευότανε γι' αὐτό !...

— Ἄχ, τὸν ἔφαγαν ἡ θέρμες ἐκεῖ πέρα ! Ψιθύρισε ὁ γέρο μαραγκός.

Τώρα τὰ καταλάβαινε ὅλα. Ὁ Πέτρος εἶχε σκοτὸ νὰ πάρῃ τὴ Μαρία Λουβριὲ καὶ μιὰ φιλονεικία ποὺ ἔκαναν τοὺς τὰ χάλασε ὅλα. Κι' ἂν τὸ γράμμα τῆς αὐτὸ δὲν ἔμενε παραπεταμένο μέσα στὸ κουτὶ κι' ἔφτανε στὸ γυιό του, ὁ Πέτρος δὲν θὰ πέθαινε...

Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος, ποὺ παιδεύεται ἀκόμα μὲ τὴν τέχνη του καὶ ζῇ μονάχος μὲ τὴ γρηᾶ του, θἄχε σήμερα ἐγγόνια καὶ θἄταν ἥσυχος πλάϊ στὸ παιδί του.

Κι' ἡ Μαρία Λουβριέ ; Αὐτὴ ἦταν τώρα μιὰ φάρτρα, ποὺ θἄχε πατήσει πειὰ τὰ σαράντα κι' εἶχε μείνει γεροντοκόρη. Θὰ νόμιζε ἴσως πὼς τὸ γράμμα δὲν εἶχε χαθεῖ καὶ πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός της τὴν εἶχε συγχωρήσει. Ἴσως ὅμως νἄχε κι' αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ νὰ βασανίζωτανε ἀπὸ ἕνα κρυφὸ μαρτύριο...

* * *

Ὁ γέρος, μόλις θυμήθηκε τὴ νέα ποὺ ἀγαποῦσε ὁ γυιός του, τὴ λυπήθηκε κι' αἰσθάνθηκε μιὰ βαθειὰ συμπόνια γιὰ τὴν τύχη της.

Πῆρε λοιτὸν τὸ γράμμα στὰ χέρια του κι' ἔτρεξε, ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα στὸ σπίτι της, ἐκεῖ ὅπου κατοικοῦσε ὁλομόναχη κι' ἔρραβε κάθε μέρα μπρὸς στὸ παράθυρό της.

Τὴ βρῆκε νὰ κάθεται στὴν ἴδια θέσι, ὅπως πάντα.

Ἦταν λιγάκι παχειὰ τώρα, καὶ τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται γκρίζα.

Ὁ γέρος θέλησε νὰ τῆς μιλήσῃ μὲ τρόπο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ.

— Νά !... πάρε τὸ γράμμα σου ! τῆς εἶπε συγκινημένα.

— Ποιὸ γράμμα ; ρώτησε ἡ Μαρία ἔκπληκτη.

— Τὸ γράμμα ποὺ εἶχες ταχυδρομήσει γιὰ τὸ γυιό μου πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Δὲν τὸ εἶχε λάβει, εἶχε σφηνωθεῖ μές στὸ κουτί...

Τότε μὲ μιᾶς ἡ δυστυχισμένη νέα τὰ κατάλαβε ὅλα. Κατάλαβε ἀμέσως γιὰ ποιὰ αἰτία ὁ ἀρραβωνιαστικός της εἶχε πεθάνει κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἔλυωνε. "Ἂν δὲν μεσολαβοῦσε τὸ τυχαῖο αὐτὸ περιστατικό, ἡ κατάστασι θἄταν ἀλλοιώτικη, πολὺ ἀλλοιώτικη...

Κιτρίνισε τότε ἀπὸ τὴ συγκίνησί της κι' ἄλλαξε ὁλότελα ὄψι...

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μές στὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, σιγὰ-σιγά, μὲ πνιχτὰ ἀναφυλλητά...

Ὁ Γκομπὲν στριφογύριζε τὸ γράμμα μές στὰ δάχτυλά του καὶ τὴν κύτταζε μὲ μάτια βουρκωμένα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ δυὸ λόγια παρηγορητικά.

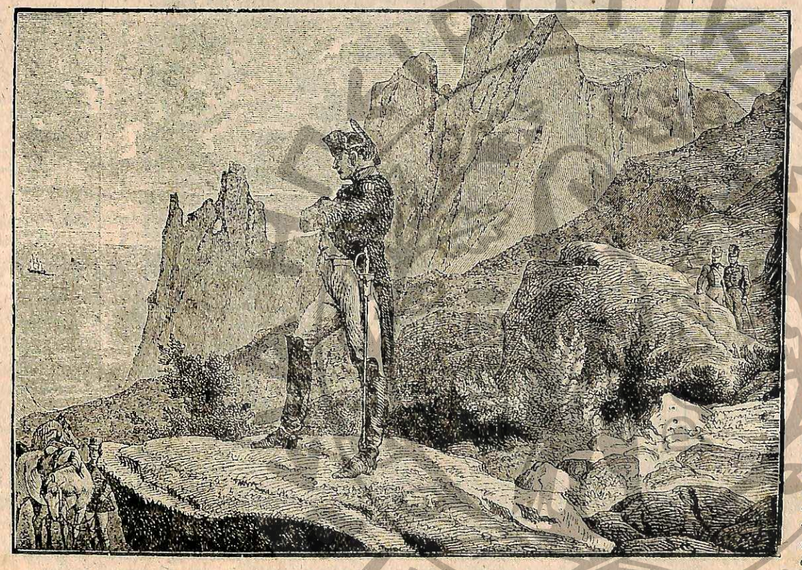
— Τὸν ἀγαποῦσες πάντα ; τὴ ρώτησε σὲ λίγο.

Τότε ἐκείνη τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της, μέσα ἀπ' τὰ κλάμματά της, τὴν κρύα κι' ἔρημη κάμαρα, ἡ ὁποία ἔμοιαζε μὲ τάφο καὶ μέσα στὴν ὁποία ἡ ἴδια εἶχε μείνει εἴκοσι χρόνια πιστὴ στὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη, καὶ τοῦ εἶπε ἁπλά, ἀλλὰ μὲ σπαραχτικὸ τόνο :

— Κύτταξε !...

CHARLES FOLEY

□□□□ Ο ΜΕΓΑΣ ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ □□□□

Ὁ Μέγας Ναπολέων, στὸ νησὶ τῆς ἐξορίας του, τὴν Ἁγίαν Ἑλένην, κυττάζοντας νοσταλγικὰ τὸν ἀτελείωτο ὠκεανό...

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ένα κωμικὸ ἐπεισόδιο. Ἡ μποτίλια τοῦ κονιὰκ ποὺ χρησιμοποιεῖται ὡς πιστόλι. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ ληστής! Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ κ. Ρόμπινσον. Οἱ ἀπρόσκλητοι νυχτερινοὶ ἐπισκέπτες. Τὸ γλέντι τῶν ληστῶν καὶ τῶν αἰχμαλώτων τους. Ὅπου ὅλοι μένουν εὐχαριστημένοι! Ὁ ἀστυφύλαξ... καραούλι τῶν ληστῶν! Στὴν κατοικία τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν χρυσωρυχείων. Ὁ φόνος τοῦ καταδίκου, κτλ. κτλ.

Ὡς τώρα διηγηθήκαμε διάφορα δραματικὰ καὶ αἱματηρὰ ἐπεισόδια, σχετικὰ μὲ τὴ δράση τῶν ληστῶν τῆς Αὐστραλίας. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν, ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ κωμικὰ ἐπεισόδια ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα. Μεταξὺ τῶν τελευταίων, συγκαταλέγεται καὶ ἡ περιπέτεια κάποιου γαιοκτήμονος ὀνόματι Ἄζ.

Ὁ γαιοκτήμων αὐτὸς γύριζε μιὰ σκοτεινὴ νύχτα ἀπὸ τὸ Γκέλογκ στὴν ἀγροικία του. ὅταν ἐξαφνα ἕνας ἄγνωστος παρουσιάστηκε μέσ' στὸ σκοτάδι μπροστά του καὶ τοῦ φώναξε :

— Στάσου !

Ὁ γαιοκτήμων κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μποτίλια μὲ κονιάκ, τὴν ὁποία πήγαινε στὸ σπίτι του. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ κινηθῇ, σήκωσε ἀστραπιαίως τὴν μποτίλια του καί, στηρίζοντάς την στὸν κρόταφο τοῦ ἀγνώστου, τοῦ εἶπε ἀπειλητικά:

— Ἐσὺ νὰ σταθῇς !

Ἀμέσως ὁ ἄγνωστος, νομίζοντας πὼς ἡ μποτίλια ἦταν πιστόλι, ἀπεπειράθη νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Μὰ ὁ γαιοκτήμων, φοβερίζοντάς τον πὼς θά... πυροβολήσῃ, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταθῇ.

— Τί νὰ τὸν κάνω τώρα; ἀναρωτήθηκε μεγαλοφώνως ὁ ἔξυπνος γαιοκτήμων. Καλύτερα εἶνε νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ...

Καί, ἀφοῦ ἀφώπλισε τὸν ληστὴ καὶ κράτησε τὸ πιστόλι του ὡς τρόπαιο, τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ...

* * *

Τὸ παρακάτω ἐπεισόδιο εἶνε ἀκόμα πιὸ περίεργο:

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1863, στὴ μία ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ κ. Ρόμπινσον, ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου στὴ Κανοβίντρα, ξύπνησε ἔξαφνα, ἀκούγοντας δυνατοὺς χτύπους στὴν πόρτα του.

— Ποιὸς εἶνε καὶ χτυπάει ἔτσι ; ρώτησε.

— Ἡ ἀστυνομία! τοῦ ἀπάντησαν.

Ὁ κ. Ρόμπινσον ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, τρία ἄτομα ρίχτηκαν ἀπάνω του, λέγοντάς του:

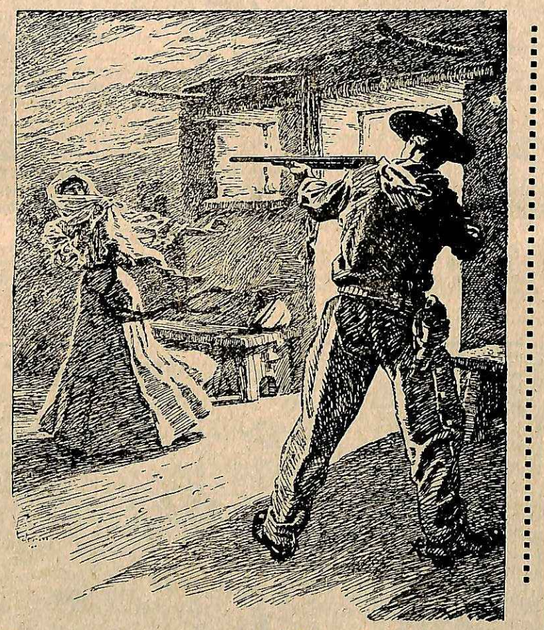
— Μὴν τρομάζετε!... Μὰ ὑπακοῦστε !...

Τὰ τρία αὐτὰ ἄτομα ἦσαν οἱ λησταὶ Μπὲν Χώλ, Γκιλμπὲρ καὶ Ο' Μίλλυ, ξακουστοὶ κι' οἱ τρεῖς στὸν τόπο γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους.

Ὁ κ. Ρόμπινσον, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου, πῆγε στὸν πάγκο του, πῆρε ἀπὸ μέσα τρεῖς λίρες καὶ τὶς ἔδωσε στοὺς νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες του, βεβαιώνοντάς τους ὅτι μόνο αὐτὰ χρήματα εἶχε στὸ μαγαζί του καὶ παρακαλῶντας τους νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του.

Οἱ λησταὶ πῆραν τὰ χρήματα, μὰ δὲν ἀρκέσθηκαν ν' ἀποσυρθοῦν. Εἶπαν μάλιστα στὸν ξενοδόχο νὰ ξυπνήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ξενοδοχεῖο του γιὰ νὰ φᾶνε μαζύ τους. Στὸ ξενοδοχεῖο, ἐκείνη τὴ νύχτα, βρισκόντουσαν μόνο ἡ κ. Ρόμπινσον, ἡ τρεῖς κόρες της καὶ ἕνας ἔνοικος προχωρημένης ἡλικίας, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάστηκαν ν' ἀφήσουν τὰ κρεββάτια τους γιὰ νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦνε μαζὺ μὲ τοὺς ληστὰς πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀπαιτοῦσε ἡ ὀρεξίς τους.

Μόλις ξημέρωσε, οἱ λησταὶ παρακάλεσαν τὸν ξενοδόχο, τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸ γέρο ἔνοικο νὰ ξαναγυρίσουν στὰ δωμάτιά τους.

Ὥρμησε ἐναντίον τῆς συζύγου τοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ τὴ σημάδεψε μὲ τὸ ὅπλο του...

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστὰς ἐγκαταστάθηκε στὸν πάγκο, στὴ συνηθισμένη θέσι τοῦ ξενοδόχου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο στάθηκαν στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, σὰν ἀράχνες ἕτοιμες ν' ἁρπάξουν τὴ λεία τους.

Μερικοὶ βωϊδέμποροι, ποὺ στάθμευαν στὴν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου πλατεία, μπῆκαν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀμέσως οἱ λησταί, φοβερίζοντάς τους μὲ τὰ πιστόλια τους, τοὺς ἐπῆραν ὅσα χρήματα εἶχαν ἐπάνω τους καί, ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου, τοὺς ἀπαγόρευσαν νὰ ξαναβγοῦν ἔξω.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τρεῖς τζέντλεμαν κτηματίαι ἔφταναν ἐφίππιοι στὸ ξενοδοχεῖο. Ἔγιναν ἐγκάρδια δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς λῃστάς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐγκατέστησαν κι' αὐτοὺς διὰ τῆς βίας στὴν τραπεζαρία. Οἱ κτηματίαι θεώρησαν φρόνιμο νὰ μὴν ἀντισταθοῦν.

Τότε ὁ ληστὴς Μπὲν Χώλ, βλέποντας ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τζέντλεμαν, ὁ κ. Κιρπατρίκ, εἶχε μαζύ του περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀπαιτοῦσε ἡ ὀρεξίς του, τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν ὑποχρέωνε πολὺ ἂν τοῦ τὸ παρέδιδε.

— Ὄχι, γιατί μοῦ χρειάζεται, ἐπρόσθεσε, μὰ γιατί φοβοῦμαι μήπως σᾶς συμβῇ κανένα ἀτύχημα.

Ὁ Χὼλ πῆρε τὸ ρεβόλβερ, τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχὴ καὶ εἶπε:

— Ἐμεῖς ἔχουμε καλύτερα ὅπλα ἀπ' αὐτό. Τὸ κρατάω ὡστόσο καί, ἂμα περάσετε ἀπὸ τὸ Γκουμπέμπορ, νὰ πᾶτε νὰ τὸ ζητήσετε στὸ κατάστημα τοῦ Λοῦντεν.

Κατόπιν οἱ λησταὶ παρακάλεσαν τὴν κυρία Ρόμπινσον νὰ διατάξῃ τὸ μάγειρό της νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα περίφημο γεῦμα γιὰ ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, βεβαιώνοντας συγχρόνως τὸ σύζυγό της πὼς ὅτι θὰ ἔπιναν καὶ θὰ ἔτρωγαν, θὰ τὸ πλήρωναν μέχρι τελευταίας πεντάρας.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε πράγματι περίφημο. Δὲν ἔλειψαν ἀπ' αὐτὸ οὔτε τὰ παλαιὰ κονιάκ, οὔτε τὰ καλὰ κρασιά, οὔτε καὶ τὰ ἐκλεκτὰ ποῦρα. Οἱ τρεῖς μάλιστα κτηματίαι ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τοὺς ληστὰς γιὰ τὸν πολιτισμένο τρόπο τὸν ὁποῖο τοὺς εἶχαν συμπεριφερθεῖ.

Τότε ὁ Γκιλμπέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστάς, εἶχε μιὰ πρωτότυπη ἰδέα. Προσκάλεσε ἕναν πόλισμαν, ὁ ὁποῖος ἔκοβε μόνος βόλτες στὸ δρόμο, νὰ μπῇ μέσα στὸ ξενοδοχεῖο. Μόλις ὁ πόλισμαν μπῆκε μέσα, ὁ Γκιλμπὲρ τὸν ἀφώπλισε καὶ τὸν διέταξε νὰ πάῃ νὰ σταθῇ... σκοπὸς μπρὸς στὴν πόρτα. Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ ληστὴς διασκέδασε ἀρκετὰ μὲ τὸν πόλισμαν, τὸν φώναξε πάλι μέσα καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὸν ἔβαλε νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ ὅσο ἤθελε.

Ἔτσι πέρασε εὐχάριστα ἡ ἡμέρα καὶ ὅλη ἡ ἑπομένη νύχτα. Ἐννοεῖται ὅτι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ ληστὰι δὲν διασκέδαζαν μόνο, ἀλλὰ καὶ ἐπέβλεπαν συγχρόνως τοὺς αἰχμαλώτους των.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ τρίτη ἡμέρα, οἱ κτηματίαι παρακάλεσαν τοὺς ληστὰς νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ φύγουν, γιατὶ ἡ παράτασις τῆς αἰχμαλωσίας των τοὺς ἐζημίωνε στὰ συμφέροντά τους.

Ἡ αἴτησίς των ἔγινε δεκτὴ καὶ οἱ κτηματίαι, ἀφοῦ κουβάλλησαν τ' ἄλογά τους, ξεκίνησαν γιὰ τὶς φυτεῖες τους. Ἦσαν μάλιστα τόσο εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν περιποίησι τῶν ληστῶν, ὥστε οὔτε κἂν σκέφτηκαν νὰ πάνε νὰ τοὺς καταγγείλουν στὰς Ἀρχάς. Ἔπειτα οἱ λησταὶ ἄφησαν ἐλεύθερους καὶ τοὺς βωϊδεμπόρους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπίσης εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν περιπέτειά τους. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ὁ ὁποῖος εἶχε κιθάρα, εἶχε τραγουδήσει, τὸ παράδειγμά του εἶχαν μιμηθεῖ καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί τους καί, ἐπειδὴ ἡ κόρες τοῦ ξενοδόχου τοὺς ἄκουγαν εὐχαριστημένες, εἶχε γίνει ἀληθινὸ ἐγγλέζικο γλέντι.

Τέλος, μὲ τὴ σειρά τους, ἔφυγαν καὶ οἱ λησταί. Φεύγοντας ὅμως ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, πῆγαν κι' ἔκαψαν τὴν ἀγροικία κάποιου Γκρούτ, τὸν ὁποῖο ὑποψιαζόντουσαν ὅτι τοὺς εἶχε προδώσει στὰς Ἀρχάς.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, οἱ τρεῖς λῃσταί, τῶν ὁποίων διηγηθήκαμε τὴν ἀλλόκοτη ἐπίσκεψι στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ρόμπινσον, ἔχοντας μαζύ τους καὶ δυὸ δραπέτας τοῦ κατέργου ὀνομαζομένους Μπούρ καὶ Βάν, παρουσιάστηκαν μπρὸς στὴν κατοικία τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν χρυσωρυχείων κ. Κεϊστλεῦ καὶ τὸν προσκάλεσαν νὰ βγῇ ἔξω.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὅμως εἶχε δεῖ ἀπὸ τὴ βεράντα του τοὺς ληστὰς καὶ ἔτρεξε νὰ φράξῃ ἀμέσως τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Βλέποντας αὐτό, οἱ λησταὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν παραθύρων τῆς κατοικίας. Ἀμέσως οἱ ἔνοικοι ἄρχισαν ν' ἀντιπυροβολοῦν ἀπ' αὐτὰ καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς ληστὰς σωριάστηκε πληγωμένος κάτω φωνάζοντας:

— Πάει! Χάθηκα!...

Ὡστόσο, ἐπειδὴ οἱ ἔνοικοι δὲν εἶχαν ἀρκετὰ πολεμοφόδια ν' ἀμυνθοῦν, ὁ κ. Κεϊστλεὺ ἀναγκάστηκε νὰ παραδοθῇ, μὲ τὸν ὅρο ὅτι οἱ λησταὶ δὲν θὰ πείραζαν καθόλου τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Ὁ Βὰν ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶχε ὁρκιστεῖ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ συντρόφου του Κούρκ, ὥρμησε ἀμέσως ἐναντίον τῆς συζύγου τοῦ ἐπιθεωρητοῦ γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ καὶ τὴ σημάδεψε μὲ τὸ ὅπλο του. Τότε ὁ Κεϊστλεῦ μπῆκε ἀνάμεσα ἀπ' τὴ σύζυγό του καὶ τὸ ληστή, ἱκετεύοντας τὸν τελευταῖο νὰ μὴ τὴ σκοτώσῃ. Ἐπίσης ἐπενέβη κι' ἕνας γιατρός, ὁ κ. Πάτου, φίλος τοῦ κ. Κεϊστλεῦ, μὰ ὁ Βὰν τὸν ἀπώθησε χτυπῶντας τον κτηνωδῶς μὲ τὴν κάνη τοῦ ὅπλου του.

Τότε ὁ ληστὴς Χώλ, βλέποντας ὅτι ὁ Βὰν θὰ ξεμπέρδευε τὴν ἄτυχη γυναῖκα, ἐπενέβη αὐτὸς καὶ εἶπε ὅτι μέσ' στὴ συμπλοκὴ δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ κανεὶς ποιὸς εἶχε χτυπήσει τὸν Κούρκ.

— Ἴσως νὰ τὸν σκότωσα κι' ἐγώ! πρόσθεσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : *Τὸ τέλος τῆς δραματικῆς αὐτῆς περιπετείας.*

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

— Ὅταν στειρέψῃ ἡ βρύσι, τότε καταλαβαίνουμε τὴν ἀξία τοῦ νεροῦ.

— Πρὶν συμβουλευθῇς τὴ φαντασία σου, συμβουλεύσου τὸ βαλάντιό σου.

— Ὅποιος θέλει νὰ πλουτίσῃ μὲ τὸ ἀλέτρι, πρέπει νὰ τὸ κρατῇ καὶ νὰ τὸ ὁδηγῇ ὁ ἴδιος.

— Ἡ ἀμέλεια φέρνει περισσότερες ζημιὲς ἀπὸ τὴν ἄγνοια.

— Ἡ ἐργατικότης εἶνε μητέρα τῆς εὐπορίας.

— Ἡ περηφάνεια κι' ἡ πολυτέλεια εἶνε κατάρες.

— Τὰ μετάξια, τὰ βελοῦδα καὶ τ' ἀτλάζια σβύνουν τὴ φωτιὰ τοῦ μαγειριοῦ.

— Ἅμα κοιμᾶσαι νωρὶς καὶ σηκώνεσαι πρωΐ, θὰ ἔχῃς ὑγεία, πλοῦτο καὶ σύνεσι.

— Ἡ ὀκνηρία τὰ κάνει ὅλα δύσκολα, ἡ ἐργασία ὅλα εὔκολα.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ - ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

— Σοῦ κρέν' ἡ μάνα σ' δὲν 'κοῦς ;

Οἱ φίλοι σου, δὲν κρένεις ;

— Φυσάει ἀγέρας, δὲν ἀκῶ, βροχή 'ναι καὶ δὲν βλέπω, εἶνε κι' ἀντάρα σύννεφο καὶ δὲν καλογνωρίζω.

— Θέ μου, σταμάτα τὴ βροχή, σκόρπισε τὴν ἀντάρα, νὰ ἰδοῦνε τὰ ματάκια του, ν' ἀκούσουνε τ' αὐτιά του, ν' ἀνοίξῃ τ' ἀχειλάκι του τῆς μάνας του νὰ κρίνῃ !

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Ὁ ντ' Ἐρμπλὲ ξύπνησε πολὺ νωρίς, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Ἄνοιξε ἀμέσως τὸ παράθυρό του καὶ κύτταξε πέρα πρὸς τὸν κάμπο τῆς Νορμανδίας, ὁ ὁποῖος ἦταν σκεπασμένος ἀπ' τὴν καταχνιά. Θυμήθηκε τότε τὸν ἔρωτά του, τὴν τελευταία συνάντησί του, μὲ τὴν ἀγαπημένη του καὶ κατέβηκε στὸ περιβόλι, ὅπου τὸ μεγαλόσωμο λαγωνικό του, ὁ Τίγρις, τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρούμενα πηδήματα καὶ γαυγίσματα.

— Ἐμπρός, Τίγρι ! φώναξε ὁ κύριός του.

Τὸ σκυλὶ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ κήπου, ἀπ' ὅπου βγαίνανε μαζὺ μὲ τὸν κύριό του κάθε πρωΐ καὶ περνῶντας τ' ἀμπέλια, ἔφταναν ὣς τὸ τελευταῖο σπίτι τῆς πολίχνης, ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ κατοικοῦσε ὁ πλούσιος ἀμερικάνος Σίμονς μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του, τὴ μὶς Ἔντελ.

Τρεῖς μῆνες τώρα ὁ ντ' Ἐρμπλὲ ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὴ χαριτομένη ἀμερικανίδα, στὴν ἀρχὴ στὸ Παρίσι κι' ἔπειτα στὴν ἐξοχή, ὅπου εἶχε κατορθώσει νὰ παρασύρῃ καὶ τὴν οἰκογένειά της.

Εὐγενὴς καὶ πλούσιος καθὼς ἦταν, εἶχε τὴν πεποίθησι πὼς οἱ γονεῖς της μ' εὐχαρίστησι θὰ τὸν ἔκαναν γαμπρό τους. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἴδια θὰ δεχόταν ; Ἦταν τόσο φιλάρεσκη, τόσο ἰδιότροπη, τόσο ἐπιφυλακτική, ὥστε δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξέρῃ τὶς σκέψεις της.

Ὡστόσο ὁ ντ' Ἐρμπλὲ εἶχε πολλὲς ἐλπίδες. Τὸ προηγούμενο ἀκόμα βράδυ ἡ μὶς Ἔντελ δείχνοντάς του μὲ τὴν ἄκρη τῆς ὀμπρέλλας της τὸν πύργο τοῦ Ἀλασπρέτ, ὁ ὁποῖος δέσποζε σ' ὅλη τὴ γύρω περιφέρεια, τοῦ εἶπε :

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέν' ἐδῶ γι' αὐτὸν τὸν πύργο, ὅτι δηλαδὴ ὅλ' οἱ ντάπιοι κάνουν ἐκεῖ ἀπάνω τοὺς ἀραβῶνες των καὶ ὅτι μόνο οἱ ἐρωτευμένοι ἀνεβαίνουν ἐκεῖ ψηλά, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ;

— Ναί, εἶνε μιὰ παράδοσι τοῦ τόπου, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ντ' Ἐρμπλέ. Λένε μάλιστα πὼς ὅταν ὁ ἥλιος εἶνε κρυμένος μέσ' στὰ σύννεφα καὶ δὲν φαίνεται, ὁ γάμος ἢ' ἀποβῆ δυστυχισμένος, ἐνῶ ὅταν λάμπῃ ὁ ἥλιος, αὐτὸ εἶνε σημάδι μελλοντικῆς εὐτυχίας.

— Θἄναι ὥμορφα λοιπὸν ἐκεῖ ψηλά, εἶπε ἡ μὶς Ἔντελ. Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνεβῶ αὔριο σ' αὐτὸν τὸν πύργο.

— Καὶ ἴσα-ἴσα φαίνεται πὼς αὔριο θὰ ἔχουμε καλὸ καιρό...

— Λέτε ; Ἔ, τότε θὰ πάω χωρὶς ἄλλο.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, μίς, νὰ σᾶς συνοδέψω ; τὴ ρώτησε ὁ νέος μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

Ἡ Ἔντελ τὸν κύτταξε μὲ τὰ αἰλουλους ἡ κορυφὴ τοῦ πύργου ποὺ ὑψανότανε ὣς τὸν οὐρανό.

— Ἤρθαμε νωρίς, ἔ ; ρώτησε ἡ μὶς Ἔντελ λαχανιασμένη.

— Πολλὰ σύννεφα βλέπω στὸν ὁρίζοντα. Φοβᾶμαι μήπως μᾶς κρύψουν τὸν ἥλιο, εἶπε ὁ νέος ἀναστενάζοντας, δίχως ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

— Ἀλήθεια ! εἶπε κι' αὐτὴ μὲ διαφορούμενο τόνο.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν πύργο, μπροστὰ σὲ μιὰ σκοτεινὴ κάμαρα, ἀπ' ὅπου ἄρχιζε μιὰ σκάλα γυριστή.

Ἡ μὶς Ἔντελ κύτταξε τὸ νέο ἀναποφάσιστη.

— Φοβᾶστε, μίς ; τὴ ρώτησε ὁ ντ' Ἐρμπλὲ συγκινημένος.

Ἡ λέξι αὐτὴ ὅμως ἐπρόσβαλε τὴ φιλοτιμία της καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πὼς δὲν φοβόταν τίποτε, προχώρησε μέσα κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα. Πίσω της ἐπήγαινε ὁ ντ' Ἐρμπλέ, σχεδὸν στὰ τυφλά.

Ὅταν ὅμως ἀνέβηκαν ἀπάνω, μιὰ λάμψι ξαφνικὴ τοὺς ἐθάμπωσε τὰ μάτια καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ βγάλουν μαζὺ τὴν ἴδια φωνὴ θαυμασμοῦ μπρὸς στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Ἡ μὶς Ἔντελ καὶ ὁ ντ' Ἐρμπλὲ βύθισαν τὸ βλέμμα τους στὸ μαγικὸ πανόραμα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά τους.

Μόλις ἔσκασε ὁ ἥλιος στὴν ἀνατολή, τὰ σύννεφα ποὺ ἦσαν μαζεμένα γύρω του, ἄρχισαν νὰ σκορπίζωνται, νὰ ἀπομακρύνωνται, νὰ διαλύωνται, σὰν νὰ τὰ παράσερνε ἕνας δυνατὸς ἀέρας.

— Ἄ ! ἔκαναν τότε μὲ μιὰ φωνὴ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, μὴ μποροῦντας νὰ κρύψουν τὴ χαρά τους.

Ὁ ντ' Ἐρμπλὲ γύρισε πρὸς τὴ συνοδό του, ἡ ὁποία ὁμοφόρτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἔντελ ! Βλέπετε ; Ὁ οὐρανὸς εἶνε κατακάθαρος !...

Καὶ πραγματικά, καθὼς ὁ ἥλιος ἀνέβαινε, οὐτ' ἕνα σύννεφο δὲν εἶχε μείνει πειά, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἡ ὁμίχλη εἶχε διαλυθεῖ.

Ἕνας ἦχος καμπάνας ἀκούστηκε τότε, ἔπειτα ἄλλος, ἄλλος, ὅλοι ἀλαφροὶ καὶ πεταχτοί, παρόμοιοι μὲ τὸ τραγούδι τοῦ κορυδαλλοῦ.

Τὰ πουλιὰ ξυπνοῦσαν τώρα κι' αὐτά, τὰ λουλούδια ἄνοιγαν τὰ ὑγρά τους μπουμπούκια, ἡ ζωὴ ἄφινε τὸν ὕπνο κι' ἐπανεχόταν στὴν πρώτη της ὄψι.

Τότε ἡ μὶς Ἔντελ ἔδωσε τὸ χέρι της στὸ νέο, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπλησίασε τρέμοντας, καὶ μπρὸς στὸ φωτεινὸ ἥλιο οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐπισημοποίησαν τὸν ἀρραβῶνα τους ἀλλάζοντας τὸ πρῶτο φιλί, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι τοῦ τόπου...

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Παυλίνα ἀποτελοῦσαν ἕνα πολὺ ταιριαστὸ ζευγάρι. Ἐκείνη ἦταν ψηλή, παχουλή, ξανθιά, κι' ἐκεῖνος λεπτοκαμωμένος, μελαχροινός, λιγνός.

Γνωριζόντουσαν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἀγαπιόντουσαν μ' ἕναν ἔρωτα ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε πιὸ πολύ. Μολονότι εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὸ γάμο τους, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀγαπιοῦνται πάντα μὲ τὴν ἴδια φλόγα.

Ὁ Μαυρίκιος ἦταν ζωγράφος, μὲ ἀρκετὴ φήμη μάλιστα, καὶ κέρδιζε ἀρκετά, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ κάνουν μικρὰ ταξείδια. Πήγαιναν συχνὰ στὰ Πυρηναῖα καὶ σταματοῦσαν σ' ὅποιο μέρος τοὺς ἄρεσε.

Ἔτσι, ἕνα πρωῒ ἔφτασαν στὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο ἑνὸς χωριοῦ, γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ μερικὲς ὧρες. Ὁ ξενοδόχος, πρόθυμος καὶ σβέλτος, τοὺς ὑστέρωσε στὸ περιβόλι του, ποὺ γειτόνευε μ' ἕνα δάσος ἀπὸ ἔλατα καὶ βαλανιδιές, καὶ τοὺς παρέθεσε ἕνα γεῦμα πολὺ ὀρεχτικό.

Τὸν Σεπτέμβριο, σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ἀρχίζει νὰ σουρουπώνῃ ἀπὸ τὶς ἑφτά. Ὅταν ἀπόφαγαν, οἱ δυὸ νεοπαντρεμένοι τράβηξαν κατὰ τὸ δάσος, ὅπου τοὺς βρῆκε τὸ σουρούπωμα.

Καθὼς ἐγύριζαν ὅμως ἀπ' τὸν περίπατό τους, ἡ Παυλίνα ξαφνικὰ χλώμιασε, γιατὶ τὴν ἔπιασε μιὰ ἀδιαθεσία. Ὁ Μαυρίκιος, ἔξαλλος ἀπὸ τὸν τρόμο του, τὴν ὡδήγησε γρήγορα στὴν κάμαρά τους.

Ἀλλὰ σὲ λίγο αἰσθάνθηκε κι' αὐτὸς τὰ ἴδια συμπτώματα κι' ἀμέσως μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Εἶχαν δηλητηριαστεῖ!

Ἀμέσως τότε θυμήθηκε τὰ μανιτάρια ποὺ τοὺς εἶχε σερβίρει ὁ ξενοδόχος τὸ μεσημέρι. Ἦταν ἕνα πρῶτης τάξεως φαγητό μιὰ πραγματικὴ ἀμβροσία.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μαυρίκιος δὲν θέλησε νὰ τὰ φάνε, ἀλλ' ὁ ξενοδόχος τοὺς διέλυσε ἀμέσως μὲ τὶς διαβεβαιώσεις του κάθε φόβο καὶ τὸ ἀντρόγυνο ἄδειασε ὁλόκληρο τὸ πιάτο μὲ τὰ μανιτάρια.

Οἱ πόνοι τους τώρα ὁλοένα μεγάλωναν καὶ ὁ ξενοδόχος ἔτρεχε τρομαγμένος πότε στὸν ἕνα καὶ πότε στὸν ἄλλο, τραβῶνταν τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του...

Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος; Τὸ χωριὸ ὅπου ἤμενε ὁ γιατρὸς ἀπεῖχε ἀπ' ἐκεῖ ἕξη ὧρες, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀντρόγυνο δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ ὥς αὐτὸ μὲ αὐτοκίνητο, θὰ πήγαινε ὁ ἴδιος μὲ τ' ἀμάξι του γιὰ νὰ φέρῃ τὸ σωτῆρα.

Ὁ γιατρὸς θάρχόταν ἔτσι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς-τέσσερες ὧρες τὸ λιγώτερο. Ἀλλὰ σὲ ποιὸν νὰ ἐμπιστευθῇ στὸ μεταξὺ τοὺς δυὸ ἀρρώστους; Κανένας, ἀλλοίμονο, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοὺς περιποιηθῇ.

Ἐπὶ τέλους τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

—Θὰ πάω, εἶπε, νὰ φωνάξω τὸν Πιαρλά. Αὐτὸς κάτι ξέρει ἀπὸ τέτοια.

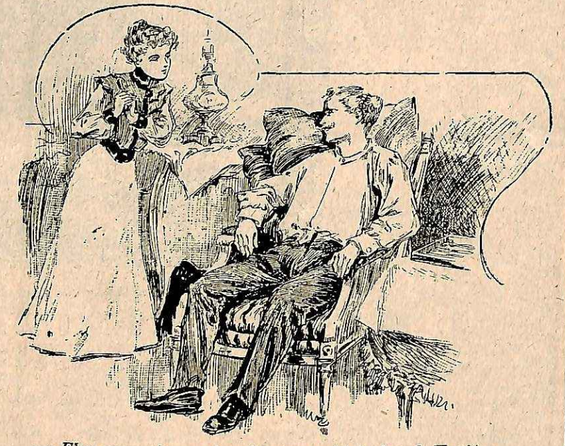
Ὁ Πιαρλὰ ἦταν ἕνας γέρος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὑπηρεσίας, εἶχε ἀποσυρθεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ χωριουδάκι ποὺ ἦταν καὶ πατρίδα του.

Εἶχε κάνει πολλὰ ταξείδια καὶ εἶχε μάθει ἀρκετὰ πράγματα. Ἤξερε, μ' ἄλλα λόγια, λίγα ἀπ' ὅλα, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι ζητοῦσαν τὴ συμβουλή του. Σ' αὐτὸν λοιπὸν ἔτρεξε κι' ὁ ξενοδόχος.

Σὲ λίγο ὁ Πιαρλὰ βρισκόταν στὸ ξενοδοχεῖο. Δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ πὼς οἱ δυὸ νέοι εἶχαν πέσει θύματα δηλητηριάσεως καὶ φώναξε:

—Ὢ, τοὺς δυστυχισμένους!

Εἶχε δεῖ πολλὲς παρόμοιες περιπτώσεις στὴ ζωή του, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε μαζύ του κανένα γιατρικό.

— Εἶνε προτιμώτερο νὰ πεθάνουμε μαζύ ! εἶπε ἡ Παυλίνα.

Τὰ ἐμετικὰ καὶ τ' ἄλλα φάρμακα τὰ εἶχε ὁ γιατρός, ποὺ θ' ἀργοῦσε νἀρθῇ.

Ἀπ' ὅσα ἤξερε αὐτός, μονάχα ἕνα γιατρικὸ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸ νὰ προχωρήσῃ. Κι' αὐτὸ τὸ γιατρικὸ ἦταν τὸ γάλα, γάλα ἄφθονο καὶ καθαρό...

Στὸ μεταξὺ ὁ ξενοδόχος εἶχε φύγει γιὰ νὰ καλέσῃ τὸ γιατρὸ καὶ ὁ μόνος ποὺ ἔμενε νὰ φροντίσῃ ἦταν αὐτός. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ χάνῃ καιρό...

Ναί, ἀλλὰ ποῦ νἄβρισκε γάλα, τέτοιαν ὥρα; Ὁ μοναδικὸς γαλατᾶς περνοῦσε μονάχα τὸ πρωῒ, κατὰ τὶς ἕξη...

Ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, ὁ Πιαρλὰ πῆρε ἕνα δοχεῖο κι' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὰ ἐξοχικὰ σπίτια τῶν περιχώρων μήπως βρῇ γάλα. Ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ πολλὰ παρακάλια, ἀφοῦ παρέστησε τὴ μεγάλη ἀνάγκη ποὺ εἶχε, κατώρθωσε νὰ μαζέψῃ δυὸ λίτρες.

Τότε ὁ γέρος ἀξιωματικὸς γύρισε γρήγορα στὸ ξενοδοχεῖο. Στὸ δρόμο ὅμως μιὰ μεγάλη ἀνάγκη στενοχώριας τὸν ἐβασάνιζε. Τὸ γάλα ποὺ πήγαινε μόλις θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ἕνας, δὲν ἦταν ἀρκετὸ καὶ γιὰ τοὺς δυό...

Ἡ θέσις του ἦταν πολὺ δύσκολη. Μὲ τί τρόπο νὰ τοὺς τὸ πῇ; Ἀλλὰ καὶ πῶς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ τοὺς τὸ κρύψῃ; Στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ζευγους.

Μέσα στὴν κάμαρα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς σπερματσέτου, οἱ δυὸ νέοι ἦσαν ξαπλωμένοι ἀπάνω σὲ δυὸ πολυθρόνες. Ὁ Πιαρλὰ τότε τοὺς εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα:

—Αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ γάλα ποὺ μπόρεσα νὰ βρῶ. Εἶνε περιστὸ νὰ τὸ μοιραστῆτε, ὅπως θὰ θέλατε.

Τὸ μισὸ δὲν φτάνει γιὰ τὸν ἕναν, κι' ἂν τὸ πῆτε μαζὺ δὲν θὰ γλυτώσῃ κανένας. Εἶνε πολὺ σκληρὸ αὐτό, τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν γίνεται καὶ διαφορετικά. Ἀποφασίστε γρήγορα λοιπὸν καὶ μὴν ἀργοπορεῖτε. Πρέπει νὰ τὸ πιῇ ὁ ἕνας σας... Ἐγὼ σοῦ μεταξὺ θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ κι' ἄλλο γάλα, ἂν μπορέσω...

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ βρῇ ἄλλο γάλα. Τὰ τελευταῖα λόγια του ἦσαν μᾶλλον μιὰ πρόφασις γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν παρευρεθῇ στὴ φριχτὴ δοκιμασία ποὺ προετοίμασε ἡ τύχη γιὰ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους...

Μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ Μαυρίκιος σηκώθηκε ὀρθός.

—Παυλίνα, σήκω γρήγορα, εἶπε στὴ γυναίκα του. Σήκω νὰ πιῇς τὸ γάλα...

Ἡ Παυλίνα ὅμως κατάχλωμη καὶ παγωμένη, ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται πάντα στὴν πολυθρόνα της. Κρύνησε μόνο τὸ χλωμό της κεφάλι κι' ἀποκρίθηκε:

—Ὄχι, Μαυρίκιε ! Ἐσὺ νὰ τὸ πιῇς...

Τότε ὁ Μαυρίκιος πλησίασε τρεκλίζοντας τὴ γυναίκα του.

—Ἄφησε τὶς τρέλλες! τῆς ἐπε. Ξέρεις καλὰ πῶς ἐγὼ εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σένα καὶ μπορῶ νὰ περιμένω μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Πιαρλά, καὶ τοῦ γιατροῦ ἀκόμα... Μὴν ἐπιμένῃς, σὲ παρακαλῶ...

Καί, μὲ τὰ χέρια του ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν πυρετό, γέμισε ἕνα ποτῆρι ἀπὸ γάλα καὶ τὸ πρόσφερε στὴν Παυλίνα.

Μὰ ἡ νέα γυναίκα ἀρνήθηκε νὰ τὸ πάρῃ:

—Ὄχι, ὄχι, ἀγάπη μου! Σὲ βεβαιώνω πὼς κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ περιμένω. Ἂν καὶ καταβλήθηκα χρήγορα, μπορῶ νὰ βαστάξω σὰν κι' ἐσένα...

Τότε ὁ Μαυρίκιος γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς ξανάπε ἱκετευτικά:

—Πιέ το, Παυλίνα μου... Προσπαθεῖς νὰ μὲ ξεγελάσῃς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσο εὔπιστος... Ἐμπρός! Ἡ ὥρα περνᾶ, κάθε δευτερόλεπτο εἶνε πολύτιμο... Πάω' το καὶ πιέ το, σὲ παρακαλῶ... Δὲν ἄκουσες τί μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ Πιαρλά;

—Ναί, τὸν ἄκουσα. Ἀλλά, ἂν πρέπει νὰ ζήσῃ ἕνας μας, αὐτὸς εἶσαι ἐσύ, μονάχα ἐσύ... Γιατὶ ἔχεις καιρὸ νὰ δημιουργήσῃς πολλὰ ἔργα καὶ νὰ δόξάσῃς ἀκόμα περισσότερο τ' ὄνομά σου... Ἐμένα δὲν πρέπει νὰ μὲ λογαριάζῃς... Ἐγὼ εἶμαι μιὰ ἄσημη γυναικούλα, τίποτα παραπάνω...

—Θεέ μου! φώναξε ὁ Μαυρίκιος. Τί λόγια εἶνε αὐτά; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι περνάει ἡ ὥρα; Ἀγάπη μου, πιὲ τὸ γάλα, καθησύχασέ με... Δὲν ξέρεις πῶς μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ δεχτῶ τὴ θυσία σου;

—Κι' ἐσὺ πῶς ζητᾶς νὰ δεχτῶ τὴ δική σου;

Καὶ σκύβοντας τὸ κουρασμένο της κεφάλι, ἡ νέα γυναῖκα πρόσθεσε:

—Μά, Μαυρίκιε, τὸ φαντάζεσαι ἐσὺ πὼς μπορῶ νὰ ζήσω, ἀγοράζοντας τὴ ζωή μου μὲ τὴ θυσία τῆς δικῆς σου;

—Ναί, ἔχεις δίκηο, τῆς ἀπάντησε ὁ Μαυρίκιος. Δὲν τὸ εἶχα σκεφτεῖ αὐτό... Ἤθελα νὰ σὲ σώσω, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή μου. Δὲν ἐσυλλογίστηκα ὅμως τί ζωὴ θὰ περνοῦσε ὕστερα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας.

Τότε ἡ Παυλίνα σηκώθηκε καὶ πλησιάζοντας τὸν Μαυρίκιο, τοῦ εἶπε τρυφερά:

—Βλέπεις, δὲν εἶχα δίκηο ; Εἶνε προτιμώτερο λοιπὸν νὰ πεθάνουμε μαζύ. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ σωθῇ μόνο ὁ ἕνας μας, ἂς μὴ σωθῇ κανένας. Δός μου τὸ χέρι σου...

Κι' ἔμειναν ἐκεῖ πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, ὁλόκληρες ὧρες, ἐνῶ τὸ ποτῆρι μὲ τὸ γάλα περίμενε ἐπάνω στὸ τραπέζι...

* * *

Ἔξαφνα μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας ἀκούστηκε ὁ κρότος ἑνὸς ἁμαξιοῦ ποὺ ἔρχόταν μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα καὶ σὲ λιγάκι βιαστικὰ βήματα στὴ σκάλα.

Ἦταν ὁ ξενοδόχος μὲ τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος μπῆκε ἀμέσως στὴν κάμαρα κι' ἔτρεξε κοντὰ στοὺς ἀρρώστους.

Ἀφοῦ τοὺς πρόσφερε τὶς πρῶτες περιποιήσεις κι' ἔδωσε τὶς ἀναγκαῖες διαταγές, φώναξε:

—Μὴ φοβᾶστε! Προφτάσαμε! Θὰ σωθῆτε κι' οἱ δυό σας...

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα κι' ὁ Πιαρλά.

—Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ποτῆρι κι' εἶδε πὼς τὸ γάλα ἔμενε ἀπείραχτο, ὅπως τὸ εἶχε ἀφήσει.

Πῆρε τότε παράμερα τὸ γιατρὸ καὶ τοῦ διηγήθηκε κρυφά, μὲ λίγα λόγια, τί εἶχε συμβεῖ...

Τότε οἱ δυὸ ἄντρες, ποὺχαν ἰδεῖ τόσα καὶ τόσα στὴ ζωή τους, ὁ ἕνας γυρίζοντας τὶς θάλασσες κι' ὁ ἄλλος σκύβοντας ἀπάνω στὰ προσκέφαλα τῶν ἀσθενῶν, ἔγειραν τὸ κεφάλι τους μὲ σεβασμὸ μπροστὰ σ' αὐτὸ μεγαλειῶδες παράδειγμα τῆς συζυγικῆς αὐταθυσίας...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

— Προσέχετε νὰ φυλάγεστε πάντοτε ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ νὰ διατηρεῖτε τὸ σπίτι σας στεγνό.

—Ὁ πρῶτος ὅρος τῆς οἰκιακῆς ὑγείας εἶνε στεγνὴ καὶ χλιαρὴ ἀτμόσφαιρα.

—Ὅταν οἱ τοῖχοι καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ εἶνε στεγνά, ἡ ὑγεία εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξασφαλισμένη.

—Ἀφίνετε τὸν ἥλιο νὰ μπαίνῃ ἐλεύθερα στὰ δωμάτια τοῦ ὄπνου.

—Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ διατρῇ σὲ καλὴ κατάσταση τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε.

—Μὴν κοιμᾶσθε μὲ τὴν ἴδια φανέλλα ποὺ φορᾶτε τὴν ἡμέρα.

—Μὴ φορᾶτε λεπτὲς κάλτσες ἢ ἐλαφρὰ πανταλόνια ἐν καιρῷ ὑγρασίας ἢ κρύου.

—Μὴ φοβᾶστε τὸ κρύο. Ἐκεῖνο ποὺ προφυλάγονται περισσότερο ἀπ' αὐτό, προσβάλλονται συνήθως εὐκολώτερα.

—Φροντίζετε νὰ ἔχετε τὰ πόδια σας ζεστά, τὸ κεφάλι κρύο, τὸ στῆθος καὶ τὴ ράχη καλὰ προφυλαγμένα.

—Μὴν τρέχετε πολύ, ὅταν φυσᾷ κρύος ἀέρας.

—Φόρα φανέλλα καὶ μὲ λίγη προσοχὴ δὲν ἔχεις φόβο νὰ κρυολογήσῃς.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Δέκα 7 - Ἀθήνας.

ΣΟΥΗΔΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ C. DE GEER

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ἡ Τορμπόργ, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Ἐρίκ, ἦταν ἡ ὡραιότερη ἀπ' τὶς κοπέλλες τῆς Οὐψάλας. Δὲν ἀγαποῦσε ὅμως τίποτε ἀπ' ὅσα ἀρέσουν στὶς γυναῖκες καὶ περιφρονοῦσε τὶς εἰρηνικὲς ἀσχολίες τους.

Ἡ Τορμπόργ προτιμοῦσε νὰ τρέχῃ καθάλλα, στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα της, νὰ ρίχνῃ τ' ἀκόντιο καὶ νὰ ἐξασκεῖται μαζὺ μὲ τοὺς ἄντρες στὰ γυμνάσια.

Ὅταν ὁ πατέρας της τῆς ἐχάρισε τὸ Πριγκηπᾶτο τῆς Οὐλλερἀκερ, ἡ βασιλοπούλα ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτό, φόρεσε ἀντρικὰ ροῦχα κι' ἔβγαλε διαταγὴ νὰ τὴ φωνάζουν ὅλοι «Βασιλιᾶ».

Στὸ παλάτι της ἦταν περικυκλωμένη ἀπὸ ξακουσμένους πολεμιστὰς καὶ μιλοῦσε μαζύ τους ὅλο γιὰ μάχες καὶ γιὰ κατορθώματα.

Καὶ κάθε τόσο ἐρχόντουσαν ἀπὸ παντοῦ ξένοι ἀρχηγοὶ γιὰ νὰ τῆς προτρέφουν τὰ σέβη των. Ὅσοι ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἔλαβαν τὰ θάρρος νὰ τῆς ζητήσουν τὸ χέρι της, ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν μετανοιωμένοι γιὰ τὴν τόλμη τους.

Ὅταν αὐτὰ ἔγιναν γνωστὰ κι' ἔξω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ὅλοι κατάλαβαν πὼς ἡ Τορμπόργ δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῇ σὲ ἄντρα καὶ ἀπὸ τότε κανένας δὲν τῆς ἔκανε λόγο γιὰ γάμο.

Ὁ Ρὸλφ Γκαίντριξον ὅμως, ὁ γενναῖος τῶν γενναίων, εἶδε μιὰ μέρα τὴ βασιλοπούλα γὰ γυρίζῃ ἀπ' τὸ κυνήγι καὶ τὴν ἀγάπησε μὲ πάθος.

Οἱ φίλοι του τοῦ εἶπαν τότε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ, μὰ αὐτὸς κανέναν δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ.

Διάταξε λοιπὸν νὰ ὁπλιστοῦν ἀμέσως ἑκατὸ γενναῖοι πολεμιστὲς καὶ τοὺς εἶπε:

— Πᾶμε !

Κι' ἐκεῖνοι τὸν ρώτησαν:

—Ποῦ θέλεις νὰ μᾶς πᾶς; Σὲ καμιὰ νέα ἐκστρατεία;

—Ναί, κι' αὐτὴ θἄναι ἡ πιὸ μεγάλη, ἂν πετύχουμε. Πάω νὰ ζητήσω γιὰ γυναίκα μου τὴν Τορμπόργ.

Κι' αὐτοὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν :

—Ὁ Θεὸς βοηθός !

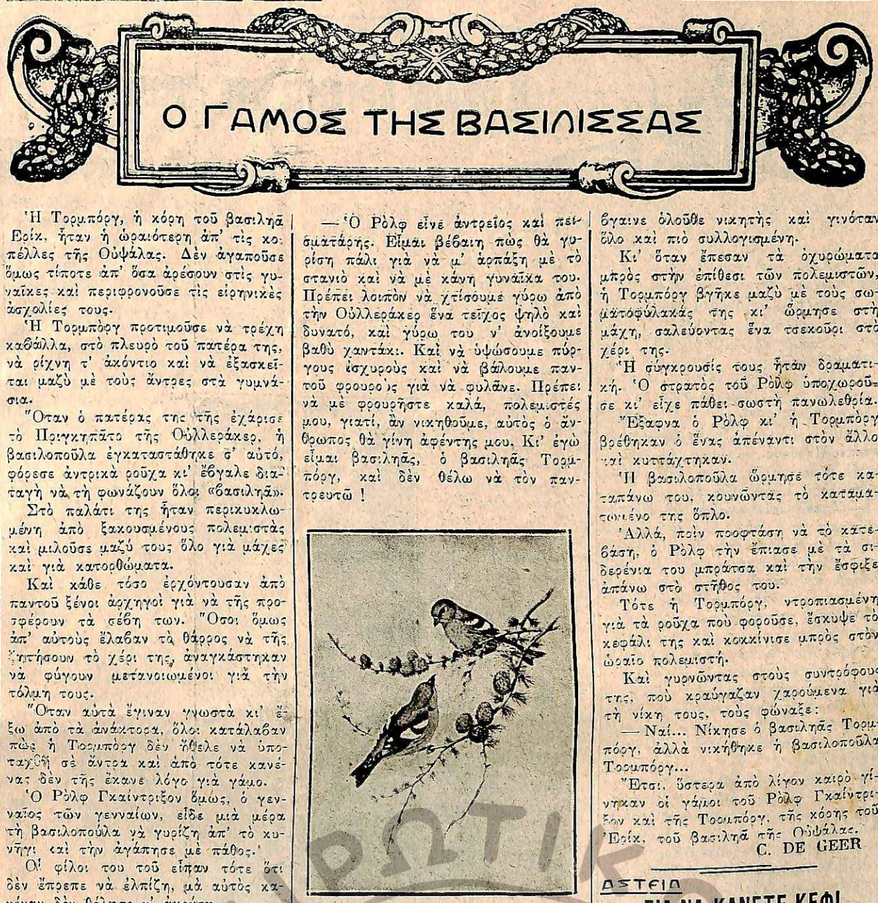
***

Σὲ λίγο μπῆκαν ὅλοι στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ, ὅπου βρισκόταν ἡ Βασιλοπούλα.

Ἡ Τορμπόργ, μόλις τοὺς εἶδε, ἄρχισε νὰ μιλᾶῃ περήφανα καὶ περιφρονητικά, γιατὶ καταλάβε γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχαν πάει.

Κι' ὕστερα τοὺς ἔδιωξε μ' ἄσχημο τρόπο, χωρὶς φυσικὰ νὰ δεχτῇ τὴν πρότασι τοῦ Ρόλφ.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί τους, ἡ Τορμπόργ σκέφτηκε κάμποσο κι' εἶπε:

—Ὁ Ρὸλφ εἶνε ἀντρεῖος καὶ πειρασμάτορης. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ γυρίσῃ πάλι γιὰ νὰ μ' ἁρπάξῃ μὲ τὸ στανιὸ καὶ νὰ μὲ κάνῃ γυναίκα του. Πρέπει λοιπὸν νὰ χτίσουμε γύρω ἀπὸ τὴν Οὐλλερἀκερ ἕνα τεῖχος ψηλὸ καὶ δυνατό, καὶ γύρω του ν' ἀνοίξουμε βαθὺ χαντάκι. Καὶ νὰ ὑψώσουμε πύργους ἰσχυροὺς καὶ νὰ βάλουμε παντοῦ φρουροὺς γιὰ νὰ φυλάνε. Πρέπει νὰ μὲ φρουρῆστε καλά, πολεμιστές μου, γιατί, ἂν νικηθοῦμε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ γίνῃ ἀφέντης μου, Κι' ἐγὼ εἶμαι βασιλιᾶς, ὁ βασιλιᾶς Τορμπόργ, καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν παντρευτῶ !

Ἡ διαταγές της ἔγιναν ἀμέσως. Μὰ ὁ Ρὸλφ σὰν τὰ ἔμαθε αὐτά, γέλασε περιπαιχτικὰ κι' εἶπε:

—Ἄδικα χάνουν τὸν καιρό τους γιὰ νὰ ὀχυρώσουνε τὴν πόλι. Γιατί, ποιὸ θὰ βρεθοῦν τεῖχη τόσο στερεά, ποὺ ν' ἀντισταθοῦνε στὴν ὁρμὴ τῆς ἀγάπης μου;

Τὴν ἄλλη χρονιὰ ὁ Ρὸλφ ξαναγύρισε καὶ πολιόρκησε τὴν πόλι. Ἡ πρᾶσινες πεδιάδες ἔγιναν κατακόκκινες ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ σκεπάστηκαν ἀπὸ τὰ κορμιὰ τῶν νεκρῶν πολεμιστῶν.

Ἡ Τορμπόργ παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ κάστρο τὸν ἀντιπαλό της ποὺ ἔβγαινε ὁλοῦθε νικητὴς καὶ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ συλλογισμένη.

Κι' ὅταν ἔπεσαν τὰ ὀχυρώματα μπρὸς στὴν ἐπίθεσι τῶν πολεμιστῶν, ἡ Τορμπόργ βγῆκε μαζὺ μὲ τοὺς σωματοφύλακάς της κι' ὥρμησε στὴ μάχη, σαλεύοντας ἕνα τσεκοῦρι στὸ χέρι της.

Ἡ σύγκρουσίς τους ἦταν δραματική. Ὁ στρατὸς τοῦ Ρὸλφ ὑποχωροῦσε κι' εἶχε πάει σωστὴ πανωλεθρία.

Ἔξαφνα ὁ Ρὸλφ κι' ἡ Τορμπόργ βρέθηκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο κατὰ κυριάχτηκαν.

Ἡ βασιλοπούλα ὥρμησε τότε κατάπάνω του, κουνώντας τὸ καταμαγωνένο της ὅπλο.

Ἀλλά, πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸ κατεβάσῃ, ὁ Ρὸλφ τὴν ἔπιασε μὲ τὰ σιδερένια του μπράτσα καὶ τὴν ἔσφιξε ἀπάνω στὸ στῆθος του.

Τότε ἡ Τορμπόργ, ντροπιασμένη γιὰ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε, ἔκρυψε τὸ κεφάλι της καὶ κοκκίνισε μπρὸς στὸν ὡραῖο πολεμιστή.

Καὶ γυρνῶντας στοὺς συντρόφους της, ποὺ κράυγαζαν χαρούμενα γιὰ τὴ νίκη τους, τοὺς φώναξε:

— Ναί... Νίκησε ὁ βασιλιᾶς Τορμπόργ, ἀλλὰ νικήθηκε ἡ βασιλοπούλα Τορμπόργ...

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ γίνηκαν οἱ γάμοι τοῦ Ρὸλφ Γκαίντριξον καὶ τῆς Τορμπόργ, τῆς κόρης τοῦ Ἐρίκ, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Οὐψάλας.

C. DE GEER

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Πρόεδρος. — Εἶν' ἀλήθεια πὼς εἶπες βλάκα αὐτὸ τὸν κύριο;

Κατηγορούμενος. — Δὲν θυμοῦμαι καλά, κύριε πρόεδρε. Ὅσο γιὰ τὸν κυρτάζω ὅμως τώρα, τόσο μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ εἶπα...

***

Στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα κάποιος χτυπᾶ τὴν πόρτα ἑνὸς γνωστοῦ τοκογλύφου.

— Τί τρέχει; Ποιὸς εἶνε; ρωτᾶ ὁ τοκογλύφος ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο καὶ βγάζοντας ἔξω τὸ κεφάλι του.

— Ἐγὼ εἶμαι!..

— Κι' τί ἀγαπᾶς;

— Νὰ μάθω τὴν ὥρα...

— Κι' γι' αὐτὸ μὲ ξύπνησες;

— Ἄμ' βέβαια! Ἀφοῦ μοῦ κρατᾶς τὸ ρολόϊ, ἤρθα νὰ μάθω τουλάχιστον τί ὥρα εἶνε...

***

— Ποιὸ εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλαργυρίας ;

— Νὰ μὴν κυττάζῃ κανεὶς οὔτε τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ μὴν τὸν παληώσῃ!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΜΟΝΣΟΡΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Σᾶς χαιρετῶ, κυρία κόμησσα, ὁ δοῦλος σας Λουδοβίκος ντὲ Κλερμὸν ντὲ Μπουσσὺ ντ' 'Αμπουάζ, καὶ σᾶς ὑπενθυμίζει τὴ γνωριμία σας ἀπὸ τὸν δοῦκα τοῦ 'Ανζοὺ στὸ ἀνακτορικὸ κυνήγι... Συγχρόνως προσθέτει ὅτι εἶσθε ἡ ὡραιότερη γυναίκα ἀπ' ὅσες ἐθαύμασα ποτέ...

— 'Ω, σεῖς ἐδῶ; ἔκανε ἡ Διάνα, ξαφνιασμένη καὶ χλωμιάζοντας μόλις εἶδε τὸν Μπουσσύ.

— Γιατί αὐτὴ ἡ ἔκπληξις, κυρία; εἶπε ὁ Μπουσσύ.

Μὰ ἡ Διάνα δὲν ἀπαντοῦσε. Τότε ὁ Μπουσσὺ ἐξακολούθησε:

— Καταλαβαίνω... Δὲν μὲ συμπαθοῦν καθόλου σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ποιὸς ξέρει τί ἔχουν πεῖ σὲ σᾶς εἰς βάρος μου... 'Ωστόσο, κυρία μου, δὲν πρέπει νὰ δίνη κανεὶς πίστι στὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἀξίζω πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ φήμη μου... Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, προσφέροντάς σας ὅποια ὑπηρεσία κι' ἂν μοῦ ζητοῦσατε...

'Η Διάνα ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε:

— Σᾶς πιστεύω, κύριε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ Γερτρούδη, ἐπρόσθεσε:

— 'Ας γυρίσουμε, Γερτρούδη μου...

— Νὰ γυρίσετε κιόλας!... φώναξε ὁ Μπουσσύ. Μὰ τί σᾶς βιάζει τόσο πολύ... 'Ο κόμης ντὲ Μονσορώ, ὅπως ἐλπίζω, δὲν συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν μου.... Ποτὲ δὲν ἔχουμε φιλονεικήσει... Δὲν θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ προσβληθῆ μὲ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ νοιώθω ὑποβάλλοντάς σας τὰ σέβη μου...

— 'Ο κόμης ντὲ Μονσορὼ ἀπουσιάζει, κύριε, εἶπε ἡ Διάνα.

— "Α! ἔκανε ὁ Μπουσσύ, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη μιὰ κίνησι χαρᾶς. "Ωστε ἀπουσιάζει;... Καὶ πόσον καιρὸ θὰ λείψη;

— Τρεῖς ὡς τέσσερες ἑβδομάδες...

— 'Αλήθεια... Λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτό, γιατὶ θὰ χαιρόμουν ἐξαιρετικά, ἂν βεβαιωνόμουν ὅτι δὲν συμμερίζεται τὰ ἄδικα αἰσθήματα μερικῶν συμπατριωτῶν του ἀπέναντί μου... Μά, ἀφοῦ ὁ κόμης ντὲ Μονσορὼ δὲν βρίσκεται ἐδῶ, αὐτὸ εἶνε ἕνας λόγος παραπάνω νὰ θεωρήσω ὡς καθῆκον μου τὸ νὰ σᾶς συνοδεύσω στὴν κατοικία σας, κυρία...

Καί, λέγοντας αὐτὸ ὁ Μπουσσύ, πρόσφερε τὸ μπράτσο του στὴ νεαρὴ καὶ ὡραία πυργοδέσποινα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Διάνα σταθήκε δισταχτική καὶ μὲ τὸ βλέμμα ζήτησε τὴ συμβουλὴ τῆς Γερτρούδης.

Τότε ἡ πιστὴ τῆς ἀκόλουθος τῆς ἔκανε μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ ποὺ ἐσήμαινε: «Ναί... Δεχθῆτε!...»

'Αμέσως ἡ νέα γυναίκα πέρασε τὸ χέρι της ποὺ ἔτρεμε στὸ μπράτσο τοῦ Μπουσσὺ καί, βαδίζοντας μαζύ, διευθύνθηκαν μέσ' ἀπὸ τ' ἀνθισμένα λειβάδια, πρὸς τὸν πύργο.

'Ο δρόμος δὲν ἦταν πολύς, μὰ ἐπήγαιναν σιγὰ-σιγά, σὰν νὰ ὑπολόγιζαν τὰ βήματά τους.

'Η Γερτρούδη βάδιζε πίσω τους σὲ κάποια ἀπόστασι, τεντώνοντας τ' αὐτιά της γιὰ ν' ἀκούη τὶς κουβέντες τους.

— Πρέπει νὰ στεναχωρεῖστε πολὺ ὁλομόναχη, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μπουσσύ.

'Η Διάνα γαμογέλασε μελαγγολικά. Τὸ γαμόγελό της φαινόταν σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: «Ἔγω συνηθίσει στὴν πλήξι...», μὰ ὁ Μπουσσὺ δὲν κατάλαβε τὴ σημασία τοῦ χαμόγελου αὐτοῦ κι' ἐξακολούθησε:

— Κι' ἐγὼ πλήττω ἐξαιρετικὰ σ' αὐτὴν τὴν ἐπαρχία. Γ' αὐτό, ἂν τολμοῦσα, θὰ σᾶς ζητοῦσα ὡς ὑποστάτη εὔνοια τὴν ἄδεια νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔρχομαι καμιὰ φορὰ νὰ περνάω δυό-τρεῖς ὧρες κοντά σας, κυρία...

'Η Διάνα ἔκανε μιὰ κίνησι ἀρνητική.

— "Οχι; ἔκανε μὲ παράπονο ὁ Μπουσσύ. 'Αρνεῖσθε; Γιατί;

Τότε ἡ Γερτρούδη πλησίασε κι' ἐπερβαίνοντας στὴ συζήτησι εἶπε:

— Γιατὶ ὁ κύριος κόμης ἀπαγόρεψε στὴν κυρία νὰ δέχεται ξένους κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του.

— "Α! ἔκανε ὁ Μπουσσύ, ὁ κύριος Μονσορὼ τὸ ἀπαγόρεψε; Εἶνε λοιπὸν ζηλότυπος ὁ κύριος Μονσορώ;

— Ζηλότυπος σὰν τίγρις! ἀπάντησε ἡ Γερτρούδη.

— Γερτρούδη! εἶπε ἡ Διάνα σὲ τόνο ἐπιτιμητικό.

— "Α! ἐγὼ λέω πάντα τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ γρηᾶ χωρική. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν ἀρνεῖσθε, κυρία μου, νὰ δεχθῆτε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἱππότου; Μήπως εἶνε ἔγκλημα τὸ ὅτι θάρρησε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ;...

— 'Ασφαλῶς ὄχι! φώναξε ὁ Μπουσσύ, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀποσόβησι τῆς καλῆς αὐτῆς γυναίκας. 'Ωστόσο, νά, ἡ κυρία κόμησσα φοβᾶται νὰ παραβῆ τὴ διαταγὴ τοῦ συζύγου της καὶ ἂν, τὸ σπουδαιότερο, ἡ ἐπισκέψεις μου τῆς εἶνε δυσάρεστες...

— Θεέ μου... ψιθύρισε ἡ Διάνα, διακόπτοντάς τον. "Οχι, κύριε, δὲν εἶπα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... 'Απεναντίας, θὰ μοῦ ἔκαναν μεγάλη τιμὴ ἡ ἐπισκέψεις σας, μά...

— Μά, τὴ διέκοψε ἡ Γερτρούδη, ἡ ὁποία φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ κατανικήση τοὺς δισταγμοὺς τῆς κυρίας της, νὰ φοβᾶσθε μήπως ὁ κύριος κόμης μάθη στὴν ἐπιστροφή του ἀπ' τὴν ὑπηρεσία καὶ τὴ φρουρὰ τοῦ πύργου ὅτι δεχτήκατε τὸν κύριο Μπουσσὺ ντ' 'Αμπουάζ... "Αν εἶν' αὐτό, ἡσυχάστε, κυρία μου... Κανεὶς δὲν θὰ δῆ τίποτε καί, κατὰ συνέπειαν, δὲν θὰ πῆ τίποτε... 'Αναλαμβάνω ἐγὼ γι' αὐτό...

Ὁ κόμης Κλερμὸν Μπουσσὺ

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὴ ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Διάνα.

— Θέλω νὰ πῶ, εἶπε ἡ Γερτρούδη, ὅτι ὑπάρχει μιὰ μικρὴ πόρτα ἡ ὁποία βγαίνει στὸ δάσος... 'Απ' αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ τὸ βράδυ ὁ 'Υψηλότατος, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς...

— Γερτρούδη! ἔκανε αὐστηρὰ ἡ Διάνα.

— Κυρία, εἶπε ὁ Μπουσσύ, τὸ μέσον ποὺ μᾶς προτείνει ἡ καλὴ Γερτρούδη εἶνε περίφημο... "Αν δὲν τὸ δεχθῆτε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ζωηρὴ συμπάθεια ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς, δὲν βρίσκει καμμιὰ ἀνταπόκρισι στὴν καρδιά σας... 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς ζητήσω ταπεινὰ συγγνώμην γιατὶ σᾶς ἐνόχλησα... Πέστε μου λοιπόν, κυρία: Πρέπει νὰ ξαναρθω ἢ πρέπει νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα...

Ταραγμένη, τρέμοντας, κατάλαβωτη, ἡ Διάνα, κύτταξε διαδοχικὰ τὸν Μπουσσὺ καὶ τὴ Γερτρούδη... 'Από τὴ μιὰ μεριὰ ἦταν ὁ ὡραῖος αὐτὸς εὐγενής, ὁ λαμπρὸς ἱππότης, πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχε περιποιηθεῖ τοαυμαατισμένον στὸ σπίτι της στὸ Παρίσι, εἶχε νοιώσει μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξι... 'Από τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι, ἦταν ἡ Γερτρούδη, ἡ παληὰ της φίλη καὶ συντρόφισσά της, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ τὴν προστατεύση ἐναντίον αὐτῆς τῆς γοητείας καὶ ἡ ὁποία, ἀντιθέτως, ὑπεράσπιζε τὸν Μπουσσύ...

— 'Αποφασίστε λοιπόν, κυρία! εἶπε ὁ Μπουσσύ...

— "Α! ἔκανε ἡ Διάνα. 'Ονειρεύομαι γιατί;... Γερτρούδη! Γερτρούδη! Τί νὰ συμβουλεύσω;

— 'Εγὼ σᾶς συμβουλεύω νὰ δεχθῆτε τὸν ἱππότη καὶ νὰ ξεπλήσετε λίγο μὲ τὴν συντροφιά του... Καὶ ἔγω δίκηο... Γι' αὐτὸ θὰ τὸν δεχθῆτε! Λοιπόν! Πότε θέλετε νὰ ξαναδῆ ὁ 'Υψηλότατος κόμης ντὲ Μπουσσύ;

— Ὁπότε θέλει! τραύλισε ἡ Διάνα.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔτρεξε κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

— 'Απόψε λοιπόν, δὲν εἶν' ἔτσι, καλή μου Γεστροῦδη; ρώτησε ὁ Μπουσσύ. ἀντινοβολῶντας ἀπὸ τὴ γαρά του. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μὲ μπάσης μέσα;

— 'Απ' αὐτὴ τὴν πλευρά. 'Υψηλότατε... 'Απέναντι σ' αὐτὸ τὸ σύδεντρο τῶν καστανιῶν...

— Καλά... Θὰ ἔλθω στὶς ἐννέα... Πάρε αὐτὸ τώρα... Εἶνε ἕνα μικρὸ δῶρο ἀπέναντι τῆς μεγάλης ὑποχρεώσεως ποὺ ἔχω σὲ σένα...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔβαλε τὸ πορτοφόλι του, ποὺ ἦταν γεμᾶτο χρυσάφι, στὴ Γεστροῦδη.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ἐπιστρέφοντάς το. "Οχι, δὲν μοῦ χρωστᾶτε τίποτε... 'Εγὼ μᾶλλον σᾶς χρωστάω...

— Πῶς; ἔκανε ὁ Μπουσσύ. Μήπως γιατὶ ἀγαπῶ τὴν ὡραία σας κυρία;...

— Ναί... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀπόψε.

('Ακολουθεῖ).

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ

Μιὰ δυστυχισμένη οἰκογένεια καλλιτεχνῶν. 'Ο θάνατος τῶν γονέων τοῦ ποιητοῦ. 'Η καλωσύνη τῆς κυρίας "Αλλαν. Μιὰ ζωὴ γεμάτη πίκρα. 'Ο Πόε καὶ ἡ 'Ελληνικὴ 'Επανάστασις. 'Ο ἔρως του μὲ τὴ Μαίρη. "Ενας παράδοξος ἐρωτευμένος. 'Η Βιργινία, ἡ μεγάλη καὶ ἰδανικὴ ἀγάπη τοῦ ποιητοῦ. 'Ο γάμος του καὶ οἱ ψευδομάρτυρες. 'Ο θάνατος τῆς Βιργινίας. Δυὸ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τοὺς ἀναγνώστας μας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε πολὺ γνωστὸς ὁ μεγάλος 'Αμερικανὸς ποιητὴς καὶ διηγηματογράφος "Εδγαρ "Αλλαν Πόε, τὸν ὁποῖο οἱ σύγχρονοι κριτικοὶ παραδέχονται ὡς τὸν μεγαλείτερο λυρικὸ ποιητὴ τῶν αἰώνων.

Μολονότι ὁ Πόε ὡς ποιητὴς ἦταν μεγάλος, ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξε πολὺ δυστυχισμένος. 'Από τὴν πιὸ τρυφερὴ ἡλικία του γνώρισε τὴ δυστυχία καὶ τὴ φτώχεια. 'Ο πατέρας του ἦταν ἕνας θεατρίνος, χωρὶς καμμιὰ ἀξία καὶ κανένα ταλέντο. "Υστερα ἀπὸ μιὰ τριχυμισμένη ζωή, γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες, εἶχε παντρευτεῖ στὸ τέλος μὲ μιὰ 'Αγγλίδα, ἠθοποιὸ κι' αὐτὴ καὶ χήρα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπόκτησε τρία παιδιά: Τὸν Οὐίλλιαμ, τὸν "Εδγαρ καὶ τὴ Ροζαλία. 'Από τὰ παιδιὰ του αὐτά, μονάχα ὁ Οὐίλλιαμ ἦταν ἀληθινὰ ὑγιὴς ἄνθρωπος. 'Η Ροζαλία ἦταν ἕνα ἄτυχο πλάσμα, μιὰ φρενοπαθής, ἡ ὁποία τελείωσε τὴ ζωή της στὸ Φρενοκομεῖο, ὁ δὲ "Εδγαρ κληρονόμησε μιὰ περίεργη καὶ μυστηριώδη ἀρρώστεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

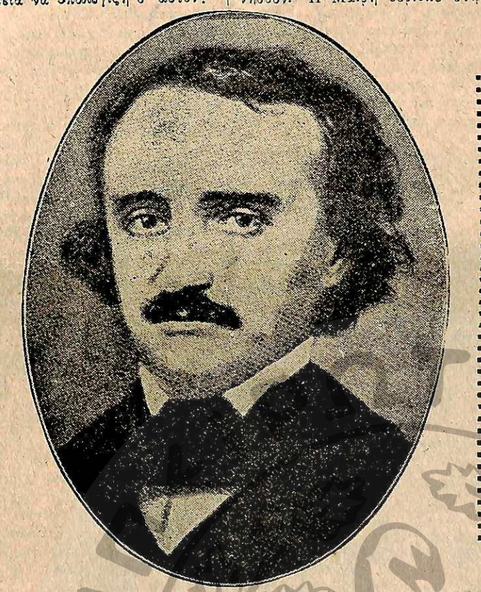
'Ο πατέρας τοῦ Πόε πέθανε πολὺ νωρὶς καὶ ἡ μητέρα του δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀκολουθήση κι' αὐτὴ στὸν τάφο. "Ο "Εδγαρ ἦταν μικρὸς ἀκόμα. Τί νὰ γινόταν χωρὶς γονεῖς, χωρὶς κανέναν στὸν κόσμο; Εὐτυχῶς βρέθηκε τότε κάποιος γιὰ νὰ τὸν προστατεύση. 'Η γυναίκα ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου εἶχε συμπονέσει τὴν ἄρρωστη μητέρα του. Παραστάθηκε μάλιστα στὶς τελευταῖες της στιγμές, κι' ὅταν ἐκείνη πέθανε, ἐπῆρε στὸ σπίτι της τὸν μικρὸ "Εδγαρ.

'Ο μεγαλέμπορος "Αλλαν δέχτηκε στὸ σπίτι του τὸν προστατευόμενο τῆς γυναίκας του. Μὰ ὅταν ἐκείνη, μιὰ ποὺ δὲν εἶχαν δικά τους παιδιά, τοῦ πρότεινε νὰ υἱοθετήσουν τὸν "Εδγαρ, ὁ "Αλλαν ἀρνήθηκε.

Κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ τραγωδία τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Πόε. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ "Αλλαν τὸν ἔβαλε σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ σχολή, στὴν ὁποία φοιτοῦσαν μονάχα παιδιὰ τῆς καλυτέρας κοινωνίας. Μὰ μποστὰ στὰ πλουσιόπαιδα αὐτά, ὁ "Εδγαρ αἰσθανόταν πάντοτε ταπεινωμένο τὸν ἑαυτό του. Δὲν ἦταν οὔτε θετὸς κἂν υἱὸς τοῦ "Αλλαν. 'Ήταν ἁπλούστατα τὸ παιδὶ μιᾶς παληᾶς θεατρίνας, ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει μέσα στὴν πιὸ μεγάλη φτώχεια καὶ τὴν πιὸ μεγάλη μιζέρια, ποὺ τὸ εἶχαν περιμαζέψει: ἀπὸ οἶκτο.

"Ετσι, μ' αὐτὸ τὸν κρυφὸ πόνο, μ' αὐτὴν τὴν ταπείνωσι καὶ μ' αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο, πέρασε ἡ παιδική του ἡλικία. "Οταν ἀργότερα μπῆκε στὸ Πανεπιστήμιο, εἶχε γίνει σχεδὸν μισάνθρωπος. 'Η ζωὴ δὲν εἶχε κανένα θέλγητρο γι' αὐτόν. "Αρχισε νὰ πίνη γιὰ νὰ ξεχνᾶ τὶς πίκρες του, τὶς ὁποίες ἐξόγκωνε πάντοτε ὑπερβολικὰ ἡ νοσηρὴ φαντασία του.

Δὲν πέρασε ἔτσι οὔτε ἕνας χρόνος καὶ ὁ Πόε ἀποφάσισε νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσε καὶ ἡ ὁποία τὸν ἔπνιγε. Πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ καταταχθῆ στὸ στρατό. 'Ο προστάτης του "Αλλαν θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίση, μὰ ὁ "Εδγαρ ἦταν ἀμετάπειστος. 'Εξ ἄλλου, ὁ "Αλλαν ἦταν κιόλας πολὺ δυσαρεστημένος μὲ τὴ διαγωγὴ τοῦ προστατευομένου του καὶ ἔτσι, ἐπάνω σὲ μιὰ ζωηρὴ συνομιλία μαζύ του, τοῦ ἐδήλωσε ὀρθὰ-κοφτὰ πὼς δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ ὑπολογίζη σ' αὐτόν!

'Ο "Εδγαρ Πόε

"Ετσι, ὁ Πόε ἔμεινε μόνος καὶ ἀπροστάτευτος στὴ ζωή. Κατεπάνω στὸ στρατό, μὰ οὔτε ἐκεῖ δὲν μπόρεσε νὰ μείνη πολύ. 'Αρρώστησε βαρειά, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ Βαλτιμόρη. 'Εκεῖ ἔμενε μιὰ θεία του, ἀδελφὴ τῆς μητέρας του, μιὰ πολὺ φτωχὴ γυναίκα. 'Η θεία του αὐτὴ τὸν πῆρε στὸ σπίτι της, τὸν ἐνσωπλεύσε καὶ τὸν διατήρησε ἐπὶ ἕνα μακρὸ διάστημα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ 'Ελληνικὴ 'Επανάστασις τοῦ Εἰκοσιένα δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα, βρισκόταν μάλιστα στὴν πιὸ κρίσιμη περίοδό της. 'Ο Πόε τότε ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ μὲ τοὺς ἀγῶνες τῶν 'Ελλήνων, ὥστε ἀποφάσισε νὰρθῆ νὰ πολεμήση γιὰ τὴν 'Ελλάδα, ὅπως ὁ λόρδος Βύρων καὶ ἄλλοι φιλέλληνες καὶ διανοούμενοι. Δυστυχῶς ὅμως, πρὶν ἔλθη στὴν 'Ελλάδα, πῆγε στὴν Πετρούπολι, ὅπου ἀνακατεύτηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσι καὶ σὲ λίγο ἔλειψε νὰ ἐξοριστῆ στὴ Σιβηρία. 'Επενέβη ὅμως τότε τὸ 'Αμερικανικὸ Προξενεῖο καὶ τὸν ἐξανάστειλε στὴ Βαλτιμόρη. "Ετσι, τὸ ταξεῖδι του στὴν 'Ελλάδα ἐματαιώθη.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ Βαλτιμόρη, ὁ Πόε γνωρίστηκε μ' ἕνα ὡραῖο κορίτσι, τὴ Μαίρη Πέρσιγκ. Μὰ ὁ ποιητὴς ἦταν τελείως ἀνίκανος νὰ συγκινήση μιὰ γυναίκα. Δειλὸς καὶ συνεσταλμένος στὴν ἀρχή, ὅταν ἐπειτα ἀποφάσιζε νὰ ἐκδηλωθῆ, ἡ ἐκδήλωσεις του αὐτὲς ἦταν τόσο ἀλλόκοτες, ὥστε τρόμαζαν ἀντὶ νὰ συγκινήσουν. 'Η Μαίρη εὕρισκε στὴν ἀρχὴ κάποια εὐχαρίστησι στὴ συναναστροφή του. "Εβαφνα ὅμως, ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὡς τότε δὲν εἶχε τολμήσει οὔτε μιὰ αἰσθηματικὴ λέξι, ὁ "Εδγαρ τῆς ἐξήγησε ἀπόσταυτα τὰ πάντα!

Κατάπληκτη καὶ τρομαγμένη ἡ νεαρὴ κόρη, τὸν ἔφερε ἀμέσως καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι της. 'Ο Πόε τότε, ἀντὶ νὰ καταλάβη τὸ λάθος του καὶ νὰ ἐπικηρύξη νὰ τὸ ἐπανορθώση κατά ἕναν ὁποιοδήποτε τρόπο, ἔτρεξε κι' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὴ νέα, μπῆκε στὸ σπίτι της καί, ὅπως λέγει ὁ βιογράφος του, συμπεριφέρθηκε ἐκεῖ τόσο «τρελλά», ὥστε οἱ γονεῖς της τὸν πέταξαν κακὴν κακῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα!

Τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο πέρασε, χωρὶς ν' ἀφήση κανένα βαθύτερο ἴχνος στὴν ψυχὴ τοῦ "Εδγαρ Πόε. 'Ο συγγραφεὺς ξέχασε σὲ λίγο τὴ Μαίρη, γιὰ νὰ ἀφοσιωθῆ σὲ ἕνα ἄλλο αἴσθημα, τὸ ὁποῖο κι' ἀπὸ προτήτερα διατηροῦσε τρυφερὰ μέσα στὴν καρδιά του.

'Η θεία του, στὸ σπίτι τῆς ὁποίας ὁ Πόε ἔμενε στὴ Βαλτιμόρη, εἶχε μιὰ μικρὴ κόρη, τὴ Βιργινία. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Πόε ἦταν τριάντα δυὸ χρόνων, ἡ Βιργινία δὲν ξεπερνοῦσε τὰ δώδεκα. Καὶ ὅμως ὁ "Εδγαρ τὴν εἶχε ἐρωτευθεῖ παράφορα.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἀποφάσισε μάλιστα νὰ τὴν παντρευτῆ. 'Ο γάμος του αὐτὸς ἔγινε πράγματι ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς περιπέτειες. Δυὸ φίλοι τοῦ Πόε ψευδομαρτύρησαν καὶ κατέθεσαν ὅτι ἡ νύφη ἦταν ἐνήλικη καὶ ἔτσι ἐπέτυχαν νὰ βγάλουν τὴν ἄδεια τοῦ γάμου!

Μπορεῖ νὰ καταλάβη κανεὶς πολὺ εὔκολα, τί εἴδους γάμος ἦταν αὐτός. "Ενας νευροπαθὴς καὶ ἀνώμαλος τύπος σὰν τὸν Πόε, νὰ ζῆ μὲ μιὰ τόσο μικρή, ἀθῶα καὶ ἀνήξερη κοπέλλα! Γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ ζωή τους αὐτὴ δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ εἶνε, καθαυτὸ συζυγική. Μὰ καὶ ἀργότερα ἀκόμα, ὁ Πόε ἀγαποῦσε τὴ γυναικούλα του σὰν μιὰ μικρότερη ἀδελφούλα καὶ στὸ πρόσωπο τῆς θείας του ἔτρεφε τὴν αὐταπάτη ὅτι ξανάβλεπε τὴν πεθαμένη μητέρα του, τὴν ὁποία δὲν εἶχε παύσει ποτὲ νὰ λατρεύη.

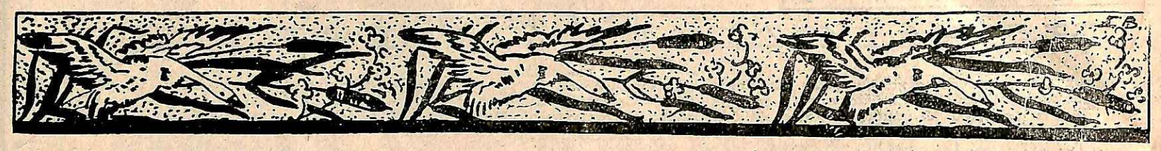
'Η Βιργινία πέθανε πολὺ νέα, εἰκοσιδυὸ μόλις χρόνων. 'Ο θάνατός της βύθισε τὸν Πόε σὲ μεγάλη ἀπελπισία. Κι' ἐνῶ στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ ἔργα του εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐπιβάλλωνται καὶ νὰ τοῦ χαρίζουν τὴ φήμη, περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ ὁ ἄτυχος ποιητὴς σκέφτηκε νὰ αὐτοκτονήση.

Μερικὰ χρόνια ἀκόμα πέρασαν. 'Απογοητευμένος, βουτηγμένος μέσα στὴ δυστυχία, δηλητηριασμένος ἀπὸ τὸ πιοτό, στὸ ὁποῖο εἶχε ριχτεῖ μὲ πάθος, ὁ Πόε φυσοζωοῦσε καὶ σερνόταν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἀπὸ πανδοχεῖο σὲ πανδοχεῖο, ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα. Τὸ τέλος τῆς πολυβασανισμένης ζωῆς του δὲν ἦταν πειὰ μακρυά.

Δυὸ φορὲς ἀκόμα ὁ Πόε προσπάθησε νὰ ἐπισπεύση αὐτὸ τὸ τέλος, τὸ ὁποῖο ποθοῦσε μὲ ὅλη του τὴν ψυχή· μὰ ἀπέτυχε καὶ τὶς δυό.

"Ενας χρόνος πέρασε ἀκόμα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία ἀπόπειρα τῆς αὐτοκτονίας του. Στὸ τέλος, μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα, μεσιτικοὶ διαβάτες βρῆκαν σὲ ἕνα δρόμο τῆς Βαλτιμόρης ἀναίσθητο ἕναν ἄνθρωπο. Τὸν μετέφεραν στὸ Νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ξέρουν ποιὸς ἦταν. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς πάλευε τρία μερόνυχτα μὲ τὸ παραλήρημα, μὲ τὸν πυρετό, μὲ τὸ θάνατο. Καὶ στὸ τέλος ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ "Εδγαρ "Αλλαν Πόε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τῶν αἰώνων.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥΓΚΥ'ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΛΚΟΟΛ!

— Θέλετε, γιατρέ, λίγο κονιάκ ακόμα;

— Πολὺ εὐχαρίστως, φίλε μου.

Καὶ ὁ ἡλικιωμένος γιατρὸς ἄπλωσε τὸ ἀδειανὸ ποτῆρι του κάτω ἀπὸ τὴν μποτίλλια μὲ τὸ κονιὰκ ποὺ εἶχε ὑψώσει ὁ φίλος του.

Σὰν γέμισε, τὸ κύτταξε στὸ φῶς τῆς λάμπας, ρούφηξε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ὠ! αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ γλυκὸ φαρμάκι τοῦ κόσμου... Εἶν' ἕνας πλάνος φονιᾶς, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὁλόκληρες φυλὲς ἀνθρώπων... Ναί, ναί... Ἐγὼ εἶδα μιὰ ὁλόκληρη φυλὴ μαύρων, ἕνα μικρὸ βασίλειο ν' ἀφανίζεται ἀπ' τὸ σπίρτο... Ἐγὼ εἶδα ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους ν' ἀποκτηνώνωνται ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ ψοφᾶνε σὰν ζῶα... Ναί, ε'δα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ἕνα τέτοιο ἀναπριχιαστικὸ καὶ παράδοξο δράμα, ἐδῶ κοντά, στὴ Βρετάννη, στὸ χωριουδάκι Πὸντ λ' 'Αλμπέ...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχα πάρει ἑνὸς μηνὸς ἄδεια καὶ κατοικοῦσα στὸ Πὸντ λ' 'Αλμπέ, στὸ ἐξοχικὸ οἰκογενειακό μου σπίτι. Ἡ θάλασσα ἐκεῖ πέρα εἶνε πάντα ἀγριεμένη κι' ἀφρισμένη, ἡ ἀκτὲς γεμᾶτες ἀπότομους βράχους κι' οἱ κάτοικοι θαλασσοπνίγονται νύχτα-μέρα ἄφοβοι καὶ θαρραλέοι, μὰ πάντα σχεδὸν μεθυσμένοι. Ἔτσι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πνίγονται. Ὅσο τὸ γαλόνι μὲ τὸ κονιὰκ ποὺ ἔχουν πάντα στὴ βάρκα τους εἶνε γεμᾶτο κονιάκ, βλέπουν τοὺς βράχους, μὰ ὅταν τὸ ἀδειάζουν, δὲν βλέπουν τίποτε καὶ πᾶνε καὶ κομματιάζονται ἀπάνω τους μαζὺ μὲ τὶς βάρκες τους.

Ὅταν μπῆτε μέσα στὶς καλύβες τους, δὲν θὰ βρῆτε ἐκεῖ οὔτε τὸν πατέρα, οὔτε τὰ μεγαλείτερα παιδιά, καὶ ὅταν φωτήσετε τὴ νοικοκυρὰ ποὺ βρίσκονται, θὰ σᾶς δείξῃ μὲ τὸ χέρι της τὴ θάλασσα ποὺ μουγκρίζει καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ:

— Θὰ ἤπιαν τὸ βράδυ πιὸ πολὺ καὶ θὰ χάθηκαν τὴ νύχτα μὲ τὴ φουρτούνα.

Στὸ σπίτι μου ἤμενα μαζὺ μὲ τὸν ὑπηρέτη μου, ἕναν γέρο θαλασσινό, πούχε δυὸ ἀδελφές, ἀπὸ τὶς ὁποίες ἡ μιὰ ἦταν παντρεμμένη μὲ τὸν κηπουρό μου.

Κατὰ τὰ Χριστούγεννα τοῦ χρόνου ἐκείνου, τὸ ἀντρόγυνο αὐτὸ ἀπόχτησε ἕνα ἀγοράκι. Ὁ πατέρας του μὲ παρακάλεσε τότε νὰ τὸ βαφτίσω κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ. Τοῦ ἔδωσα μάλιστα καὶ εἰκοσιπέντε φράγκα γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκκλησίας. Τὸ βάφτισμα θὰ γινόταν τὴν Πρωτοχρονιά.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη χιόνιζε κι' ἡ θάλασσα ἦταν τρικυμισμένη. Στὶς ἑννιὰ τὸ πρωί, ὁ κηπουρὸς μὲ τὴ γυναικαδέλφη του καὶ τὴ μαμή, ἡ ὁποία κρατοῦσε τὸ μωρὸ τυλιγμένο μέσα σὲ μιὰ κουβέρτα, ἤρθαν νὰ μὲ πάρουν γιὰ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία.

Ἔκανε ἕνα κρύο διαβολεμένο ποὺ σοῦ τρυποῦσε τὰ κόκκαλα.

Ἐγώ, καθὼς ἀναπρίχιαζα, σκεφτόμουν τὸ παιδί κι' ἔλεγα μέσα μου: «Εἶν' ἀλήθεια, φαίνεται πὼς οἱ Βρετόννοι εἶνε Διαβόλου γένες γιὰ νὰ μπορῇ αὐτὸ τὸ παιδὶ ν' ἀντέχῃ σὲ τέτοιο κρύο».

Τραβήξαμε ἀμέσως γιὰ τὴν ἐκκλησία, μὰ βρήκαμε τὴν πόρτα της κλειστή, γιατὶ ὁ παπᾶς δὲν εἶχε πάει ἀκόμα.

Τότε, ξαφνιασμένος, εἶδα τὴ μαμὴ νὰ κάθεται στὸ σκαλοπάτι καὶ νὰ ξεγυμνώνῃ τὸ παιδί. Νόμισα πὼς ἤθελε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὶς φασκιές, μὰ σὰν τὴν εἶδα νὰ τὸ ἀφίνῃ ὀλόγυμνο στὸν παγωμένο ἀέρα, ἔτρεξα κοντά της ὀργισμένος.

— Τρελλάθηκες; τῆς φώναξα. Θέλεις νὰ τὸ πεθάνῃς;

— Ὄχι, κύριε, μοῦ ἀπάντησε ἀτάραχη ἡ μαμή. Μὰ πρέπει νὰ περιμένῃ τὸν παπᾶ ὁλόγυμνο. Αὐτὴ εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ τόπου. Ἂν δὲν τὸ κάνουμε αὐτό, μεγάλη δυστυχία θὰ χτυπήσῃ τὸ παιδὶ στὴ ζωή του.

Τότε ἐγὼ θύμωσα κι' ἄρχισα νὰ βρίζω καὶ νὰ φοβερίζω τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, λέγοντάς του πὼς θὰ ἔφευγα ἂν δὲν μ' ἄφιναν νὰ τυλίξω τὸ μωρὸ μέσ' στὴν κουβέρτα του.

Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτε καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου βρέφους εἶχε μελανιάσει ἀπὸ τὸ κρύο...

Ὕστερα, ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶδα τὸν παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν μαζὺ μὲ τὸ παιδί του. Ἔτρεξα ἀμέσως κοντά του καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μεσολαβήσῃ νὰ τυλίξουν τὸ παιδὶ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ. Μὰ οὔτε αὐτὸς συγκινήθηκε καθόλου καὶ μοῦ ἀπάντησε ἁγριωπά:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ συνήθεια, κύριε... Αὐτὸ κάνουν ὅλοι... Δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε...

— Τότε κάνετε τουλάχιστον λίγο γρήγορα, τοῦ εἶπα.

— Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω πιὸ γρήγορα...

Ἐπὶ τέλους, καμμιὰ φορὰ μπήκαμε στὴν ἐκκλησία. Ὡστόσο, τὸ βρέφος ἔπρεπε νὰ μείνῃ γυμνὸ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἱεροτελεστίας. Ὅταν τελείωσε κι' αὐτή, μπῆκα μέσα στὸ ἱερὸ μὲ τὸν παπᾶ γιὰ νὰ ὑπογράψω στὸ βιβλίο του.

Πολὺ μπῶ μέσα, εἶπα στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ:

— Γυρίστε γρήγορα στὸ σπίτι καὶ ζεστάνετέ το ἀμέσως καλά.

Τοῦ ἔδωσα μάλιστα διάφορες ὁδηγίες γιὰ νὰ προλάβουμε τὴν περιπνευμονία.

Ἔτσι, ὁ πατέρας μὲ τὴ γυναικαδέλφη του καὶ τὴ μαμὴ ἔφυγαν, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα γιὰ νὰ ὑπογράψω. Ὅταν ὑπέγραψα, ὁ παπᾶς μοῦ ζήτησε δέκα φράγκα. Ἐγὼ ὅμως δίσταξα νὰ τοῦ τὰ δώσω, γιατὶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀκριβῶς εἶχα δώσει ἀπ' τὸ πρωὶ εἰκοσιπέντε φράγκα στὸν κηπουρό μου.

Τέλος, τὰ πλήρωσα, ἔφυγα κι' ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι γιὰ νὰ δῶ ἂν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ εἶχε κάνει ὅσα τοῦ εἶχα παραγγείλει. Μὰ οὔτε τὸν πατέρα ἤβρα κεῖ, οὔτε τὴ γυναικαδέλφη του, οὔτε τὴ μαμή, οὔτε καὶ τὸ βαφτισιμό μου. Βρῆκα μόνο τὴ λεχώνα στὸ κρεββάτι της νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ νὰ πεινᾶῃ...

— Μὰ τί διάβολο γίνηκαν; ρώτησα τότε μὲ ἀπορία.

Τότε ἡ λεχώνα μοῦ ἀπάντησε φυσικώτατα:

— Θὰ πῆγαν νὰ πιοῦν γιὰ τὰ βαφτίσια... Ἔτσι εἶνε ἡ συνήθεια.

Ἀμέσως σκέφτηκα πὼς τὸ εἰκοσιπεντάφραγκο ποὺ εἶχα δώσει στὸν κηπουρὸ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ γίνουν στουπὶ στὸ μεθύσι.

Ἔστειλα κατόπιν λίγο ζεστὸ ζουμὶ στὴ λεχώνα καὶ εἶπα ν' ἀνάψουν φωτιὰ στὸ τζάκι τῆς κάμαρής της. Ἤμουν ἔξω φρενῶν γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ κηπουροῦ μου καὶ τρομερὰ ἀνήσυχος γιὰ τὸ δυστυχισμένο παιδί...

Εἶχε νυχτώσει πειὰ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Τότε διέταξα τὸν ὑπηρέτη μου νὰ τοὺς περιμένῃ κι' ἐγὼ πλάγιασα γιὰ νὰ κοιμηθῶ...

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ξυπνῶντας νωρὶς κατὰ τὴ συνήθειά μου, κάλεσα ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη μου καὶ τὸν ρώτησα ἂν εἶχαν γυρίσει.

Τότε ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε στενοχωρημένος:

— Ναί, γυρίσανε τὰ μεσάνυχτα, μὰ ἦταν τόσο μεθυσμένοι κι' οἱ τρεῖς, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ περπατήσουν. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς θὰ εἶχαν κοιμηθεῖ σὲ κανένα λάκκο ἔξω, γιατὶ τὸ παιδὶ ἦταν πεθαμένο.

Ἀμέσως πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου φωνάζοντας:

— Τὸ παιδὶ πέθανε;

— Μάλιστα, κύριε... Τὸ φέρανε νεκρὸ καὶ παγωμένο στὴ μάνα του... Ἡ δυστυχισμένη, σὰν τὸ εἶδε ἔτσι, ἄρχισε νὰ δέρνεται καὶ νὰ χτυπιέται. Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν τότε, τῆς δώσανε νὰ πιῇ κι' αὐτή...

— Καὶ τί τῆς δώσανε;

— Ἐπειδὴ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ δὲν εἶχε πειὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ κονιάκ, πῆρε τὸ καλαμπὸκ οἰνόπνευμα τῆς λάμπας καὶ τὸ ἤπιανε κι' οἱ τέσσερες μαζύ... Ἡ λεχώνα εἶνε τώρα πολὺ ἄρρωστη...

Ντύθηκα ἀμέσως, πῆρα τὸ μπαστοῦνι μου μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ σπάσω στὸ ξύλο σ' ἀνθρώπινα αὐτὰ κτήνη κι' ἔτοιμα στὴν κάμαρή του...

Ἡ λεχώνα ἦταν ἐτοιμοθάνατη καὶ τὸ μεσημέρι πέθανε ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα ποὺ πῆγε πιεί, ὁ δὲ ἄντρας της μὲ τὴν ἀδελφή της κομώντουσαν ἀναίσθητοι καὶ ροχάλιζαν κατάχαμα.

. . . . . .

Ὁ γέρος γιατρὸς σώπασε στὸ σημεῖο αὐτό. Ξαναπῆρε τὴ μποτίλλια μὲ τὸ κονιάκ, γέμισε πάλι τὸ ποτῆρι του, τὸ κύτταξε στὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ τὸ ἄδειασε μονορροῦφι, ἐνῶ τὰ χέρια του τρέμανε...

ΕΝΑ ΓΝΩΜΙΚΟ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ὅποιος δὲν θέλει νὰ χρησιμοποιῇ τὸ λογικό του, εἶνε ποιητής. Ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιῇ εἶνε ἀνόητος. Καὶ ὅποιος δὲν τολμᾷ νὰ τὸ χρησιμοποιῇ εἶνε δοῦλος.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἡ ἀρρώστειες τῶν θηρίων. Τὰ παράσιτα ποὺ τὰ θανατώνουν. Τὰ νύχια ποὺ χώνονται μέσ' στὶς σάρκες. Πῶς φοφοῦν τὰ ζῶα ἀπ' τὴν πεῖνα. Τὰ δόντια τοῦ λαγοῦ ποὺ τοῦ τρυποῦν τὸ κρανίο. Τί παθαίνουν τὰ κεφαλόφορα. Πῶς πεθαίνουν τὰ ἐλάφια. Ἡ ἐγχείρησις ἑνὸς ἐλέφαντος. Ἡ ἐπικόλλησις τῆς ἐπιδερμίδος. Τὰ δόντια τοῦ ἱπποποτάμου. Μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν... κτηνίατρο ἐγχείρησις.

Τὰ θηρία δὲν εἶνε ἀσφαλισμένα ἀπ' τὶς ἀρρώστειες περισσότερο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Ὡστόσο, καθὼς φαίνεται, ἡ ἀρρώστειες τους δὲν εἶνε τόσο πολυάριθμες καὶ τόσο θανατηφόρες, ὅσο αὐτὲς ποὺ ἀφανίζουν τὴ δυστυχισμένη ἀνθρωπότητα.

Εἶνε ὅμως ἀλήθεια σχετικῶς ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἔχουν φωνὴ γιὰ νὰ μᾶς ποῦν τὸ παράπονό τους ὅταν πάσχουν καὶ ὅτι πολλὲς φορές, ἐνῶ μᾶς φαίνονται ὑγιέστατα, στὴν πραγματικότητα εἶνε ἄρρωστα. Ἂν ἀνοίξῃ κανεὶς ρὸ σῶμα ἑνὸς ζώου, θὰ δῇ ὅτι ὅλα του τὰ ὄργανα εἶνε γεμᾶτα παράσιτα. Μερικὰ μάλιστα ἀπ' αὐτά, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἦπαρ, ἔχουν μεταβληθεῖ κυριολεκτικῶς σὲ ἑστίες παρασίτων καὶ μικροβίων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστειες, τὶς ὁποῖες τοὺς προκαλοῦν τὰ παράσιτα, τὰ ζῶα ὑποφέρουν καὶ ἀπὸ μερικὰς εἰδικὲς παθήσεις, ἡ ὁποῖες τὰ βασανίζουν προωρά.

Εἶνε ἡ περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἕνα ἀπ' τὰ ὀργανά τους, ἀναπτύσσεται ὑπερβολικὰ γιὰ διαφόρους λόγους. Φαντασθῆτε, π. χ., τί θὰ συνέβαινε, ἂν δὲν εἴχαμε οὔτε ψαλλίδια, οὔτε λίμες γιὰ νὰ κόψουμε τὰ νύχια μας καὶ σ' ἀφίναμε νὰ μεγαλώσουν ἐξαιρετικά. Ἔ, λοιπόν, στὰ ζῶα συμβαίνει συχνὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Τὰ νύχια τους μεγαλώνουν, μεγαλώνουν διαρκῶς καί, ἐπειδὴ εἶνε καμπυλωτά, στὸ τέλος ἡ ἄκρη τους χώνεται μέσα στὶς σάρκες τους.

Ἔτσι, τὸ ζῶο τοῦ ὁποίου τὸ νύχι θὰ χωθῇ μέσα στὶς σάρκες, ἀρχίζει νὰ κουτσαίνῃ καί, ὅταν τοῦ ρίχνονται οἱ ἐχθροί του, δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ. Στὸ τέλος πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ βρῇ τὴν τροφή του καὶ ἔτσι ψοφᾶει ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴ νηστεία.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ λαγό. Εἶνε γνωστὸ ὅτι τὸ ζῶο αὐτό, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς κατηγορίας τῶν τρωκτικῶν, ἔχουν στὴν ἐπάνω καὶ στὴν κάτω σιαγόνα δυὸ δόντια, τὰ ὁποῖα τρίβονται διαρκῶς τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ ἔτσι γίνονται αἰχμηρὰ σὰν ξυράφια. Τὰ δόντια αὐτά, ἀντιθέτως πρὸς τὰ δικά μας, μεγαλώνουν συνεχῶς καὶ πολλὲς φορὲς ἀλλάζουν τὴ διεύθυνσί τους. Ἔτσι τρυποῦν τὸ χεῖλος τοῦ ζώου, βγαίνουν ἔξω σὰν πρόβοσκίδα καὶ καμπυλωτὰ καθὼς εἶνε, ἐγγίζουν τὸ μέτωπο καί, μεγαλώνοντας διαρκῶς, χώνονται μέσ' στὴ μύτη ἢ στὰ μάτια.

Τὸ φτωχὸ ζῶο ὑφίσταται ἔτσι ἕνα μαρτύριο ἀργό, σατανικὴς πραγματικῶς ἐμπνεύσεως. Κι' ἂν δὲν πεθάνῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὶς πληγές, πεθαίνει ἀπὸ τὴν πεῖνα, γιατὶ δὲν μπορεῖ πειὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἐπίσης κάτι ἀνάλογο παθαίνουν καὶ μερικὰ κερασφόρα ζῶα, τῶν ὁποίων τὰ κέρατα λυγίζουν πρὸς τὰ πίσω. Πολλὲς φορὲς λοιπὸν συμβαίνει νὰ μεγαλώσουν τὰ κέρατά τους ὑπερβολικὰ καὶ δὲν ἀργοῦν μὲ τὴν αἴχμή τους νὰ χωθοῦν στὶς σάρκες τοῦ ζώου. Τότε τὸ ζῶο, νομίζοντας πὼς τὸ ἔχουν γαντζώσει ἀπὸ πίσω, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν βέλος. Χαμένος κόπος ὅμως, γιατὶ τὸ κέρατό του τὸ τρυπάει ὁλοένα πιὸ πολὺ καί, στὸ τέλος, μὲ φρικτοὺς πόνους προκαλεῖ τὸ θάνατο τοῦ ἀτυχοῦς ζώου.

Στὰ ζῶα ποὺ μένουν αἰχμάλωτα σὲ Ζωολογικοὺς Κήπους ἢ σὲ Ἱπποδρόμια συμβαίνουν συχνὰ τέτοια παθήματα, ὁπότε ἐπιβάλλεται ὅμως χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Τὸ πρᾶγμα ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου εὔκολο.

Πρὸ ὀλίγου ἀκόμα καιροῦ, ζοῦσε στὸ Κεντρικὸ Πάρκο τῆς Νέας Γόρκης ἕνας ἐλέφας—ὁ Μπὶγκ Τόμ—τεραστίων διαστάσεων, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ χαρὰ καὶ τὸ παιχνίδι ὅλων τῶν μικρῶν Νεοϋορκέζων. Ὁ ἐλέφας αὐτός, ἀγαθὸς καὶ καλός, ἐπέτρεπε σ' ὅλους νὰ τὸν πλησιάζουν, νὰ παίζουν μαζύ του καὶ νὰ τοῦ χαϊδεύουν τὴν προβοσκίδα. Μιὰ μέρα ὅμως τὸ κέφι του ἄλλαξε ἔξαφνα. Ὁ Μπὶγκ Τόμ, ποὺ ἦταν τόσο γλυκὸς συνήθως, ἔγινε μονομιᾶς ἀπροσέγγιστος, τόσο. ὥστε ἀμαχαστήκαν νὰ λάβουν ἐξαιρετικὰ μέτρα γιὰ νὰ προστατεύουν τὰ παιδάκια ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν ἰδοῦν. Συγχρόνως οἱ φύλακές του πρόσεξαν ὅτι τὸ περπάτημά του δὲν ἦταν πειὰ σταθερό. Κούτσαινε λίγο καὶ κάθε φορὰ ποὺ πατοῦσε τὰ πόδια του στὸ χῶμα, φαινόταν σὰν νὰ πονᾷ.

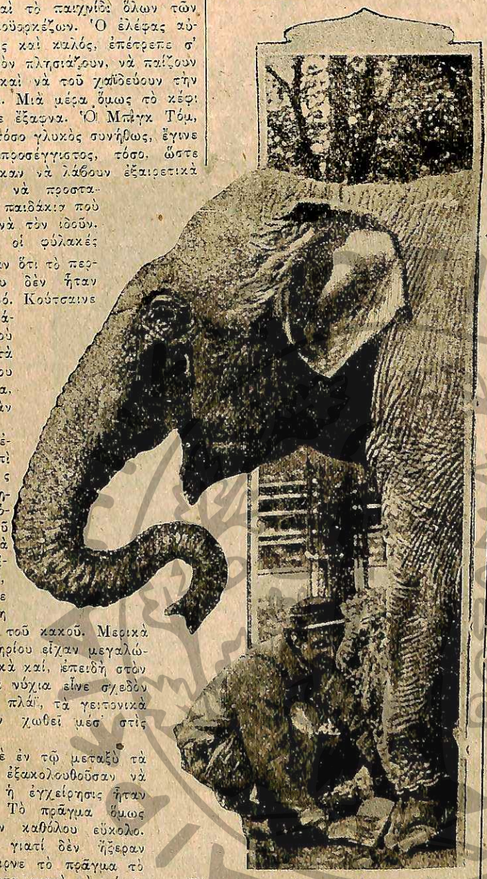
Ἀμέσως ἐκλήθη ἐπὶ τόπου ἕνας εἰδικὸς κτηνίατρος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐξέτασε τὰ πόδια τοῦ ἐλέφαντος, δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ. Μερικὰ νύχια τοῦ θηρίου εἶχαν μεγαλώσει ὑπερβολικὰ καί, ἐπειδὴ στὸν ἐλέφαντα τὰ νύχια εἶνε σχεδὸν ἀνωμένα στὸ πλάϊ, τὰ γειτονικὰ νύχια εἶχαν χωθεῖ μέσ' στὶς σάρκες.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἄλλα νύχια ἐξακολουθοῦσαν νὰ μακραίνουν, ἡ ἐγχείρησις ἦταν ἀπαραίτητη. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν φαινόταν καθόλου εὔκολο. Ἐν πρώτοις γιατὶ δὲν ἤξεραν πῶς θὰ ἔπαιρνε τὸ πρᾶγμα τὸ ζῶο κι' ἔπειτα γιατὶ τὰ νύχια τοῦ ἐλέφαντος εἶνε ὄγκοι συμπαγεῖς, σὰν τὶς πατοῦσες τοῦ ἀλόγου, μὰ ἀκόμα πιὸ σκληρά.

Τὸ νὰ ἐργασθῇ ἕνας κτηνίατρος κάτω ἀπὸ τὸ πόδι ἑνὸς ἐλέφαντος εἶνε πρᾶγμα πολὺ ἐπικίνδυνο. Γι' αὐτὸ ἔδεσαν τὰ πόδια τοῦ ἐλέφαντος, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

Ἡ ἐγχείρησις ὅμως ἀπέδειξε ὅτι τὸ μέτρο αὐτὸ ἐπεῖρτευε. Ὁ ἐλέφας σὰν νὰ καταλάβαινε πὼς ἤτανε γιὰ τὸ καλό του, στάθηκε ψαλήνιος καὶ ἥσυχος, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως, ἡ ὁποία βάστηξε ἀρκετὴ ὥρα.

Ὁ χειρουργὸς ἀρήρεσε σιγὰ-σιγὰ τὶς ἄκρες τῶν νυχιῶν, χρησιμοποιώντας διάφορα ἐργαλεῖα, καὶ ἔπειτα τὰ ἔκοψε μὲ μιὰ εἰδικὴ λίμα. Τέλος, ἔτριψαν τὰ νύχια μὲ γιαλόχαρτο, πρᾶγμα ποὺ εὐχαρίστησε ἐξαιρετικὰ τὸν ἐλέφαντα.

Τὸ... πεντικιοὺρ τοῦ ἐλέφαντος!...

Σ' ἕναν ἄλλο ἐλέφαντα, τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Βερολίνου, ἔκαναν πρὸ μηνῶν μιὰ ἐγχείρησι μοναδικὴ στὸ εἶδος της. Ὁ ἐλέφας αὐτός, καθὼς τὸν ξεφόρτωναν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο ποὺ τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ἀφρική, γύπησε σὲ κάποιο βκορδάκο στοὺς γοργούς. Ὅλη ἡ ἐπιδερμίδα του εἶχε ἀφαρεθεῖ στὸ μέρος αὐτὸ καὶ φαινόταυαν ἡ σάρκες του. Ἡ πληγή, ὅπως ἔλεγαν οἱ γιατροί, ἦταν κακῆς φύσεως καὶ ἔκανε τὸ δυστυχισμένο ζῶο νὰ ὑποφέρῃ πολύ. Οὔτε ἡ κομπέσσες, οὔτε τὰ ἀντιπυρετικὰ τοῦ ἔκαναν τίποτε καὶ ὁ φτωχὸς ἐλέφας ἔβλεπε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Τότε ἤλθε σ' ἕναν κτηνίατρο μιὰ μεγαλοφυὴς πράγματι ἐμπνευσις. Σκέφτηκε ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ ἕναν μικρὸ ἐλέφαντα ἕνα μέρος τῆς ἐπιδερμίδος του καὶ νὰ τὸ κολλήσῃ στὸν πληγωμένο.

Ἔτσι δὲ ἔγινε πράγματι. Ἁπλωναν τὸν πληγωμένο ἐλέφαντα στὸ πλευρό—τὸ φτωχὸ ζῶο ἦταν τόσο ἄρρωστο ὥστε δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση—καὶ τὸν ἔδεσαν μὲ ἁλυσίδες. Ἔπειτα ἀφαίρεσαν ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ μικροῦ ἐλέφαντος καὶ ἐφαρμόζοντάς το στὴν πληγὴ τοῦ μεγάλου, τὸ ἔδεσαν μὲ πολλοὺς ἐπιδέσμους. Ἡ ἐπικόλλησις τῆς ἐπιδερμίδος συνετελέσθη πολὺ γρήγορα καὶ ἔτσι ὁ μεγάλος ἐλέφας ἔγινε καλά. Ἐπίσης καὶ ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ μικροῦ ἐλέφαντος, ἡ ὁποία εἶχε ἀφαιρεθεῖ, ξαναφύτρωσε μόνη της...

Καὶ τώρα ἂς ἀναφέρουμε μιὰ ἐγχείρηση ἑνὸς ἱπποποτάμου, ὁ ὁποῖος ἔπεσε ἀπὸ τὰ δόντια του.

Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι στὸν ἱπποπόταμο τὰ δόντια διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τῶν ἄλλων γνωστῶν παχυδέρμων. Οἱ μεγάλοι ἐσωτερικοὶ κυνόδοντες ἔχουν σχῆμα ἡμικυκλικὸ καὶ πολλὲς φορὲς μεγαλώνουν μέχρις ἑνὸς μέτρου.

Στὸν ἐν λόγῳ ἱπποπόταμο τὰ δόντια αὐτὰ εἶχαν φυτώσει λοξὰ καὶ τοῦ ἔφεραν μεγάλη δυσκολία στὴν τροφή. Ἡ δυὸ μασέλες δὲν μποροῦσαν νὰ συναντηθοῦν καὶ ὁ ἄτυχος ἱπποπόταμος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κατατρίνῃ τὶς τροφές του, χωρὶς νὰ τὶς μασήσῃ. Οὔτε μποροῦσαν κἂν νὰ σκεφθοῦν νὰ τοῦ ἐκριζώσουν τὰ περίεργα αὐτὰ δόντια. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ τὰ κόψουν.

Ἡ μεγάλη ὅμως δυσκολία ἦταν πῶς, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως, νὰ κρατήσουν τὸ στόμα τοῦ ἱπποποτάμου ἀνοιχτό. Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο, ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὁ ἱπποπόταμος μπορεῖ μὲ τὶς μασέλες του νὰ συντρίψῃ μιὰ ὁλόκληρη βάρκα.

Τὸ πρόβλημα ὅμως αὐτὸ ἐλύθη ἁπλούστατα. Ἔδεσαν τὰ πόδια τοῦ ἱπποπόταμου μὲ ἁλυσίδες περασμένες σὲ κοίκους κι' ἔπειτα ἔδεσαν ἐπίσης μὲ

Ο Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου Πασκιέ

ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΠΡΟ 100 ΧΡΟΝΩΝ

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ Ι΄

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830. Ἡ σύλληψις τῶν ὑπουργῶν. Ὁ ὄχλος τοῦ Παρισιοῦ μαίνεται. «Θάνατος στοὺς ὑπουργούς!». Στὸ φρούριο τοῦ Βενσέν. Ἡ ἡρωϊκὴ στάσις ἑνὸς ἀναπήρου στρατηγοῦ. «Ζήτω τὸ ξύλινο πόδι». Τὸ δικαστήριο συνεδριάζει καὶ ὁ λαὸς οὐρλιάζει.... Ἡ διακοπὴ τῆς συνεδριάσεως. Πανικὸς καὶ τρομοκρατία. Πῶς οἱ κατηγορούμενοι γλύτωσαν τὰ κεφάλια τους, κλπ.

Μετὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1830, οἱ ὑπουργοὶ τοῦ ἀναπαραπέντος βασιλέως Καρόλου Ι΄, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ παραμονή τους στὴ Γαλλία ἀπέβαινε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴ ζωή τους, προσπάθησαν νὰ φύγουν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Πράγματι τοεῖς ἀπ' αὐτούς, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιπέτειες, ἀπέδρασαν στὸ ἐξωτερικό, ἄλλοι πρεῖς ὅμως—ὁ Σαντελώζ, ὁ Περοννὲ καὶ ὁ Γκερνὸν Ῥανδίλ—δὲν πρόφτασαν νὰ φύγουν καὶ συνελήφθησαν, ὅπως ἐπίσης συνελήφθη καὶ ὁ πρωθυπουργὸς πρίγκηψ τοῦ Πολινιάκ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπιβιβαζόταν σ' ἕνα πλοῖο γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Μόλις οἱ τέσσερες αὐτοὶ κρατούμενοι μετεφέρθησαν στὸ Βενσέ, ἀμέσως ἡ μανία τοῦ ὄχλου τῶν Παρισίων ξέσπασε ἐναντίον του.

Αὐτὸ ὑπῆρξε μιὰ σκληρὴ δοκιμασία γιὰ τὸ νέο βασιλέα Λουδοβίκο Φίλιππο, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος λυπόταν γιατὶ εἶχαν συλληφθεῖ οἱ ὑπουργοὶ τοῦ προκατόχου του. Ἤξερε ὅτι ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τοῦ στρατάρχου Νεῦ εἶχε βαρύνει τρομερὰ ἐπὶ τοῦ προηγουμένου καθεστῶτος καὶ δὲν ἤθελε αὐτός, ὁ ὁποῖος, πρὶν γίνῃ μονάρχης, εἶχε διακηρύξει τὴ συγγνώμη καὶ τὴν ἐπιείκεια, νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴ βασιλεία του μὲ αἱματηρὲς ἀντεκδικήσεις. Ἡ Βουλὴ συμμεριζόταν τὴ γνώμη του αὐτὴ καὶ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη θέσι, ἐσκόπευε νὰ ψηφίσῃ ἕνα νομοσχέδιο, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατηργεῖτο ἡ θανατικὴ ποινὴ στὰ πολιτικὰ ἀδικήματα.

Μὰ ὁ λαὸς δὲν ξεγελιόταν ἔτσι εὔκολα καὶ ἀπαιτοῦσε τὴν ἐκδίκησι του.

Ἔτσι στὶς 18 Ὀκτωβρίου 1830 τὸ βράδυ, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες περικύκλωσε τὸ Παλαὶ Ρουαγιάλ, ὅπου κατοικοῦσε ὁ βασιλεύς, φωνάζοντας:

—Θάνατος στοὺς ὑπουργούς!

Ἀμέσως ἐπενδύθη ἡ ἐθνοφρουρά, ἡ ὁποία μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ.

Τότε μιὰ φωνὴ ὑψώθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος: «Στὸ Βενσέν! Στὸ Βενσέν!» καὶ ἀμέσως ὅλος αὐτὸς ὁ ὄχλος, ὡπλισμένος μὲ σπαθιά, μὲ ὅπλα, μὲ μαγκούρες, συγκεντρωμένος γύρω ἀπὸ μιὰ σημαία, ἐπάνω στὴν ὁποία ἦταν γραμμένη ἡ ἐπιγραφή: «Ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ: Θάνατος στοὺς ὑπουργούς!» διευθύνθηκε πρὸς τὸ φρούριο τοῦ Βενσέν.

Διοικητὴς τοῦ φρουρίου ἦταν τότε ὁ στρατηγὸς Ντωμενίλ, ἕνας ἀνάπηρος πολέμου μὲ ξύλινο πόδι, ὁ ὁποῖος στὰ 1814 καὶ 1815 εἶχε πολεμήσει ἡρωϊκὰ ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τοῦ Βέλλιγκτον καὶ τοῦ Μπλὺχερ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν συνηθισμένος νὰ ὑποχωρῇ σὲ καμμιὰ ἀπολύτως περίστασι. Προχώρησε λοιπὸν ὁλομόναχος πρὸς τὸν ἀγριεμένο ὄχλο καὶ τὸν ρώτησε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Τί θέλετε;

—Θέλουμε τοὺς καθαιρεμένους ὑπουργούς! φώναξε τὸ πλῆθος.

Ὁ Πρίγκηψ τοῦ Πολινιὰκ

—Δὲν θὰ τοὺς πάρετε! ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Δὲν θὰ βγοῦν ἀπὸ ὦ μέσα παρὰ γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν μπρὸς στοὺς δικαστάς τους.

—Οἱ δικασταί τους εἶνε ὁ λαὸς καὶ σᾶς διατάσσουμε νὰ μᾶς τοὺς παραδώσετε! ἐπέμενε ὁ ὄχλος.

—Κι' ἐγώ, φώνιαξε ὁ στρατηγός, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμία του, σᾶς διατάσσω ν' ἀποσυρθῆτε.

Μερικοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀποσυρθήγηκαν τότε, μὰ οἱ πιὸ ἐρεθισμένοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν:

—Τοὺς ὑπουργούς! Τοὺς ὑπουργούς! Θάνατος στοὺς ὑπουργούς!

—Δὲν θὰ τοὺς πάρετε, ἐπανέλαβε ὁ Ντωμενίλ, καὶ ἂν παραδιάσετε τὶς πόρτες τοῦ φρουρίου, προκειμένου νὰ σᾶς παραδώσω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τοὺς ὁποίους εἶμαι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ Κράτους, προτιμῶ νὰ βάλω φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη νὰ τιναχτοῦμε ὅλοι στὸν ἀέρα!

Τὸ θάρρος καὶ ἡ ψυχραιμία τοῦ στρατηγοῦ ἐχαν ἄμεσα ἀποτελέσματα. Ἐξαφνα, τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ διαλύεται, φωνάζοντας:

—Ζήτω τὸ ξύλινο πόδι!

***

Ἡ δίκη τῶν ὑπουργῶν, ἡ ὁποία εἶχε ἀναβληθεῖ ἐπίτηδες, ἄρχισε μπρὸς στὸ Δικαστήριο τῶν Πατρικίων, στὶς 15 Δεκεμβρίου 1830 καὶ βάσταξε ἕξη μέρες. Ἡ συνεδριάσεις προχωροῦσαν κανονικὰ χωρὶς ἐπεισόδια. Οἱ κατηγορούμενοι στεκόντουσαν μὲ ἀπάθεια καὶ εὐγένεια καὶ οἱ πατρίκιοι ποὺ τοὺς ἐδίκαζαν ἐθαύμαζαν τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν εὐγλωττία τοῦ Περοννὲ καὶ τὴν ἐπιστημότητα καὶ τὴ χάρι τοῦ πρίγκηπος ντὲ Πολινιάκ.

Ἔξω ὅμως ἀπὸ τὸ δικαστήριο τὸ πλῆθος δὲν ἔπαυε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ ὁ ἐρεθισμός του μεγάλωνε ὁλοένα πιὸ πολύ. Ἐπευφημοῦσε τὸ γυιὸ τοῦ στρατάρχου Νεῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀξιωματικὸς στὴν ἐθνοφρουρά, καὶ ἀπεδοκίμαζε μὲ ἄγρια πρόγκα τοὺς πατρικίους, ὅταν, μετὰ τὶς συνεδριάσεις ἔφευγαν μὲ τ' ἁμάξια τους. «Αὐτοὶ οἱ χαραμοφάηδες!—φώναζαν—καλύτερα Θάκαναν νὰ πουλήσουν τ' ἁμάξια τους καὶ νὰ δώσουν ψωμὶ στὸ λαό!»

Ἔτσι ἡ ἐξέγερσις τοῦ ὄχλου, ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, ἔπαιρνε μορφὴ ἐπαναστάσεως. Στὶς 20 Δεκεμβρίου τὸ βράδυ, ἐνῶ, μέσα στὸ δικαστήριο ὁ δικτάτορος Κρεμιὲς ὑπερήσπιζε τὸν κατηγορούμενο ὑπουργὸ Γκερνὸν Ρανδίλ, ἔξαφνα μιὰ τεραστία ὀχλοβοὴ συνοδευομένη ἀπὸ τυμπανοκρουσία, διέκοψε τὸ ρήτορα. Συνγρόνως ἕνας πατρίκιος πλησίασε γρήγορα-γρήγορα τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου Πασκιὲ καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὴ χάνετε οὔτε στιγμή! Πρέπει νὰ διακόψετε τὴ συνεδρίασι, γιατὶ ὁ λαὸς εἶνε ἕτοιμος νὰ εἰσορμήσῃ...

Τότε ἕνας ἀπεργαμηνὸς πανικὸς ἐπακολούθησε μέσ' στὴν αἴθουσα, ἐνῶ συγχρόνως γινότουσαν γνωστὲς ἡ πιὸ θλιβερὲς εἰδήσεις: Ὁ λαὸς εἶχε ἀποκλείσει τὸ δικαστήριο καὶ ὁ στρατὸς εἶχε ταχθεῖ μὲ τὸ μέρος του.

—Δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἀσφάλεια! εἶπε ὁ Πασκιὲ καὶ διέλυσε τὴ συνεδρίασι, διατάσσοντας τὴ μεταφορὰ τῶν κατηγορουμένων μέσα στὶς φυλακὲς τοῦ δικαστηρίου.

Κατὰ τὴ νύχτα, γιὰ τὸ φόβο τῶν ταραχῶν, ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε ἐπιφυλακὴ στὶς μεγάλες πλατεῖες τοῦ Παρισιοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Μονταλιβέ, ἕνας ἄνθρωπος νέος καὶ ἀποφασιστικός, ὁ ὑπουργὸς Σεμπαστιανί, ὁ Λαφαγιέτ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς ἐθνοφρουρᾶς καὶ ὁ νομάρχης τοῦ Σηκουάνα συζητοῦσαν μὲ τί τρόπο ν' ἀπομακρύνουν τοὺς κατηγορουμένους ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ τοὺς ξαναστείλουν στὸ Βενσέν.

Μὰ ὅλοι τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μονταλιβέ, φοβόντουσαν τὶς εὐθῦνες καὶ δὲν τολμοῦσαν ν' ἀποφασίσουν τίποτε. Ὁ Λαφαγιὲτ πάλι ἐναντιωνόταν στὴ μεταφορὰ τῶν κατηγορουμένων, φοβούμενος μήπως αὐτὸ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ χάσῃ τὴ μεγάλη δημοτικότητά του.

Τέλος, ὁ Μονταλιβὲ ἀνέλαβε νὰ κανονίσῃ μόνος του τὰ πράγματα.

Πράγματι δὲ τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴν ὁποία καὶ τελείωσε ἡ δίκη, ὅταν οἱ δικασταὶ ἀπεσύρθησαν γιὰ νὰ ἐκδιώσουν τὴν ἀπόφασί τους, ὁ Μονταλιβὲ ἀνέβασε τοὺς τέσσερες κατηγορουμένους σ' ἕνα ἁμάξι, τὸ ὁποῖο συνοδευόμενο ἀπὸ μερικοὺς ἱππεῖς κι' ἀπ' αὐτὸ τὸν ἴδιο, ξεκίνησε καλπάζοντας πρὸς τὸ Βενσέν.

Τὸ ἴδιο βράδυ οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Καρόλου Ι΄ κατεδικάσθησαν εἰς ἰσόβια δεσμά, ὁ δὲ πρίγκηψ Πολινιὰκ καὶ εἰς πολιτικὸ θάνατο. Μὰ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἔκανε τὸν παροξυσμὸ τοῦ πλήθους νὰ φτάσῃ στὸ κατακόρυφο.

Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος γιὰ τὸ νέο βασιλέα... Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, χάρις στὴν ἐπέμβασι τῶν δημοκρατικῶν βουλευτῶν, ἡ κατάστασις βελτιώθηκε καὶ ἔστι καὶ ἡ ἐπανάστασις προελήφθη καὶ οἱ ὑπουργοὶ γλύτωσαν τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Λαφαγιέτ, ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνοφρουρᾶς.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Ἤρχισε ὁ ἀγὼν διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ ποδοσφαίρου μὲ τὴν συνάντησιν τῶν ἰσχυρῶν ὁμάδων Ἄρεως—Νίκης.

Καὶ αἱ δύο ὁμάδες κατῆλθον μὲ τὰς ἰσχυροτέρας των συνθέσεις καὶ ἀνέπτυξαν τεχνικὸ παιχνίδι, ἀλλ' ἡ ὁμὰς τοῦ Ἄρεως κατώρθωσε, χάρις εἰς τὴν ὁρμητικότητα τῶν κυνηγῶν της, νὰ ἐπιβληθῇ τῆς ὁμάδος τῆς Νίκης διὰ τερμάτων 5—1 (3—1).

Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ ἑξῆς: Τερματοφύλαξ: Λεοντῆς, διπσθοφύλακες: Τρυπάνης—Ἀντωνιάδης. Μέσοι: Κάβουρας, Παυλίδης, Ἀρμενάτσογλου. Δρομεῖς: Ζεϊμπέκης, Παραδείσης, Ἀγοραστός, Μάρκάκης καὶ Χαμχούμης.

Ἐπίσης συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες Β΄ Ἄρεως—Β΄ Νίκης (3—2) καὶ Γ΄ Ἄρεως—Γ΄ Νίκης (1—1).

Τ. ΣΚΟΥΡΚΕΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.—Χθὲς Κυριακὴν 30 Νοεμβρίου συνηντήθησαν διὰ τὸ ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα Θράκης αἱ ἰσχυραὶ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Ἑρμῆς» καὶ «Ἐθνικός». Ὕστερα ἀπὸ πεισματώδη καὶ σκληρὸν ἀγῶνα ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλοι μὲ τέρματα 1—1.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΕΝΕΤΗΣ

ΧΑΝΙΑ (Κρήτης).—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνηντήθησαν εἰς τὸ ἐνταῦθα πεδίον τοῦ Ἄρεως αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Ὁμιλος Φιλάθλων» καὶ «Κρητικός». Κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ «Ὁμίλου Φιλάθλων» διὰ τερμάτων 4 ἔναντι 0.

Ἀπὸ τὴν ὁμάδα τοῦ Ο. Φ. Χ. διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Νικ. Τσοῦβδος, Ἀναστάσης, Ἀναστασάκης, καὶ ὁ τερματοφύλαξ.

Ἐκ τῆς ἡττηθείσης οἱ κ. κ. Χρηστ. Μαρινάκης, Σταυρ. Γιαπτζάκης, καὶ ὁ ἀρχηγός.

ΕΜ. ΖΑΚΥΝΘΙΝΑΚΗΣ

ΚΑΛΑΜΩΝ.—Τὴν Κυριακὴν 30)11) 30 διεξήχθη ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου Καΐρου, καὶ τῆς ὁμάδος Αἰγυπτιακῆς Ἀστυνομίας.

Κατόπιν πεισματώδους ἀγῶνος ὁ «Ε. Α. Ο. Κ.» κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν Αἰγυπτιακὴν ὁμάδα διὰ τερμάτων 2—1 καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἀργυροῦν κύπελον, τὸ ὁποῖον εἶχε ὁρισθεῖ ὡς ἔπαθλον.

Ἡ νικήτρια ὁμὰς κατῆλθε ὑπὸ τὴν κάτωθι σύνθεσιν: Πατσοῦ (τερματ.), Κάσσης Σ., Καϊούλο, Πετμεζάκης, Ἀρχοντούλης, Λούκας, Γεωργίου Βίκτωρ, Καράγης καὶ Χατζηϊωσήφ.

ΦΙΛΑΘΛΟΣ

ΣΥΡΟΣ.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Ἡρακλῆς»—«Ἕνωσις Ἑρμουπόλεως» ὑπὸ τὴν διαιτησίαν τοῦ κ. Μ. Κορέ. Κατόπιν τεχνικωτάτου ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ «Ἡρακλέους» διὰ τερμάτων 4—3.

Τὴν νικήτρια ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ κ. κ. Συριανός, Μερζάνης, Βαϊανός, Μούκας, Κουντούρης, Χρυσοχόου καὶ Κουλούρης.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Ἕνωσις Ἑρμουπόλεως» καὶ «Ὀλυμπιακός», ἐνισχυμένος μὲ παίκτην τοῦ «Ἀρμούτου». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Ἑνώσεως διὰ τερμάτων 7—1.

ΣΥΡΙΟΣ

ΚΑΒΑΛΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Ἡρακλῆς» — «Παῦλος Μελᾶς».

Κατόπιν θεαματικωτάτου ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 2—1.

Ἐπίσης εἰς τὸ γήπεδον «Δόξης» Δράμας συνηντήθη ἡ Β΄ ὁμὰς μετὰ τοῦ «Ἑρμοῦ» Δράμας.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 3—2.

Α. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες πρωταθλήματος Λαρίσης. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων προηγήθη παρέλασις καὶ ὁρκωμοσία τῶν ποδοσφαιρικῶν σωματείων, τὰ ὁποῖα θὰ συμμετάσχουν εἰς αὐτούς, ἤτοι «Ο. Ε. Λ.», «Πελασγιώτιδος», «Ἄρεως», «Δήμητρας» καὶ «Ἡρακλέους».

Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν συνηντήθησαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Πελασγιῶτις» καὶ «Ἄρης». Κατόπιν ἑνὸς ἀρκετὰ πλουσίου εἰς φάσεις, παιχνιδιοῦ, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Πελασγιῶτις» μὲ τέρματα 2—0.

ΦΙΛΑΘΛΗΤΡΙΑ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΕΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διακριθέντας περισσότερο κατὰ τὴν Ἑλληνοβουλγαρικὴ συνάντησι ποδοσφαιριστὰς ἦταν κι' ὁ κ. Μάλλιος.

—Χάρις στὸ ἄφθαστο παίξιμό του ἔκανε κι' αὐτὸς τοὺς Βουλγάρους νὰ μαλλιοτραβιοῦνται μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀποτυχία τους.

—Ἐπίσης ἄφθαστος στὸ παίξιμό του ὑπῆρξε κι' ὁ κ. Τσολίνας. Κι' ἔτσι οἱ Βούλγαροι τὴν ἔπαθαν στὸ Σκορπὰτ τοὺς Τσολιάδες καὶ στὴν Ἀθήνα ἀτ' τὸν... Τσολίνα!...

—Ὁ κ. Κουράντης πάλι ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶνε μόνο ἄσσος τοῦ ποδοσφαίρου, ἀλλὰ καὶ τῆς... πυγμαχίας.

Ὁ ὀπισθοφύλαξ τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος κ. Μάλλιος, ὁ ὁποῖος διεκρίθη κατὰ τὸ τελευταῖο ποδοσφαιρικὸ μάτς μὲ τοὺς Βουλγάρους.

—Λέγεται μάλιστα σχετικῶς ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἐμφανισθῇ ἐπισήμως σὲ μάτς μπόξ.

—Ὁ κ. Συμεωνίδης ἔπαιξε ἐπίσης, ὅπως πάντα ἄλλωστε, περίφημα. Τοῦ κάκου οἱ Βούλγαροι ἐπεκαλοῦντο τὸν ἐθνικό τους Ἅγιο Συμεών. Ἀντὶ αὐτοῦ, διαρκῶς παρουσιαζόταν μπροστά τους ὁ Συμεωνίδης καὶ τοὺς ἔπαιρνε τὴ μπάλα μέσ' ἀπὸ τὰ πόδια.

—Οἱ Βούλγαροι μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος εἶχαν καταντηρισθεῖ κυριολεκτικῶς. Εἶχαν γίνει πραγματικὰ Βουλγα—ράκη!...

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

—Ὁ ἄντρας εἶνε τὸ μόνο ἀρσενικὸ ζῶο ποὺ δέρνει τὸ θηλυκό... Αὐτὸ σημαίνει, ἄραγε, πὼς εἶνε τὸ πιὸ βάναυσο, ἢ μήπως πὼς ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ πιὸ... ἀντιστρόφου;...

(Ζ. Κουρτελίνη)

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Εὐάγγ. Κάλλον, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχημένο. Ἐντελῶς κοινό. Καὶ τὸ διήγημά σας ἀνεπιτυχές. Ἠλ. Κουρελέα, Ἐνταῦθα. Στείλτε μας, σᾶς παρακαλοῦμεν, κατάλογον. Τσούλα Ἀξενίδου, Λάρισσαν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἡ κίνησις δημοσιεύεται. Στέλνετε τακτικὰ ἀνταποκρίσεις. Ὁλυμπίαν Δ. Διαμαντοπούλου... Οἱ στίχοι σας... ἐξωφρενικοί! Πῶς, δεσποινίς σεις, γράφετε τόσο ἀνοιχτὰ πράγματα; Τὸ πρῶτο τετράστιχό σας θὰ μποροῦσε νὰ διορθωθῇ ἔτσι:

Βρὲ κακομοίρη «Ἐθνικὲ»
ποὺ ὄρθιος κοιμᾶσαι
Καὶ σοῦρχεται σουτάρισμα
Καὶ σὰν χαζὸς τουμπάρεις
Κύτταξε νὰ διορθωθῇς
μωρέ, π' ἀναθεμᾶσαι,
'Αλλοιῶς κάτω στὸ Φάληρο
Νὰ πᾶς καὶ νὰ φουντάρῃς!...

Φίλαθλον, Ἀλεξάνδρειαν. Γράφετε στὸ ἑξῆς τὸ ὄνομά σας. Ἑλένην Παυλίδου, Καλλονὴν (Μυτιλήνης). Σᾶς γράφουμε ταχυδρομικῶς. Τασίαν Μπεθάνη. Ἐλευσῖνα. Μᾶς γράφετε: «*Σᾶς ζητῶ ἐν 1ης σηχνόμην διὰ τὴ ἀνορθόγραφη καὶ ἀσήνταχτον ἐπιστολή μου, κλπ., κλπ.*». Συχωρεμένη νὰ εἶστε λοιπόν. Ὅσο γιὰ τὸ δελτίο σας θὰ χάθηκε ἴσως στὸ ταχυδρομεῖο. Νώλην Σέρδη ν, Μυτιλήνην. Τὸ διήγημά σας ὄχι κατάλληλο πρὸς δημοσίευσιν. Πρωτόλειον μᾶλλον. Διαβάστε Ἕλληνας πεζογράφους. Μαρίκαν Π. Χ., Ἐνταῦθα. Θέλετε νὰ γνωρίσετε, λέει, τὸν κ. Τσολίνα; Νὰ τὸν γνωρίσετε, δεσποινίς. Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀντίρρησι. Σᾶς λέμε μονάχα νὰ προσέχετε τοὺς ποδοσφαιριστάς. Λακτίζουν!... Νὰ τώρα καὶ τὸ τραγουδάκι σας:

Στὸ μάτς προχτὲς μὲ τοὺς Βουλγά-
(ρους
Ἐδόξασες, χρυσό μου, τὴν Ἀθήνα
Γι' αὐτό, μὰ καὶ κλωτσᾶς μὲ θάρρος
Θἄρεστε νὰ σὲ λένε... Κλω—τσο-
(λίνα!)...

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ρώτησαν κάποτε τὸ Χαρίλαο γιατὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀφίνουν μακρυὰ τὰ μαλλιά τους καὶ τὰ περιποιοῦνται ἐξωτερικά.

—Γιατὶ εἶνε ὁ πιὸ ἀνέξοδος ἀπ' ὅλους τοὺς καλλωπισμούς, ἀποκρίθηκε.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνταποκριταί μας καὶ φίλαθλοι νὰ μᾶς ἀποστείλουν φωτογραφίας τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων τῶν πόλεών των, πρὸς δημοσίευσιν.

Αἱ φωτογραφίαι πρέπει νὰ εἶνε ἀπολύτως καθαραί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
Ο ΝΕΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΜΕ

Καθώς βλέπουμε στὰ τελευταῖα μοντέλα, τὰ ὁποῖα ἐκθέτουν οἱ καλύτεροι Παρισινοὶ Οἶκοι μόδας, τὰ βραδυνὰ φορέματα ἐφέτος θὰ ἔχουν ὅλα φούστες μακρυὲς καὶ τάγια μᾶλλον κοντή, τὸ δὲ φάρδος των θὰ διαμορφάζεται ὁλόγυρα κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς.

— Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ εἶνε ἐφέτος τὰ περισσότερα ἄσπρα. Θὰ γίνωνται ἀπὸ ἄσπρο βελοῦδο, ἀπὸ ἄσπρη ζορζέτ, ἀπὸ πὰν καὶ σατὲν ἄσπρο, καθὼς καὶ ἀπὸ τούλι καὶ μουσελίνα ὁλόλευκα.

— Τὰ λευκὰ φορέματα θὰ γαρνίρωνται μὲ κεντήματα ἀπὸ κρυστάλλους καὶ στράς.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄσπρα φορέματα, θὰ φορέσουμε ἐφέτος τὸ βραδυ καὶ ὁλόμαυρα.

— Ἡ μαῦρες βραδυνὲς τουαλέττες θὰ γίνωνται πρὸ παντὸς ἀπὸ βελοῦδο, ἀπὸ κρὲπ-σατέν, ἀπὸ μουάρ, ἀπὸ φάϊγ, ἀπὸ πὰν καὶ ἀπὸ ζορζέτ.

— Πολλὲς φορὲς τὰ μαῦρα φορέματα θὰ ἔχουν ὡς γαρνιτοῦρα μιὰ ζώνη ἢ ἕνα ἀμπιερμὰν στὸ κορσάζο ἢ μιὰ ντουμπλὺρ στὴν μπέρτα ἢ στὴν ἐσάρπα ἀπὸ μεταξωτὸ χρωματιστό, πρὸ πάντων ρὸζ ἢ πράσινο.

— Ἔπειτα ἀπὸ τὰ λευκὰ καὶ μαῦρα φορέματα θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὸ βραδυ τὰ κόκκινα.

— Θὰ ἰδοῦμε ὡραιότατες τουαλέττες ἀπὸ κόκκινη δαντέλλα ἀπὸ κόκκινη μουσελίνα, ἀπὸ ὀργκαντὶ μεταξωτὸ καὶ ἀπὸ τούλι κεντημένο κόκκινο.

— Φορέματα λιγώτερο «ἀμπιγιὲ» θὰ γίνωνται ἀπὸ ὑφάσματα σκούρα, π. χ. χρώματος δαμασκήνου, μελιτζάνας καὶ καπνοῦ. Τὰ χρώματα αὐτὰ εἶνε ὑπάλληλον πένθιμα, ἀλλὰ θὰ εἶνε «ἀν-βόγκ» πολὺ ἐφέτος γιὰ τὸ βραδυ.

— Τὸ ντεκολτὲ θὰ εἶνε πολὺ ἀνοιχτὸ στὴν πλάτη καὶ λίγο ἐμπρός. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ πολὺ ντεκολτὲ φορέματα θὰ φέρνουμε ἐσάρπες διαφανεῖς καὶ πολὺ μακρυές.

— Ἡ φοῦστες θὰ εἶνε ἐφέτος τόσο μακρυές, ὥστε νὰ σκεπάζουν τὰ πόδια. Μερικὰ ὅμως βραδυνὰ φορέματα θὰ εἶνε λίγο πιὸ κοντὰ ἐμπρός, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ παπούτσι.

Λοκετὰ φορέματα θὰ ἔχουν στὸ πλάϊ, δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἕνα πανὶ πιὸ μακρὺ ἀπὸ τὴ φούστα.

— Τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα στὴν ἀρχὴ τῆς σαιζὸν ἦσαν κοντά, τώρα εἶνε τρουβακάδ, δηλαδὴ σκεπάζουν τὴ φούστα κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Ἀλλὰ εἶνε πιὸ μακρυὰ πίσω.

— Τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια γίνονται ἀπὸ βελοῦδο ἐργασμένο μὲ σοῦρες καὶ μὲ σατκοσωλῆνες. Γίνονται ἐπίσης καὶ ἀπὸ ὑφάσματα γαρνιτερά, κεντημένα ἀπὸ φυτικὸ μετάξι.

— Τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια ἔχουν μεγάλους γιακάδες καὶ μεγάλες μανσέτες. Γαρνίρονται μὲ γούνα ἀλεπούς, ἀντιφέτου συνήθως χρώματος ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι.

— Καὶ τὰ ἐπανωφόρια ἄλλωστε θὰ εἶνε συνήθως διαφορετικοῦ χρώματος ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ἔτσι θὰ ἰδοῦμε ἐπανωφόρια μαῦρα ἐπάνω σὲ ἄσπρα φορέματα· ἐπανωφόρια κόκκινα σὲ φορέματα μαῦρα καὶ ἐπανωφόρια πράσινα σὲ φορέματα ἄσπρα ἢ μαῦρα.

— Ἄλλα θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ ἐπανωφόρια μὲ φορέματα ὁλόλευκα.

— Τὰ λευκὰ αὐτὰ βραδυνὰ ἁπλᾶ εἶνε πολὺ ἀριστοκρατικὰ καὶ ἁρμονικὰ καὶ κάνουν τὴν καλύτερη ἐντύπωσι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα χρώματα.

— Μὲ τὰ λευκὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ φορέσουμε καὶ μακρυὰ λευκὰ γάντια.

— Μερικὲς κομψὲς Παρισινὲς ἔχουν ἐμφανισθῆ σὲ βραδυνὲς συγκεντρώσεις μὲ φορέματα ντεκολτὲ ἄσπρα καὶ μὲ μαῦρα μακρυὰ γάντια.

— Ἐφέτος θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἡ γοῦνες μὲ μικρὸ κοντὸ τρίχωμα. Τουλάχιστον σὲ ἐπανωφόρια τῆς ἡμέρας δὲν θὰ συνηθίζωνται ἡ φουντωτὲς γοῦνες.

— Τὸ μπραντζφὰνς θὰ εἶνε πολὺ «ἀν-βόγκ» ἐφέτος. Θὰ τὸ ἰδοῦμε ὄχι μόνο στοὺς γιακάδες καὶ στὰ μανίκια τῶν ἐπανωφορίων, ἀλλὰ καὶ ὡς γαρνιτοῦρα σὲ φορέματα, ἀκόμα καὶ σὲ καπελλάκια.

— Τὸ μπραντζφάνς, καθὼς θὰ ξέρετε, εἶνε δέρμα μικροῦ κατσικιοῦ, τὸ ὁποῖο ἔχει γεννηθεῖ ψόφιο, πρὶν τῆς ὥρας του, ἢ μικροῦ ἀρνιοῦ. Τὸ γνήσιο μπραντζφάνς εἶνε ἀρκετὰ ἀκριβό, ἀλλ' ὑπάρχουν θαυμάσιες ἀπομιμήσεις του ἀπὸ βελοῦδο βαμβακερό.

— Τὸ κασακοὺλ ἐπίσης θὰ φορεθῆ ἐφέτος, πολύ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ ἔχη τρίχωμα κοντό.

— Αὐτὲς ἡ δυὸ γοῦνες, δηλαδὴ τὸ μπραντζφάνς καὶ τὸ κασακούλ, θὰ χρησιμοποιηθοῦν παντοῦ ἐφέτος καὶ θὰ εἶνε πρὸ πάντων μαῦρες καὶ καφὲ καὶ κάποτε γκρίζες. Ἀλλὰ συχνὰ θὰ εἶνε καὶ ἄσπρες.

— Ἐφέτος θὰ ἰδοῦμε καὶ ὡραιότατες ἀπομιμήσεις ἐρμίνας ἀπὸ ξουρισμένο δέρμα μικροῦ ἄσπρου ἀρνιοῦ ἢ κατσικιοῦ.

— Πολλὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ μαῦρο ντρὲ ἢ μαῦρο βελοῦδο θὰ γαρνίρωνται μὲ δέρμα ἄσπρου ἀρνιοῦ ἢ κατσικιοῦ.

— Ἄλλοτε μόνο ἡ πολὺ πλούσιες κυρίες μποροῦσαν νὰ γαρνίρουν τὰ ἐπανωφόρια των μὲ ἐρμίνα, τώρα ὅμως, χάρις σπὶς ἀπομιμήσεις, μποροῦμε ὅλες νὰ στολιστοῦμε μὲ ἄσπρες φτηνὲς γοῦνες, ἡ ὁποῖες κάνουν τὴν ἐντύπωσι γνησίας ἐρμίνας.

— Ἡ μόνη φουντωτὴ γοῦνα, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας ἐπίσης, εἶνε τὸ σκίνκ, ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ τρίχωμά του δὲν θὰ εἶνε τόσο μακρύ, ὅπως ἄλλοτε.

— Ἀλλὰ τὸ σκίνκ δὲν θὰ γαρνίρη παρὰ μόνο τὰ βελούδινα φορέματά μας καὶ τὰ βραδυνά μας ταγιέρ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

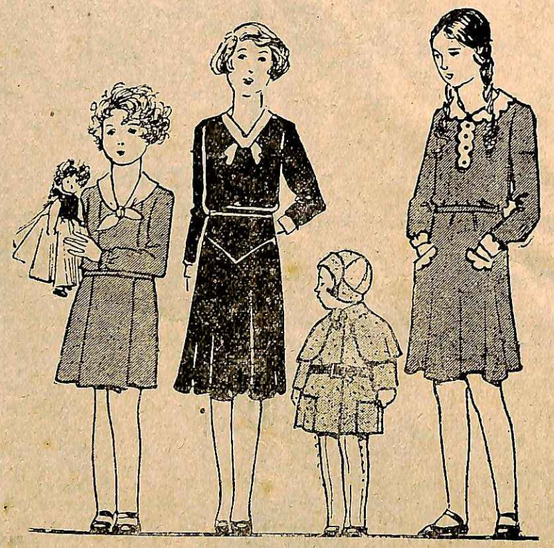
1) Φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι 5 ὡς 6 ἐτῶν, ἀπὸ ντρὰ γαρνιρισμένο μὲ ἄσπρο γιακαδάκι.

2) Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι 8 ὡς 10 ἐτῶν ἀπὸ βελοῦδο, γαρνιρισμένο μὲ γιακᾶ ἀπὸ ἄσπρο κρέπ.

3) Ἐπανωφοράκι καὶ καπέλλο γιὰ παιδάκι 2 ἐτῶν, ἀπὸ λαινάζ, καὶ

4) Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι 11 ὡς 13 ἐτῶν, ἀπὸ ντρά, γαρνιρισμένο μὲ κρὲπ φεστονέ.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΟΛΟΙ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΟΤΙ ΗΣΚΟΥΪΜΠ ΕΙΝΑΙ

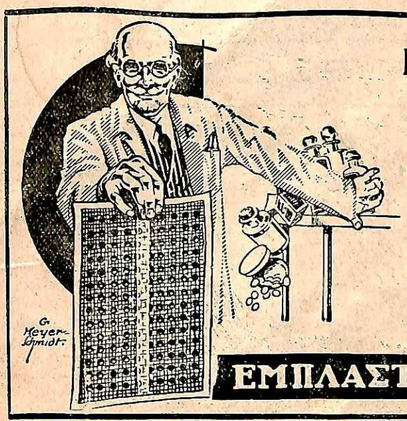
ἡ 1 η

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΚΟΥΪΜΠ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50% ΓΑΛΑ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ
ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΑ

ἀπὸ ὅλα τὰ βάμματα, ἐντριβάς, καταπότια καὶ σκόνες ἐνεργοῦν ἐπὶ ρευματισμῶν, ὀσφυαλγίας, πόνων τῶν μελῶν τοῦ σώματος, κρυολογημάτων κ. λ. π. τὰ δεδοκιμασμένα γνήσια Ἔμπλαστρα Μάρκας Λέοντος.

Τὰ ἔμπλαστρα ταῦτα θεραπεύουν — χάρις εἰς τὴν ἐπιτυχεστάτην, ἀπὸ δεκαετηρίδων δεδοκιμασμένην σύνθεσίν των — ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, εἶναι ὅλως διόλου ἀβλαβῆ, ἡ δὲ χρῆσις των πολὺ ἁπλῆ.

Ὑπάρχουν πλεῖσται ἀπομιμήσεις, ἐν τούτοις μόνον τὰ γνήσια Ἔμπλαστρα Μάρκας Λέοντος εἶναι σίγουρα καὶ ἀποτελεσματικά. Δι' αὐτὸ προσέχετε εἰς τὸ κατατεθὲν σῆμα.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ"

CHAUSSURES ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνόγραφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος συντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάφετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

Οἱ καλλιτεχνικοὶ

ΤΑΠΗΤΕΣ

τὸ ἀληθινὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ

Ἀριστουργηματικὴ ἐμφάνισις, εἰς τὰς καλλιτέρας ποιότητας, μὲ τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν χρωματισμῶν.

ΥΙΟΙ Δ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΓΛΟΥ

Καραγιώργη Σερβίας 8 (Ἔναντι Ὑπουργείου Συγκοινωνίας)

Οἱ καλλιτεχνικοὶ

ΤΑΠΗΤΕΣ

τὸ ἀληθινὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ.

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μιὰ φέτα ψωμὶ ἁλημένη μὲ βούτυρο καὶ μὲ ἕνα στρῶμα συμπεπυκνωμένου γάλακτος Γκλόρια. Καὶ πόσον τὸ ὠφελεῖ! Δίνετέ των λοιπὸν ὅταν πεινοῦν.

Τὸ γάλα Γκλόρια εἶνε τόσο ἄγνὸ καὶ ὑγιεινό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τρῶνε πολὺ τὰ παιδιά. Τὰ ἀναπτύσσει ἐξαιρετικά.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Τὸ Ὁλλανδικὸ γάλα Γκλόρια παράγεται μέσα σὲ ὄμορφα λειβάδια καὶ συμπυκνοῦται μὲ ἀρίστην ζάχαριν ἐπὶ τόπου σὲ ἀεροστεγῆ ὑγιεινὰ κουτιά. Μὴ ξεχνᾶτε τὸ ὄνομα: ΓΚΛΟΡΙΑ. Ζητῆστε το ἀμέσως ἀπὸ τὸν παντοπώλην σας.

Ἠγγυημένον ἀπὸ τὸν Ἀμερικὰν. Συνασπισμὸν Γαλακτούχων Προϊόντων Νέας Ὑόρκης.

CHEMITRA

Ἡ μόνη ἐπιδηθείσα

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

γερμανικὴ εἰς παστίλλιες διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν της καὶ μεγάλην διάρκειαν καὶ τὴν εὐκολίαν τῆς χρήσεως.

Ἀντιπρόσωπος: Κ. ΛΕΜΠΕΣΗΣ
Ὁδὸς Γ΄ Σεπτεμβρίου 26.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E.J.B.

ARTI

ARTI E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ.

ΔΙΑ ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:
Φ. Φ. ΡΩΣΣΗΣ οδ. Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 28 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

175 ἔτη ἔχουν περίπου παρελθεῖ, ἀφ' ἑτοῦ ὁ Χριστόφορος Φώχτλένδερ ἵδρυσεν ἐν Βιέννῃ τὰ ἐργαστήρια, τὰ ὁποῖα σήμερον —παγκοσμίως πεφημισμένα— λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν VOIGTLAENDER & SOHN Aktiengesellschaft, εἰς Braunschweig τῆς Γερμανίας.

Τῷ 1840 ὁ Π. Β. Φωχτλένδερ κατεσκεύασε τὸ πρῶτον φωτογραφικὸν μηχάνημα μὲ φακὸν Πέσβαλ, 14 φορὰς φωτεινότερον τοῦ φακοῦ Νταγκέρ, ἐφευρέτου τῆς φωτογραφικῆς.

Ἔκτοτε ὁ οἶκος Φώχτλένδερ παρουσίασε πάντοτε τελειωτέρους φακούς, ἤτοι τὸν «Εὐρισκόπ» τῷ 1877 καὶ τὸν θαυμάσιον «Κολλινέαρ» τῷ 1892.

Τῷ 1900 ὁ οἶκος Φώχτλένδερ κατεσκεύασε τὸν ὑπέρ—φακὸν «Ἐλιάρ», ὅστις ἐτελειοποιήθη ἀκόμη περισσότερον τῷ 1921, ὁπόταν καὶ ἐδημιουργήθη καὶ ὁ Ἐλιαρ 1 : 3, 5.

Ὁ φακὸς Ἐλιάρ (ἀπαρτιζόμενος ἀπὸ 5 κρύσταλλα) ἀντιπροσωπεύει τὸ ἄκρον ἄφθαστον τῆς τελειότητος τῶν σημερινῶν φακῶν καὶ διὰ τοῦτο προτιμᾶται τοσον ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας φωτογράφους, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἐρασιτέχνας, διότι ἀνταποκρίνεται καὶ εἰς τὰς βαρυτέρας τῶν ἀπαιτήσεών των. Ὁ Ἐλιαρ δὲν δίδει ἁπλῶς φωτογραφίας, ἀλλ' ἀποδίδει ἀληθινὰς εἰκόνας.

Ὁ οἶκος Φώχτλένδερ, μὲ πεῖραν τεσσάρων γενεῶν, παρουσιάζει εἰς τὸ 1931 τοὺς τελειωτέρους τύπους φωτομηχανῶν εἰς τιμὰς μολαταῦτα ἀπολύτου συναγωνισμοῦ.